

Лоис Макмастър Бюджолд

Етан от Атон

На най-първите ми читатели:
Ди, Дейв, Лаура, Барбара, Р.Дж, Уес
и търпеливите дами от M.A.W.A.

ГЛАВА 1

Раждането протичаше нормално. Внимателните пръсти на доктор Етан хванаха малката игла и я извадиха от гнездото ѝ.

– Хормонален разтвор „С“! – заповяда той на стоящия до него асистент.

– Готово, доктор Еркхарт.

Етан съедини впръсквателя с кръглия накрайник на иглата, въведе строго премерената доза и провери резултата: плацентата равномерно се изду и започна да се отделя от хранителния източник, който я поддържаше в продължение на девет месеца. И така, последни секунди!

Той бързо счупи пломбите и отвори капака на контейнера, след което прекара виброскалпела по меката дантела от микроскопични обменни тръби. Рядката плетеница се отдели; асистентът я отместил встрани и затвори крана през който се подаваше хранителната смес. Само няколко жълти прозрачни капчици се стекоха по облечените в ръкавици ръце на Етан. Той беше доволен: стерилността бе безупречна, а скалпела прекара толкова точно, че под тръбите, върху сребрилата околоплодна торбичка не остана дори драскотина. В нея нетърпеливо се извиваше розово телце.

– Сега, сега. – бодро го увери Етан.

Още едно движение на скалпела – и ето: той държи влажното розово новородено, напуснало своето първо жилище.

– Всмукател!

Асистентът подаде „крушата“ и Етан почисти слузта от устата и носа на новороденото преди то да успее да направи своето първо вдишване. Бебето трепна, пронизително изплака, след което примига и тихо загугука в ласкавите и надеждни ръце на Етан. Асистента докара „люлката“. След като постави момчето под топлата светлина, Етан прищипа и преряза пъпната връв.

– Е, момче, вече си самостоятелен! – каза той.

Към маточния репликатор, който девет месеца надеждно пазеше и хранеше плода, незабавно се спусна техник. Многобройните индикатори, мигащи на повърхността на машината, изгаснаха и техник започна да я измъква от редицата подобни апарати, за да я отнесе долу за стерилизация и препрограмиране.

Етан се обърна към бащата на детето.

– Отлично тегло, отличен цвят, отлични рефлексии! Аз бих поставил на вашия син оценка пет плус.

Мъжът широко се усмихна, пое дълбоко дъх и се разсмя, неловко изтривайки сълзата, блеснала в крайчеца на окото му.

– Това е чудо, доктор Еркхарт!

Етан се усмихна.

– Това е чудо, което при нас в Севарин се случва всеки ден.

– Нима това никога не ви омръзва?

Етан още веднъж погледна малкото същество, свиващо юмручета и махашо с крачета в люлката си.

– Не. Никога...

* * *

Етан се притесняваше за ембрион СДБ-9. Крачейки по тихите чисти коридори на районния Репродукционен Център на Севарин, той ускори ход. Специално беше пристигнал по-рано, преди началото на смяната, за да извърши израждането. Последния половин час на нощната смяна винаги беше най-трескав – в бесен темп се въвеждаха в работата новопростигналите, трескаво се запълваха регистрационните журналы. На Етан вече не му се спеше, но преди да влезе в кабинета на началника на нощната смяна се спря при автомата за кафе и наля две чаши.

Джеорос приветливо му помахна с ръка и посегна за кафето.

– Благодаря. Как прекара ваканцията?

– Забележително. По-малкия ми брат измоли от частта си неделен отпуск и решихме за разнообразие да прескочим до вкъщи. Това е в Южната Провинция. Стареца се зарадва като малко дете! А братлето, между другото, са го повишили – сега той е първа флейта в полковия оркестър.

– Той какво, иска да остане след като отслужи двете си години ли?

– Изглежда, че да. В крайна сметка поне още за две години. Там той се занимава с музика, това наистина му е интересно, а и значителната добавка към соцкредитите му също няма да му навреди.

– М-м-м. – съгласно промуча Джеорос. – Южната Провинция, казваш? А аз все се чудя защо не се отбиваш да ни видиш...

– Единствената ми възможност да си почина на спокойствие е когато съм извън града. – уклончиво отговори Етан и започна да разглежда датчиците. Началника на нощната смяна потъна в размишления, посръбвайки от кафето си и поглеждайки над чашката към колегата си. Надвисна неловко мълчание, когато общите теми за разговор се изчерпаха.

На екраните постъпваше информация за първия блок репликатори. Етан превключи датчиците на шестнайсети блок, където се намираше ембриона СДБ-9.

– По дяволите! – изруга той и тежко въздъхна. – Точно от това се боях...

– М-да... – съчувствено проточи Джейрос. – Абсолютно нежизнеспособен, няма какво да се спори. Миналата нощ извърших акустично сканиране – само купчина клетки и нищо повече.

– О, Бог-Отец! Те какво, не са ли могли да го забележат по-рано? Защо не са задали нов цикъл? Има и други желаещи в крайна сметка!

– Още не сме получили разрешението на бащата за изключването на ембриона. – Джейрос прочисти гърлото си. – Роучи му определи среща с тебе за тази сутрин.

– А... – Етан се намръщи с досада и разроши късите си черни коси, нарушавайки професионалната строгост на прическата си. – Напомни ми да благодаря на скъпия ни шеф. Каква мръсна работа още си ми приготвил?

– Е, има една генетична настройка в Б-5 – прилича на ферментен дефицит. Помислихме си, че ще искаш сам да се заемеш с това.

– Правилно сте помислили.

И началника на нощната смяна премина към обичайния доклад.

* * *

Етан едва не закъсня за срещата си с бащата на ембрион СДБ. Правейки утринната си обиколка, той влезе в репликаторното отделение, където завари дежурния техник жизнерадостно да подскача под гръмките звуци на песничката „Не спи, не спи!“. Хрипкавите пронизителни звуци на този танцуваелен мотив, доста популярен сред младите нехранимайковци, изригваха от стимул-говорителите. Етан заскърца със зъби: тази какафония едва ли ставаше за звукова стимулация на растежа на зародишите. А напусна отделението под звуците на плавната, успокояваща мелодия на класическия химн „Боже на нашите бащи, освети пътя ни“ в изпълнението на Обединения Братски Камерен Оркестър. Унилия техник демонстративно се прозяваше.

В другото отделение той откри блок от репликатори, чиято концентрация на токсини в обменния разтвор беше достигнала до седемдесет и пет процента. Дежурния обясни, че чака концентрацията да достигне осемдесет процента, за да замени филтрите – точно както е по инструкция. Етан убедително и находчиво му разясни в какво точно се състои

разликата между минимум и оптимум и сам проследи за смяната на филтрите. Нивото се понижи до по-разумните четиридесет и пет процента.

Сигналят на секретаря прекъсна на най-интересното място лекцията, която Етан изнасяше на техника относно точния жълто-лимонен отенък с кристален блясък, характеризиращ кислородно-хранителния разтвор в стадия на готовност. Той припряно се понесе към офисния етаж и се спря пред вратата за да поеме дъх и да реши кое ще е по-уместно: да се появи пред клиента в ролята на солиден представител на Центъра или да влезе веднага, без да го кара да чака. Най-накрая, след като въздъхна дълбоко още веднъж, Етан изобрази приятна усмивка и бутна вратата. Златният надпис на матово бялата табела гласеше: „Д-р Етан Ерхарт, зав.отдел репродуктивна биология“.

– Брат Хаас? Аз съм доктор Ерхарт. Не, не, стойте си, чувствайте се като у дома си. – добави той, когато посетителя, нервно скачайки на крака, почтително закима с глава. Чувствайки се глупаво скован, Етан го заобиколи и седна на стола си.

Мъжът беше огромен като мечка. Червено от слънцето и вятъра лице, големи и силни ръце, втвърдени от мазоли.

– Аз си мислех че сте по-възрастен. – подхвърли той, разглеждайки Етан.

Етан докосна гладко избръснатата си брадичка, но опомняйки се, бързо свали ръката си. Ако имаше брада или поне мустаци, щяха да престанат да го вземат за двайсетгодишен младеж, при неговите метър и осемдесет височина!... Лицето на брат Хаас беше оброчено с двуседмична брада, твърде бедна в сравнение с разкошните мустаци – привилегия на родител, чакащ реда си. Уважаван гражданин...

Етан въздъхна.

– Седнете, моля. – повтори той, сочейки стола.

Мъжът седна на самия край на стола, мачкайки с нескривано вълнение шапката си. Официалният му костюм беше торбест и далеч не модерен, но за сметка на това старателно изчистен и изгладен. Етан мимоходом се зачуди колко ли време е трябвало горкия фермер да чисти ръцете си, за да не остави и най-малкия намек за мръсотия.

– И така, докторе... – започна брат Хаас, плясвайки с кепето по бедрото си. – нещо е станало със сина ми ли?

– А... нима не са ви информирали по кома?

– Не, сър. Просто ми казаха да дойда. Така че заех автомобил от общинската мотостанция и ето, пристигнах.

Етан хвърли поглед на досието, лежашо на бюрото му.

– Значи тази сутрин сте изменили целия път от Кристалните Ручей? Дълъг път е това...

Брадаткото се усмихна.

– Аз съм фермер. Свикнал съм да ставам рано. А и няма може да е проблем, щом става дума за сина ми! Първородния, знаете... – той поглади растящата си брада и се засмя. – Е, мисля, че разбирате.

– А как се оказахте в Севарин, след като там в Лас-Сендес имате собствен Център?

– Заради СДБ. В Лас-Сендес ми казаха, че нямат нито един.

– Ясно... – Етан се прокашля. – Кажете ми, по някакви специални причини ли избрахте тази култура?

Фермера кимна утвърдително.

– Реших така след един случай по време на миналата жътва. Един мой приятел попадна под вършачката и остана без ръка. Случват се такива работи във фермите. А после му казват: ако беше отишъл по-рано при лекар, можеше да спасят ръката ти. Общината ни расте, скоро ще добавим и нови земи. Необходим ни е наш лекар, собствен. Всички знаят, че от СДБ излизат добри лекари. Кой знае дали някога ще успее да събере соцкредити за втори или трети син? Така че исках да получа най-доброто.

– Не всички лекари са произлезли от СДБ, – отбеляза Етан, – и разбира се, не всички които са произлезли от СДБ, са станали лекари.

Хаас се усмихна – вежливо, но скептично.

– А вие самият какъв сте, доктор Еркхарт?

– Е... да, – обърка се Етан, – наистина, аз съм СДБ-8.

Фермерът доволно кимна с вид на човек, когото лесно не можеш да излъжеш.

– Чух, че сте най-добрият доктор тук.

Той разглеждаше Етан с жадно любопитство, като че ли в чертите на доктора виждаше дълго лелеяния облик на сина си.

Етан събра ръцете си на триъгълник, старайки се да изглежда доброжелателно и солидно едновременно.

– Така, добре. Много жалко, че не са ви съобщили нищо по кома. Нямало е нужда да ви държат в неведение. Както правилно се досетихте, при нас всъщност възникнаха проблеми с вашия, ъ-ъ... зародиш.

– Моят син. – настръхна Хаас.

– Н-не. Боя се, че не. Не и този път. – бързо произнесе Етан, съчувствено накланяйки глава.

Хаас се повъртя, сви устни и отново вдигна поглед, пълен с надежда.

– Може би все още не всичко е загубено? Знам, че можете да правите разни неща с гените. И да е скъпо, няма значение – братята ми по община ще ми помогнат, а аз ще се разплатя с тях по-късно...

Етан поклати глава.

– Съществуват само около тринайсет стандартни нарушения с които сме в състояние да се справим – някои форми на диабет, например. Те могат да се отстранят с помощта на генна комбинация в малка група клетки, ако открием дефекта в начален стадий. Понякога се удава да филтрираме болните клетки заедно с дефектните Х-хромозоми от спермата. Има и много способности за предварителна диагностика, която се извършва още преди зародишния мехур да се постави в репликатора и да започне формирането на плацентата. По принцип ние вземаме една клетка и я прекарваме през системата за автоматична проверка. Само че системата открива само тези нарушения, за които е програмирана – около сто често проявяващи се дефекта. Не е изключена възможността, че системата ще пропусне някой рядък и трудноуловим дефект, такива случаи имаме около шест за година. Така че вие не сте единствен. Такъв ембрион обикновено го премахваме и оплождаме друга яйцеклетка. Това е най-разумното решение и всичко отнема не повече от шест дена.

– Значи да започнем всичко отначало... – въздъхна Хаас и почеса брадичката си. – Казваше ми Дъг, че е лоша поличба – да си пускаш башинска брада преди да му е дошло времето. Изглежда, че е вярно...

– Това е само забавяне. – ободри Етан унилия фермер. – И понеже причината за нарушението е в яйцеклетката, а не в спермата, Центъра няма да ви иска заплащане за този месец. – добави той, правейки съответната бележка в досието.

– И какво да правя сега – пак да отида в родителската палата за да дам нов образец? – покорно попита Хаас.

– Да, не е лошо да го направите преди да си тръгнете. Тогава няма да ни се наложи да ви безпокоим излишно. Но има още един малък въпрос, който трябва да решим още сега. – Етан почувства, че се изчервява. – Боя се, че повече не можем да ви предложим формулата СДБ.

– Но аз пристигнах чак тук само заради СДБ – запротестира Хаас, свивайки огромните си юмруци. – По дяволите, аз имам право на избор! Защо да не можете?

– Разбирате ли... – Етан помълча, подбирайки думите си. – Работата е там, че заради СДБ вашия случай далеч не е първия. За съжаление,

в последно време тази култура започна да... като че ли да остарява. Ние действително много се постаряхме – всички яйцеклетки произведени за цяла седмица отидоха само за вашата поръчка. – Нямахме нужда да му обяснява колко ужасяващо мизерна беше тази продукция. – Ние положихме всички усилия – и аз, и най-добрите техници, отчасти поради факта, че това беше на практика последния шанс: от всички зародиши само един се оказа жизнеспособен след като започна делението на клетката. А после СДБ престана да работи. Боя се, че окончателно.

Хаас въздъхна така тежко, като че ли му изпуснаха въздуха и отново набра решителност.

– А къде има? Няма значение, дори да ми се наложи да обиколя целия континент. Трябва ми само СДБ!

„И защо ли упоритостта се счита за положителна черта?“ – мрачно помисли Етан. – „Просто глупост и инат...“ Той събра сили и каза това, което се надяваше някак да премълчи:

– Боя се, брат Хаас, че вече никъде я няма. Нашата култура СДБ беше последната действаща на Атон.

Хаас беше обезкуражен.

– Няма повече СДБ? А откъде сега ще взимаме лекари, медицински персонал и...

– Гените СДБ не са загубени. – прекъсна го Етан. – Навсякъде по планетата живеят хора, които носят в себе си тези гени и те ще ги предадат на синовете си.

– Но какво е станало с нея, с тази култура? Защо вече не работи? – не се отказваше Хаас. – Нали не са... не са я отровили и нещо от този род? Може би някакви вредители...

– Не, не! – възкликна Етан. О богове, от такива слухове можеше да възникне *такъв* скандал. – Всичко е съвършено естествено. Първата култура СДБ е доставена на Атон още от Отците-Основатели, когато планетата още се е заселвала. В момента тя е на почти двеста години. Два века безупречна служба. Тя е вече стара. Износила се е и е умряла. Настъпил е краят на жизненият ѝ цикъл. Тя и така е прослужила двадесет години повече, отколкото ако се намираще в... о... – добре де, той е доктор, за него това не е ругатня, а само точен медицински термин, – ...в жена!

Без да чака фермерът да намери ново възражение, той бързо продължи:

– Затова, брат Хаас, имам едно предложение към вас. Моят най-добър медтехник, великолепен, добросъвестен работник, е ДДИ-7.

Севарин разполага в момента с отлична култура ДДИ-8 и тя е на ваше разположение. Аз самият не бих имал нищо против да имам син от ДДИ ако... – Етан се прекъсна за да не нагази в блатото на личните си проблеми и то пред клиент. – Мисля, че ще останете много доволен.

Наложи се да го уговаря дълго, но в крайна сметка брат Хаас все пак се отправи да дава нов образец в родителската палата – тази същата, в която беше влязъл преди месец с толкова много надежди. Най-накрая Етан успя да си поеме дъх. След заминаването на клиента го заболя глава и той започна да разтрива слепоочията си за да усмири болката, но вместо това изглежда я разнесе по целия череп. Още една логическа връзка...

Що се отнася до клетъчните култури, то всичките произлизаха от онези, началните, които бяха докарани на Атон от Отците-Основатели. В Репродукционните Центрове това не беше тайна за никого вече повече от две години – още малко и този факт ще получи широка гласност. СДБ не беше първата култура загинала в последно време. Шейсет процента от зародишите, развиващи се в меките, уютни гнезда на репликаторите, произлизаха само от осем култури. През следващата година, ако тайните му прогнози се оправдаят, положението ще стане още по-лошо. Колко ли време оставаше до момента когато повече нямаше да могат да обезпечават прираста или дори простото възпроизводство на населението? Етан застана, представяйки си как броди безработен по улиците – разбира се, ако преди това не го разкъсат на парченца бесните тълпи от нереализирани мечкоподобни бащи.

Но не, не трябва да се предава на униинето! Те непременно ще измислят нещо и всичко ще бъде наред. Всичко би трябвало да бъде наред...

* * *

Минаха вече три месеца откакто Етан се върна от отпуската си, но все по-често го преследваха неуспехи, придобиващи наистина зловеща регулярност. Още една клетъчна култура, ЛМС-10, се сгърчи и загина окончателно, а производителността на ЕЕХ-9 намаля наполовина. Нова загуба в близко бъдеще...

Надеждата за промяна възникна неочаквано, а неин предвестник беше звънът на ком-пулта.

– Етан? – гласът на Деброучес звънеше от вълнение, на лицето му се четеше скрито ликуване, зъглчетата на устните му, оградени от черна редееща брада и пишци мустаци, лукаво потрепваха. Това изражение

нямаше нищо общо с онази унила физиономия, която през последната половин година заплашваше да срасне с лицето му. Заинтригувания Етан остави микровпръсквателя на лабораторната маса и се приближи към екрана.

– Да, сър?

– Бих желал незабавно да се явите в кабинета ми.

– Но аз тъкмо започвах оплождането на...

– Значи веднага след като приключиш. – умилистави се Деброучес, царствено махвайки с ръка.

– Случило ли се е нещо?

– Вчера пристигна ежегодния пощенски кораб. – Деброучес посочи с пръст нагоре, макар че единствената космическа станция на Атон, изведена на синхронна орбита, висеше над другата половина от планетата. – Има поща. Твоите списания са одобрени от Съвета на Цензорите и на масата ми лежи целия миналогодишен абонамент. И още някои неща...

– Още нещо? Но аз поръчах само списанията...

– То е предназначено не само за теб. За целия Център. – Деброучес проблесна с белозъбата си усмивка. – Приключвай и идвай.

Екранът изгасна.

Ама че работа!... Миналогодишния абонамент за „Бетанско списание за репродуктивна медицина“, поръчан за луди пари, макар и да представляваше необичайно събитие, едва ли би могло да е причина за ликуването което проблясваше в черните очи на Деброучес. Приключвайки бързо, но педантично работата си, Етан положи контейнера в инкубационната камера (откъдето след шест-седем дена, ако всичко тръгне нормално, ще пренесат зародиша в един от репликаторите, намиращи се зад стената) и като стрела полетя нагоре, към кабинета на шефа.

Наистина, дванайсет дискети с ярки етикети се издигаха в акуратно стълбче в ъгъла на огромното бюро. Втория ъгъл се заемаше от холограмно изображение на две момчета на гърба на пони. Етан удостои и едното и другото само с бегъл поглед – цялото му внимание мигновено беше завладяно от голямата хладилна камера, стояща в самия център на бюрото. Индикаторите на контролния ѝ панел светеха с равна, умиротворяваща зелена светлина.

„Концерн Бхарапутра и Синове, Биологическа продукция, Архипелага Джексън“ – това пишеше на товарния етикет. „Съдържание: Замразена тъкан, човешки яйчници, 50 единици. Да се съхранява в топлообменна система, да не се разтръсква. Този край нагоре“.

– Получили сме ги! – възкликна Етан. Той веднага разбра всичко и

от радост запляска с ръце.

– Да, най-накрая. – усмихна се Деброучес. – По дяволите, Съвета на Населението ще организира днес разкошен банкет. Фу-у! Сигурно си спомняш колко търсихме кои доставчици да изберем, после цялата тази бъркотия с валутите, обмените... Понякога даже си мислех, че ще ни се наложи да изпратим там някой нещастник.

Етан потръпна и се засмя:

– Бр-р! Слава на Бога-Отца, на никой от нас не му се наложи да минава през това! – Той благоговейно прекара пръсти по голямата пластмасова кутия. – Скоро на Атон ще има нови лица...

Деброучес отвърна със замислена, но доволна усмивка.

– Разбира се. Между другото, доктор Еркхарт, всичко това е твое. Остави текущата си работа на техниците и се заеми сам с разпределянето на новите образци. Сега това е по-важно от всичко друго.

– Не мога да не се съглася с вас.

* * *

След като се върна със скъпоценния си товар в лабораторията, Етан внимателно постави камерата на масата и настрои терморегулатора на режим „бавно размразяване“. Сега оставаше само да чака. Днес той ще размрази дванайсет единици; те ще запълнят с нов живот агрегатите за поддържане на културите, които сега стояха студени и празни. А размразяването на останалите култури ще трябва да почака, докато инженерната служба не инсталира до втората стена допълнителен блок от агрегати. Той се усмихна, представяйки си в каква суматоха ще се превърне иначе спокойния живот на настройчиците. Нищо, малко физически упражнения няма да им навредят.

Докато чакаше размразяването, Етан реши да прегледа бетанските списания. От деня, в който го назначиха за завеждащ отделение (а това се случи миналата година), неговия цензурен статус нарасна до ниво „А“. Сега му се предоставяше първата възможност да се възползва от него, да провери силата на убежденията си, без които просто е опасно да си имаш работа с истински, несъкратени галактически публикации. Етан се поколеба, облиза устни и се приготви да докаже, че наистина е заслужил това доверие.

Той взе напосоки една от дискетите, постави я в четящото устройство и извика списъка на статиите. Те се оказаха около трийсет и повече – бяха посветени на проблемите на репродукцията в живия женски организъм. Това не го учуди, макар и малко го разочарова, защото този

вид информация на Атон беше съвършено безполезна. Етан имаше достатъчно целомъдрие, за да се пребори с желанието си да надникне в тях. Но все пак в списанието се намери и нещо интересно: статия за ранна диагностика на скрития рак в сърдечните съдове и още една, направо находка: „За повишаване проницаемостта на обменните мембрани в маточния репликатор“. Маточния репликатор някога беше изобретен на известната с техническите си достижения колония Бета и се използваше в случаите, когато износването на плода представляваше опасност за здравето на майката. Повечето от откритията и усъвършенстванията, даже след толкова много години, бяха заимствани на Атон от Бета – факт, приветстван далеч не от всички.

Етан изведе статията на дисплея и я прочете с голям интерес. Общо взето, целия фокус се свеждаше до някаква дяволски хитроумна смес от липопротеини и полимери, което приятно раздвижи пространственото въображение на Етан. Той загуби известно време, пресмятайки колко ще струва повтарянето на този опит при тях, в Севарин. Трябваше да обсъди това с главния инженер.

Между другото, продължавайки да пресмята, той извади списъка с авторите. Статията „За повишаване...“ беше подадена от университетската клиника на някаква Силика. Етан не беше силен в космическата география, но съдейки по названието ставаше дума за град, а не за орбитална станция. В чия ли блестяща глава е дошла тази забележителна идея?...

„Кара Бертон, д-р по медицина и философия; Елизабет Нейсмит, магистър по естествени науки, биоинженер“... И тук Етан съобрази, че от екрана го гледат двете най-странни лица, които някога е виждал.

Лицата бяха без бради, като на мъже които още не са станали бащи, или като на момчета, но лишени от юношеската прелест. Тези бледи лица с тънки, изискани черти, бяха белязани с печата на времето и покрити с бръчки. В косите на инженера прозираше сивота; доктора по медицина изглеждаше безформен в своя бледосин лабораторен халат.

Етан затрепери в предчувствие на безумието, което всеки момент щеше да го връхлети от погледите на тези неподвижни, като медузи очи... Но кой знае защо, разумът му не бързаше да го напуска. Етан с удивление разтвори пръстите си, впити в ръба на масата. Може би това масово умопомрачение, от което са овладени всички мъже в галактиката и заради което ставаха роби на тези същества, се причиняваше само от присъствието им, така да се каже – от плът и кръв? Някаква неуловима телепатична аура?... Възвръщайки самообладанието си, той се вгледа в

странните лица на дисплея.

Да. Това беше жена, или по-точно – две жени. Етан проанализира реакциите си и за голямо свое облекчение не откри в себе си никакви нарушения на психиката. Безразличие, даже леко отвращение... Греха на съзерцанието не повлече душата му в бездните на порока, ако разбира се, предположим, че имаше душа, а подобна възможност Етан не изключваше. Разочаровано изключвайки дисплея, Етан реши, че за днес му стигат психологически тестове и извади дискетата.

Температурата в хладилната камера вече почти беше достигнала нужното ниво. Той приготви две вани с буферен разтвор и превключи на охлаждане. Сложи си изолационните ръкавици, счупи пломбите, повдигна капака...

Какво е това? Опаковъчна хартия? *Опаковъчна хартия?!*

Той изумено се втренчи в камерата. Всеки тъканен образец трябва да се съхранява отделно от другите, в собствена стерилна клетка – елементарно и неотменно правило! Но тези странни сиви парчета бяха опаковани като месо за готвене. От ужас сърцето му сякаш пропадна в бездна...

Стоп, стоп, само без паника! Може би това е някаква нова галактична технология, за която той още не знае? Той внимателно претърси камерата за инструкции, позволявайки си даже да порови сред пакетите. Нищо. Съвсем нищичко.

Той дълго гледа сивите пакети докато накрая не съобрази, че това изобщо не са клетъчни култури, а суровините от които ги произвеждат. Решили са, че културите ще си ги изработи самия възложител? Етан преглътна. Какво пък, в това нямаше нищо невъзможно, уверяваше се той.

Той намери ножици, отвори най-горния пакет и изсипвайки съдържанието му във ваната започна да го разглежда с известно безпокойство. Може би трябва да разгъне образеца за по-добро проникване на хранителния разтвор? Не, още е рано, в замразено състояние това може да разруши клетъчната структура. Нека първо се размрази.

Подтикван от все по-нарастващата си тревога, Етан се зае с изучаване на останалите пакети. Странно, странно... Имаше нещо лъскаво и кръгло с размери около шест пъти по-голямо от обикновен яйчник. Другото „нещо“ имаше отвратителен вид и приличаше парчета фермерски суровини. Подозирайки нещо нередно, Етан преброи пакетите. Тридесет и осем. А тези големите, на самото дъно? Някога като войник той се писа доброволец да помага на месаря – още тогава го интересуваше

сравнителната анатомия. Догадката го поразява като гръм.

– Та това... – издиша той през зъби, – та това са кравешки яйчници!

Инспекцията беше много подробна и продължи до вечерта. Когато приключи, лабораторията изглеждаше така, като че ли тук са се упражнявали в препариране цяло стадо студенти-зоолози. Затова пък всичко беше съвсем ясно.

В кабинета на завеждащия той нахлу без чуване, свил юмруци и опитвайки се някак да възстанови дишането си.

Деброучес тъкмо се обличаше, приготвяйки се да си отива; в очите му проблясваше отражението на холограмата – напускайки кабинета, той винаги я изключваше последна.

– Боже мой, Етан, какво се е случило?

– Боклуци, остатъци! Сувенири от патологоанатома! Четвъртината от всичко са само метастази, половината са атрофирали, плюс пет кравешки яйчника, дявол да ги вземе всичките! И цялата тази гадост е абсолютно мъртва!

– Какво? – Деброучес се хвана за сърцето. – Правилно ли размрази всичко? Нали не...

– Идете да видите. Просто погледнете. – изсъска Етан и вече обърна се към вратата, подхвърли през рамо: – Не знам колко е платил Съвета на Населението за тези лайна, но здравата са ни преметнали!

ГЛАВА 2

– Може би, – с надежда каза старшият делегат на Лас-Сендес, – това е просто някакво недоразумение. Може би са решили, че материалите са предназначени за студенти-медици...

Съвета на Населението беше в пълен състав. Присъствайки на екстреното съвещание, Етан се чудеше защо Роучи го беше довел тук? В качеството си на свидетел-експерт? При други обстоятелства пищната обстановка би го довела до свещен трепет: разкошен мек килим, дълга маса от скъпоценно дърво, великолепния вид на столовете и суровите, брадати лица на старейшините, отразени в полираната повърхност. Но сега беше толкова озлобен, че едва забелязваше и масата, и самите старейшини.

– Все едно, това не обяснява защо там имаше тридесет и осем единици, а на кутията бяха посочени петдесет! – прекъсна той говорещия. – И после, тези проклетни кравешки яйчници! Те какво, да не си мислят, че тук развъждаме минотаври?

– А пък нашата камера беше съвсем празна. – замислено вметна най-младия делегат от Делири.

– Пфу! – избухна Етан. – Това си е явна измама! Не може да става дума нито за грешка, нито...

С недоволен жест Деброучес го накара да седне. Етан се подчини.

– Не друго, а злобен саботаж! – все пак довърши своята мисъл той на ухото на шефа си.

– По-късно. – обеща Деброучес. – По-късно ще се върнем на това.

Председателя прочете официалните съобщения от всичките девет центъра, остави ги на масата и въздъхна.

– За какъв дявол избрахме точно този изпълнител? – попита той. Въпросът, разбира се, беше чисто риторичен.

– Те предложиха най-ниските цени. – измърмори председателя на комисията по доставките. Опрял глава на ръцете си, той хипнотизираше чаша с вода, в която със съскане се разтваряха две таблетки болкоуспокояващи.

– И вие сте посмели да оцените бъдещето на Атон по най-ниската цена?! – избухна някой от делегатите.

– И вие всички до един се съгласихте, или вече не помните? – отговори главният снабдител, излизайки от вцепенението. – Даже сами

настоявахте на този вариант, когато стана ясно, че другите ще ни дадат за същите пари само трийсет единици. Петдесет различни култури за всеки център – та вие едва не се напикахте от радост, доколкото си спомням!

– Господа, господа, нека да не се отвлечаме. – намеси се председателя. – Нямаме време за търсене на прави и виновни. След четири дена пощенския кораб ще напусне орбита и ако дотогава не измислим нищо, ще се наложи да чакаме още една година.

– Крайно време е да се снабдим със собствен кораб. – отбеляза един от делегатите. – Колко дълго можем да разчитаме на нечия милост и да зависим от техния график!

– И военните вече колко години молят за същото! – каза друг.

– Е, и кой от Репродукционните Центрове ще заложим, за да се обзаведем със собствена флотилия? – саркастично се поинтересува трети. – Отбраната и ние – това са двете най-големи пера на бюджета след селското стопанство, което храни нашите деца. И вие искате да излезете и да заявите на хората, че детския порцион трябва да се намали наполовина, за да подарим на тези шутове големи играчки, които абсолютно с нищо не допринасят за икономиката ни?

– Засега не допринасят. – упорито промърмори първия.

– Без да броим и технологиите, които ще ни се наложи да внесем. А какво, ако мога да запитам, можем да продадем според вас? Всичките ни излишъци отиват за...

– Ами тогава нека корабите сами да се изплащат! Ако ги имаме, с тях бихме могли да продаваме нещо и да спечелим достатъчно галактична валута, за да...

– Идеята за разширяване на контактите с тази извратена цивилизация противоречи на замисъла на Отците-Основатели. – възрази четвърти делегат. – Те избраха тази планета, намираща се далеч от всички звездни магистрали именно за да ни оградят от съблазните...

Председателя рязко почука по масата.

– Оставете тези дебати за Генералния Съвет, господа. Днес сме се събрали, за да обсъдим конкретен проблем, при това спешно.

Раздразненият му тон не предразполагаше към по-нататъшни спорове. Всички делово се изправиха и зашумоляха с бумагите си.

Мълчанието наруши най-младият делегат от Барки, подтикван от своя началник.

– Аз мисля, – започна той след кратко прокашляне, – че можем да решим този проблем, без да прибегваме към външна помощ. Трябва

просто да отгледаме собствени култури.

– Точно това е проблема, че нашите култури повече не растат! – прекъсна го друг.

– Не, не, това и аз го разбирам много добре! – разгорещи се председателя на Барки, който беше на същата длъжност, както и Деброучес. – Исках да кажа... – той още веднъж се прокашля, – че трябва да отгледаме женски ембриони. Даже не е необходимо да ги поддържаме за целия цикъл, може просто да ги използваме за яйцеклетъчен материал и да започнем всичко отначало.

Над масата отново надвисна мълчание, този път негодуващо. Председателя изкриви устни така, като че ли беше изял резен недоузрял лимон. Делегатът от Барки побърза да седне.

– Ние все още не сме в толкова отчайващо положение. – произнесе накрая председателя. – Макар че може би е добре, че споменахте това за което другите рано или късно щяха да се сетят.

– Не е необходимо този факт да се разгласява. – смирено каза младия волнодумец.

– Предполагам. – сухо се съгласи председателя. – Вашето предложение е прието като сведение и в протокола този пункт ще се засекрети. И все пак съм длъжен да отбележа, че това предложение не решава най-важния проблем, който вече с години стои пред Съвета и Атон: поддържане на генетичното многообразие. Този проблем още не се е отразил върху нашето поколение, но всички знаем какви последствия може да има той... – Гласът на председателя омокна. – Ние нямаме право да си затваряме очите за този проблем и да поставяме под съмнение бъдещето на нашите внуци.

Тази благоразумна реч се хареса на всички. Ободри се даже делегатът от Барки.

– Емиграцията би могла да ни помогне. – включи се поредния делегат, който една седмица годишно изпълняваше задълженията на ръководител на Отдела по Емиграция и Натурализация на Атон. – Ако нещата вървяха по-добре...

– А колко емигранта пристигнаха на този кораб? – попита го заместника му.

– Трима.

– По дяволите! Какво, винаги ли са толкова малко?

– Не, миналата година бяха двама. А преди две години – нито един. – Завеждащият емиграцията въздъхна. – Предполагаше се, че бежанците направо ще ни обсаждат. Може би Отците-Основатели малко са се

престарали, избирайки най-отдалечената планета. Понякога ми се струва, че никой не знае за нас.

– А може би информацията за нас се укрива от тези... е, сами знаете кои.

– Ами ако тези, които се опитват да пристигнат при нас, ги затварят на станция Клайн? – предположи Деброучес. – И само някои успяват да се измъкнат?

– Изглежда, че е така. – съгласи се завеждащият емиграцията. – Тези, които пристигат при нас, са малко... как да го кажа?... странни.

– Нищо чудно, ако си спомним, че всички те са продукти на... ъ... травматичен генезис. Не е тяхна вината.

Председателя отново почука по масата.

– Ще обсъдим това по-късно. Засега явно се съгласихме с едно: необходими са ни чуждопланетни образци от тъканни култури...

Етан, който все още не беше изпуснал цялата пара, придоби дар слово.

– Господа! Нима искате пак да се свържете с тези кождери?!

Деброучес го дръпна за самото и накара да седне на мястото си.

– ...от по-надежден източник. – завърши председателя и някак странно погледна Етан – не сърдито, но с толкова непонятна усмивка, като че ли зад нея се криеше нещо. – Съгласни ли сте с мен, господа делегати?

По залата премина одобрителен ропот.

– Решението е прието с болшинство. Смятам също, че ще се съгласите да не повтаряме два пъти една и съща грешка: повече никакви котки в чували. Следователно сега трябва да изберем агент по покупките. Ако обичате, доктор Деброучес.

Деброучес се изправи.

– Благодаря ви, господин председател. Аз обмислих този въпрос. Разбира се, за да може правилно да оцени, избере, опакова и транспортира културите, нашия агент трябва да е отлично запознат с цялата техническа страна на въпроса. Такива хора сред нас има малко и това облекчава задачата. После, това трябва да е човек с безупречна репутация – не само затова, че в ръцете му ще се окаже почти цялата валута, която Атон е събрал за тази година...

– Цялата валута. – тихо го поправи председателя. – Генералния Съвет одобри това тази сутрин.

Деброучес кимна.

– ...но и затова, че той ще трябва с чест да се противопоставя на

всичките онези съблазни, – Деброучес се намръщи, – с които може да се срещне!

Жените, разбира се, и това, което те правят с мъжете! Нима Роучи сам се натиска за доброволец? – зачуди се Етан. Разбира се, цялата биологическа кухня я познава като петте си пръста. Етан беше възхитен от смелостта на началника си, макар че подобен апломб граничеше със самохвалство. Може би така и трябваше да действа човек, за да се издигне? И все пак не беше за завиждане. Да не вижда синовете си цяла година; а Деброучес и душата си би продал за тях...

– Също така това трябва да е човек, неангажиран със семейни връзки, понеже грижата за децата му би била непосилно бреме за партньора му. – продължаваше Деброучес.

Всички брадатковци важно закимаха.

– И накрая, това трябва да е човек с такава енергия и убеждения, че нито едно препятствие което би изправило на пътя му съдбата... или ът... който и да било, не би могло да го отклони от верния път. – Ръката на Деброучес твърдо се отпусна на рамото на Етан; председателя, вече без да се прикрива, се усмихваше с цялата си уста.

Думите на поздравления и съчувствия, приготвени за шефа, заседнаха на гърлото на Етан. На езика му се въртеше само една кратка фраза: „Добре, Роучи, някой ден ще ти го припомня!“

– И така, господа, аз предлагам доктор Еркхарт! – Деброучес седна и с бащинска усмивка добави, обръщайки се към Етан: – Сега вече можеш да станеш и да се изкажеш.

* * *

Мълчанието в автомобила, носещ ги назад към Севарин, беше дълго и тягостно. Първи, малко развълнувано, заговори Деброучес:

– Можеш ли да потвърдиш, че ще се справиш с това задание?

Етан не отговори веднага.

– Вие всичко сте нагласили. – изръмжа най-накрая той. – Подготвили сте всичко предварително с председателя.

– Какво да се прави? Наложил се. Смятах, че си твърде скромнен за да предложиш услугите си.

– Скромнен! Друг път! Просто сте решили, че е по-лесно да ме атакувате изненадващо!

– Аз съм убеден, че ти си най-подходящия кандидат. А без моята подсказка, един Бог-Отец знае кого щеше да избере комисията. Може би онзи идиот Франклин от Барки. Би ли искал бъдещето на Атон да

зависи от него?

– Не! – принудително се съгласи Етан и изведнъж избухна: – Да! Ще се справя! И дори и сянката му да не се мярка тук!

Деброучес се усмихна. Белите му зъби проблеснаха на разсеяната светлина от пулта за управление.

– И после, помисли си за соцкредитите, които ще заработиш за това! Три сина и спестявания, които при обичайния ход на нещата би натрупал едва след десет години – и всичко това само за една година. Според мен това би трябвало да те вдъхнови.

Изведнъж Етан с необичайна яснота си представи своето бюро, а на него – холограма, пълна с живот и веселие. И разбира се, пони, слънце и дълги ваканции под платната... Борейки се с вятъра и вълните, както го учеше баща му... И смях, шум, бъркотия в големия дом, звънящ от нови гласове... Но на глас само каза мрачно:

– Ако успеея и ако се върна. Във всеки случай соцкредитите ми и сега стигат за син и половина. Макар че, разбира се, това не значи нищо, докато не се отпуснат и не признаят семейния ми партньор.

– Извинявай за откровеността, но именно такива хора като млечния ти брат принуждават държавата толкова да внимава с отпускането на дотации. – каза Деброучес. – Очарователен млад човек, но дори ти би трябвало да признаеш абсолютната му безотговорност.

– Той просто е още млад. – неуверено възрази Етан. – Трябва му време, за да улегне.

– Глупости! Той, ако не се лъжа, е само с три години по-малък от теб? Никога няма да улегне, докато ти виси на шията. По-добре да си беше намерил семеен партньор със сертификат, а не да чакаш, докато издадат такъв на Янос.

– Хайде да оставим на спокойствие личния ми живот! – сопна се зашегнатия на болното му място Етан и без да може да се удържи, добави: – Който тази командировка ще разруши окончателно! За което съм ви много благодарен!

Прегърбил се на пътническото място, той се загледа през страничното стъкло. Автомобила летеше като стрела в нощта.

– Можеше и да е по-зле. – каза Деброучес. – Спокойно можехме да си спомним армейската ти специалност, да оформим командировката чрез военното ведомство и да те изпратим със заплата на санитар. За щастие, ти съвсем правилно оцени ситуацията.

– Не предполагаш, че блъфирахте.

– И не блъфирахме. – Деброучес въздъхна и добави, вече по-

сериозно: – Ние не те избрахме случайно, Етан. Много ще е трудно да ти намерим заместник в Севарин...

* * *

Дреброучес остави Етан до къщата му, обкръжена с дървета и след като му напомни, че трябва да се яви в Центъра рано сутринта, се поне-се към града. Етан вяло му помаха с ръка. Четири дни... Два – за да помогне на най-старшия асистент да навлезе в новите си задължения, един – за уреждане на личните си дела (може би, за да състави завещание?) и още един – за инструктаж в Съвета на Населението в столицата. А после – заповядайте в космопорта. С какво беше заслужил този кошмар, който му се стовари на главата?

Приближавайки се към вратата, той се натъкна на електромобила на Янос, зарязан небрежно между контейнерите за боклук. Колкото и да се възхищаваше Етан на това великолепно равнодушие, с което неговия брат-идеалист се отнасяше към материалните блага, той не би възразявал, ако Янос се научеше да пази вещите си, но за това можеше само да се мечтае.

Янос беше син на семейния партньор на бащата на Етан. Бащите им отглеждаха синовете си заедно, заедно се занимаваха и с бизнеса си – експериментална и извънредно печеливша рибна ферма в Южната Про-винция. Всички съдби в това семейство отдавна се бяха слели неразде-лимо в една безупречна сплав, без да се прави разлика между братя, би-ли те родни или млечни. Етан, по-големия брат, ерудит, събирателна точка за честололюбивите бащини надежди; Стив и Станислав, появили се на бял свят с една седмица разлика, от същата култура, от която произ-хождаше и партньора на баща им; Янос, остроумен и жизнен, като жи-вак; малкия Брет, роден музикант... Семейството на Етан. Беше му до болка мъчно за тях; в армията, по време на обучението си, и даже в Се-варин, на своята нова длъжност, която беше твърде добра, за да се отка-же от нея.

Когато Янос го последва в Севарин, сменяйки с възторг фермерс-кия живот с градския, Етан беше много доволен. Нищо, че това пречеше на първите му стъпки в новото общество. Независимо от успешната си кариера, Етан беше много срамежлив и тайно презирайки ергенските ку-пони, се зарадва на възможността да се отърве от тях. Двамата с Янос отново се върнаха към онази сексуална близост, която напомняше и на двамата за безгрижните години на детството. И сега Етан искаше да се обгърне с този покой, за да забрави за страха, който се опита да скрие от

Деброучес зад маската на иронията.

В къщата беше тъмно и непривично тихо. Етан бързо обиколи стайте, надникна в гаража...

Скутерътът му беше изчезнал! Машината, изработена по специална поръчка само преди две седмици, купена с първите спестявания, които дълго и старателно отделяше от заплатата си. Вътрешно той изруга, но изведнъж си спомни, че смяташе да даде на Янос да изпробва машината, когато попремине очарованието от новата придобивка. Имаха твърде малко време, за да се карат за дреболии...

Етан се върна в къщата с намерението да си легне и да се наспи както трябва. Но не, имаше твърде малко време! Той провери ком-пулта. Никакви съобщения. Е, разбира се, нали Янос смяташе да се прибере преди него, това си го спомняше добре. Той опита да се свърже с компулта на скутера. Нямаше отговор. Като помисли малко, Етан се усмихна, влезе в градската мрежа и набра кода. Маякът беше едно от малките удобства на този модел-люкс, а ето и самата машина, паркирана само на два километра от къщата, в Парка на Основателите. Значи, Янос се забавлява наблизко? Добре, да вървят по дяволите всички домашни навигаци! Днес Етан ще се присъедини към брат си, без да каже и дума за скутера и ще го срази със своето великодушие...

Нощният вятър си играеше с тъмните му коси и го ободряваше с прохладата си; Етан се приближаваше на тресящият се електромобил към Парка на Основателите. Внезапен ужас прониза сърцето му – той видя жълтите мигащи лампи на аварийните коли. О не, Бог-Отец, само не това! Ако „Бърза Помощ“ се е оказала до Янос, защо трябва да мисли, че между тях непременно има някаква връзка...

Така. Това не е „Бърза Помощ“, не е и градския патрул, а само два гаражни теглича. Етан малко се поотпусна. Но какво зяпа толкова очаровано тази тълпа? Той спря до група шумолящи дъбове и се вгледа в гъстата корона, накъдето бяха обърнати погледите на зяпачите и белите лъчи на проекторите.

Там, отгоре, се перчеше неговият скутер, паркиран на върха на два̀сетметровия дъб.

Не! Разбит във върха на този проклет дъб! Стабилизаторите са потрошени на парчета, неприбраните крила са изкривени, вратите висят над земята, откривайки зеещата вътрешност, и... Етан едва не получи удар, когато видя спасителните ремъци, отпуснати под кабината. Налетя нов порив на вятъра, клоните зловещо заскърцаха и тълпата благодарно отстъпи назад. Етан се втурна да оглежда кабината. Нямаше дори капка

кръв...

– Ей, господине, по-добре се отдръпнете!

– Там е моят скутер. – каза Етан. – На онова проклето дърво!

Той сам не разпозна гласа си. Откъсвайки с огромни усилия очи от немислимото зрелище, той се хвърли към работника от гаража и го сграбчи за куртката.

– Момчето, шофьора на скутера – къде е?

– Шофьора? Ами вече няколко часа, откакто го откараха.

– В Централната болница?

– А, не-е. Какво да прави там? Приятеля му си е цапнал главата, за това го изпратиха набързо в къщи. А шофьора, е, той пееше с цяло гърло. В участъка е, сигурно.

– Ах, копе...

– Вие ли сте собственика на това транспортно средство? – приближи се към Етан мъж в униформата на градската озеленителна служба.

– Да, аз съм. Доктор Етан Еркхарт.

– Давате ли си сметка, – продължаваше служителя, вадейки квитанции за глоба, – че това дърво е почти двестагодишно? То е посадено от самите Основатели, историческата му ценност е огромна. А сега е разцепено на две!...

– Закачих го, Фред! – донесе се глас отгоре.

– Добре, слизай!

– ...носителите отговорност за нанесените вреди...

Думите на чиновника бяха заглушени от пукота на чупещите се клони, дружната въздишка на тълпата и високия усилващ се вой – антигравитационното устройство самоволно излезе от фаза.

– Ах, мамка му! – раздаде се вопъл от върха на дъба. Зрителите панически се разбягаха.

Скутера се сгромоляса с носа напред върху гранитната алея. Блещящо червеният корпус се покри с пукнатини. В настъпилата след грохота тишина Етан можеше да различи деликатното писукане на скъпия електронен механизъм, но и той скоро заглъхна.

* * *

Стъпките отекваха ясно в коридора на полицейския участък. Когато вратата се отвори, Янос трепна и се обърна.

– А, Етан. – жалостно каза той. – Днес имах кошмарен ден! Ти... ти намери ли си скутера?

– Намерих го.

– С него всичко е наред, остави това на мен. Извиках екип от гаража.

Брадация полицейски сержант прихна, едва сдържайки смеха си:

– Може би там, на дървото, ще измъти два детски велосипеда?

– Скутера вече е долу. – лаконично отвърна Етан. – И глобата за дървото заплатих.

– За дървото?

– Да, за повредите.

– А-а...

– Е, какво се случи? – попита Етан. – Защо се заби в него?

– Ами пак тези проклетите птици... – обясни Янос.

– Разбира се, птиците! Принудиха те да се снижиш рязко, така ли?

Янос напрегнато се засмя. Всички севарински птици бяха потомци на мутирала кокошки, избягали още от първите заселници и впоследствие подивели. На кокошки те вече въобще не приличаха, а малкия им размер и тегло даже позволяваха да ги заподозрат като някакъв нов вид, но като летци не струваха и пет пари. В града гледаха на птиците като на нещо неизбежно зло. Крадешком поглеждайки към сержанта, Етан с облекчение отбеляза на лицето му пълна липса на загриженост за съдбата на пернатите. Да плаща глоба и за птиците, това щеше да е твърде...

– Ъ-ъ... разбираш ли, – каза Янос, – ние си помислихме, защо да не ги подплашим малко? И значи долитаме, а те там – цял облак, и с крилата – пляс-пляс... А ние – право върху тях като пикиращ бомбардировач, бам! – Янос замахна с ръце, изобразявайки героична атака на звездолет.

През двестагодишната си история Атон не беше воювал с никого, нито веднъж. Етан успокои дишането си и преброи до десет. Твърде малко време...

– А за повдигане на бойния дух решихте първо да пийнете. Може ли да попитам, с кого?

– С Ник. – Янос сви глава между раменете си, очаквайки неизбежния взрив.

– Ясно... Предполагам, че той е дал идеята да воювате с птиците?

Ник беше приятел на Янос и предводител на всичките им авантюри. В минути на лошо настроение Етан не веднъж се питаше дали отношенията на неразделната двойка се ограничаваха само с дружбата... Но сега не беше времето да се изяснява това. Взрив не последва и силно удивения Янос отпусна рамене.

Изваждайки портфейла си, Етан вежливо се обърна към полиция:

– Колко трябва да заплатя, за да ви избавя от тази заплаха за пернатите?

– Е, ако искате незабавно да заплатите бъдещите разходи по ремонта на скутера...

Етан отрицателно поклати глава.

– На вечерното заседание на съда вече разгледаха неговия случай. – каза офицера. – Той е свободен.

– Нима? – зарадва се Етан. – Без глоби? Даже за...

– Не, глоби, разбира се, има. – И сержанта започна да изброява: – За шофиране в нетрезво състояние, за застрашаване на обществената безопасност, за нанасяне ущърб на градско имущество. И таксата за спасителните екипи...

– Ти какво, да не си получил обезщетение за уволнение? – попита Етан, бързо пресмятайки сумата и сравнявайки я с наличността в сметката на брат си.

– Е... не съвсем. – уклончиво отговори героят-въздухоплавател. – Добре, хайде да се прибираме. Главата ми се цепа.

Сержантът написа квитанцията и Янос, без да гледа, надраска отдолу името си.

* * *

Шумът на електромобила беше добър предлог да се отърве от разговор по пътя към къщи, но на Янос все пак не му провървя, понеже Етан използва времето, за да преразгледа предишните си изчисления.

– Откъде взе пари? – попита той, докато затваряше входната врата, мимоходом поглеждайки към часовника в антрето. Работния ден започваше след три часа.

– Не се вълнувай. – каза Янос, сритвайки обувките си под дивана, и насочвайки се към кухнята, добави: – Този път не от твоя джоб.

– Тогава от чий? Надявам се, че не си взел назаем от Ник? – не се отказваше Етан, следвайки го по петите.

– Ама че го каза! Разбира се, не. Той самия е затънал до уши в дългове. – Янос извади от шкафа бутилка бира, прехапа със зъби замразителя и с наслаждение отпи. – Няма грешка за оправяне на главата! Искаш ли? – с хитра усмивчица попита той, безсрамно провокирайки Етан да му изнесе дълга лекция против алкохола. И отново не позна...

– Да. – каза Етан.

Янос изумено вдигна вежди и му подаде бирата. С бутилката в ръка Етан се строполи на стола.

– И така, глобите, Янос.

Янос с копнеж погледна към вратата, явно мечтаейки да е някъде другаде.

– Отчислиха ги от соцкредитите ми, много ясно...

– О, Боже! – простена Етан. – Откакто се върна от армията, пропадеш все по-надолу и все по-надолу... Другите на твоята възраст вече имат достатъчно кредити за статус на партньор, даже без допълнителни работки.

Той преодоля желанието си да хване Янос за врата и да блъсне главата му в стената само защото нежеланието да стане се оказа по-силно.

– Как бих могъл да ти поверя дете, ако смяташ да продължаваш в същия дух?

– Дявол да го вземе, Етан, а моли ли те някой? Нямам никакво време да се занимавам с тези фабрики за лайна. Заради тях може направо да се загровиш. Не, не и ти, разбира се. Ти си мислиш, че си готов за родител, не аз. В този Център съвсем си се побъркал. А преди беше толкова весело с теб!

Осъзнавайки, че невиджданото досега търпение на Етан може все пак да се взриви, Янос забърза към банята.

– Репродукционните Центрове са сърцето на Атон – с горчивина отбеляза Етан. – Цялото ни бъдеще. Но ти не се вълнуваш за Атон, нали? Ти не се вълнуваш за нищо, освен за собствената си персона!

– Ъ-ъ...

Съдейки по мимолетната усмивка, преминала по устните на Янос, той искаше да успокои гнева на брат си с някаква игрива шегичка, но, поглеждайки към мрачното му лице, бързо премисли.

Внезапно Етан разбра, че му стига толкова. Пръстите му безсилно се разтвориха, празната бутилка падна на пода и се търколи с леко подръкване. Той тъжно се усмихна.

– Можеш да вземеш скутера ми, когато замина.

Янос се вцепени, побелявайки като платно.

– Да си заминеш?! Етан, не исках...

– А, не. Не това исках да кажа. Ти нямаш нищо общо. Просто забравих, че не успях да те предупредя – Съвета на Населението спешно ме изпраща на една секретна командировка. На Архипелага Джексън. Няма да ме има най-малко една година.

– В такъв случай кой от нас не се интересува от нищо? – сърдито попита Янос. – Изчезваш за цяла година и само ми помахваш с ръка? Ами аз? Как ще живея сам, докато ти си на... – Той помълча и изведнъж

извика: – Етан! Та Архипелага Джексън е планета?! Друга планета? И там има от онези... онези?...

Етан кимна.

– Заминавам след четири, не, след три дена с пощенския кораб. Оставям ти всичките си вещи. Кой знае какво може да се случи там с мен...

От миловидното лице на Янос се изпариха и последните остатъци на пиянска безгрижност.

– Ще отида да се приведа в ред. – тихо каза той.

Най-накрая успокоен, Етан подремна на стола, докато Янос не излезе от банята.

ГЛАВА 3

Станция Клайн... Основана преди триста години, тя поразяваше въображението с гигантските си размери и сложността на конструкцията си. Станция Клайн заемаше област, през която минаваха шест оживени междугалактически трасета, на разумна дистанция едно от друго. Най-близката мъртва звезда нямаше планети и станция Клайн самотно се въртеше на стационарна орбита около угасналото светило.

Когато Атон още се заселваше, станцията вече имаше богата история. Именно станция Клайн послужи като стартова площадка за благородния експеримент на Отците-Основатели. Лоша крепост, но отлично място за бизнес, тя преминаваше от ръка в ръка, колкото пъти на някой от съседите му дотрябваше аванпост на своите граници, без да говорим за неизчерпаемия източник на бързи пари. В момента ѝ се удаваше да поддържа в несигурно равновесие политическата си независимост, най-вече благодарение на силно развитата система за подкуп на външните врагове, а така също на упоритостта, огромния делови опит и вътрешната сплотеност на станционерите. Сто хиляди човека живееха из обърканите ѝ разклонения, а в пиковите периоди това число се увеличаваше около шест пъти заради транзитните пътници.

Всичко това Етан разбра от разговорите с екипажа на пощенския кораб. Екипажа се състоеше от осем души, само мъже, което, както се изясни, беше продиктувано не от уважение към правилата и законите на Атон, а само защото женския персонал на Бюрото отказвал да замине на четиримесечен рейс без право да слиза на планетата. Независимо от причините, Етан получи отсрочка преди да се потопи с главата напред в галактическата култура. Екипажа се отнасяше вежливо към него, но нищо повече. Никой не се опита да му помогне да се отпусне, така че двата месеца път той прекара основно в каютата си, четейки и отдавайки се на тревожни мисли.

За тренировка той реши да прочете всички статии от „Бетанско списание за репродуктивна медицина“, написани от жени. На кораба, разбира се, имаше библиотека, но сигурно цялото ѝ съдържание беше забранено от Цензорния Съвет на Атон, а Етан не знаеше какво точно е нивото на допускателност по време на командировката. По-добре да не се подава, издръжливостта ще му потрябва по-късно.

Жени... В края на краищата това не бяха нищо повече от ходещи

маточни репликатори. Той нямаше точна представа дали жените са подстрекатели към грях, или грехът ги изпълва както сока – портокала. Впрочем, има още един вариант – грехът да се прихване от тях като вирус. Изглежда, в училище е трябвало да обръща по-голямо внимание на уроците по катехизис, а не да слуша какво се шушука за това по ъглите. Макар че, след като най-внимателно прочете един от броевете без да поглежда в съдържанието, Етан така и не успя да разбере кои са „женските“ статии и кои са „мъжките“...

Тук нещо не пасваше. Може би работата е там, че душата им е друга, а с разумът им всичко е наред? Една от статиите, която Етан без колебание приписа на мъж, всъщност, както се оказа, беше написана от бетански хермафродит – човек с такъв пол, какъвто просто не е съществувал когато Отците-Основатели са се спасявали с бягство на Атон. Етан се отплесна за минута, представяйки си каква бъркотия ще настъпи на атонската митница, ако подобно същество се появи и пожелае да живее на планетата. Чиновниците щяха да се побъркат, чудейки се: да го пуснат, отчитайки мъжките признаци, или да го изгонят, откривайки женските? Решението щеше да се проточи стотина години, а през това време хермафродита за радост на всички сам ще разреши този проблем, умирайки от старост...

Почти с такъв бюрократизъм го посрещна и митницата на станция Клайн. На по-щателни контролни процедури и микробиологична проверка Етан не се беше подлагал никога досега. На митничарите, както се разбра, беше безразлично дали носиш контрабандно оръжие, наркотици или политически бежанци, само на подметките ти да няма някоя зловредна гъба-мутант. Когато Етан най-сетне получи разрешение да напусне кораба и да се отправи през гъбквия тунел към изследване на непознатата вселена, го тресеше от страх и любопитство.

Непознатата вселена го разочарова. Мръсен, унил товарен док. Етан се спря, опитвайки се да определи кой от многочислените изходи води към обитавани от човека места. Екипажа на кораба беше твърде зает; микробната инспекция, след като приключиха работата си, изчезнаха – вероятно бързаха към друг кораб...

До един от изходите стоеше човек, облегнат на стената; неговата небрежна поза говореше за това, че всъщност е много приятно да не правиш нищо, когато другите работят. Етан се отправи към него, за да разпита за пътя.

Сиво-бялата униформа беше непозната на Етан, но безусловно принадлежеше на военен, за което говореше и оръжието на бедрото му.

Това беше всичко на всичко парализатор, разрешен за носене в станцията, но въпреки това изглеждаше доста заплашително. Стройният млад войник хвърли на Етан оценяващ поглед и вежливо се усмихна.

– Извинете, сър, – започна Етан, но нерешително се сепна. Бедрата бяха твърде широки за такава слаба фигура, очите – твърде големи, брадичката – твърде малка и крехка, а кожата – гладка като на новородено – това можеше да е изключително изящен юноша, ако не...

Чувайки мелодичния й смях, Етан се смути окончателно.

– Вие, без съмнение, сте от Атон. – каза тя.

Етан се приготи за отстъпление. Не, тази особа по нищо не приличаше на онези възрастни жени-учени, чийто лица беше виждал в бетанското списание. Нищо чудно, че се беше объркал. Беше твърдо решил да избягва всякакво общуване с жени, доколкото е възможно – и веднага да направи такъв пропуск...

– Как да се измъкна оттук? – промърмори той, трескаво оглеждайки се настрани.

– А нима не ви дадоха карта? – вдигна удивено вежди тя.

Етан нервно замаха с глава.

– Нима? Та това е направо престъпление – да захвърлиш новак на станция Клайн без карта! Тук може да тръгнеш да търсиш тоалетна, а после да се заблудиш и да умреш от глад. Аха, ето човека, който търся. Ей! Дом! – тя помахна с ръка на пилота на пощенския кораб, който тъкмо минаваше през дока с праметнат през рамо спортен сак. – Не ме отминавай!

Мъжът промени курса си; недоволството на лицето му плавно се смени с изражение на човек, желаещ да се хареса, макар и малко озадачен. Той се поизпъчи и прибра корема си – Етан не го беше виждал такъв на кораба.

– Срещали ли сме се някъде, мадам?... Надявам се...

– Е, ти би трябвало да помниш – нали седеше до мен на лекциите по катастрофи цели две години. Наистина, оттогава мина много време. – Тя прекара ръка през тъмните си, късо подстригани къдрици. – Представи си дълги коси... Хайде де, регенерацията не би могла да ме промени толкова. Аз съм Ели.

Той се втренчи в нея, отваряйки уста.

– О, богове, нима това е Ели Куин? Какво си направила със себе си?

– Пълна регенерация на лицето. – съобщи тя, докосвайки бузата си. – Харесва ли ти?

– Фантастично!

– Бетанската изработка, както знаеш, е най-добрата.

– Да, но... – Дом смръщи чело. – Защо? Ти и така беше доста поносима за гледане преди да избягаш при наемниците. – Той се ухили така, като че ли тайно я е смущал в ребрата, макар и ръцете му да бяха сключени зад гърба, като на момче пред витрината на сладкарница. – Или внезапно си забогатяла?

Тя отново докосна лицето си, но вече не така радостно.

– Не. Не съм станала пират. Просто се наложи да го направя. Преди няколко години ме улучи плазмен лъч в едно сражение, близо до Тау Верде. Някак смешно беше да ходя насам-натам без лице, затова адмирал Нейсмит, който не обича половинчатите решения, ми купи ново.

– А... – разбиращо каза Дом.

Етан не се вълнуваше много от загадъчните тънкости на женската красота, но съчувстваше напълно искрено на непознатата: всяко плазмено изгаряне е ужасно, а тогава тя навярно е била на косъм от смъртта. Той отново започна да разглежда лицето ѝ, но вече с професионален интерес.

– А нима не беше с момчетата на адмирал Озер? – попита Дом. – Това е неговата униформа, нали?

– А... Разрешете да се представя. Командир Ели Куин, от флота на „Наемниците на Дендари““, на вашите услуги! – Тя кимна по военному, леко изчервявайки се. – Дендариите присъединиха флота на Озер към своя, заедно с всичките хора, запазвайки униформата. Честно казано, едва оттогава светът започна да се открива пред мен. Но аз за пръв път от десет години се връщам в къщи да си почина и смятам да извлека от това максимум удоволствие. Да се въртя около старите си училищни приятели и да им разбивам сърцата – само за да потвърдя предсказанията на онези, които казваха, че ще свърша лошо. Като говорим за лошите завършеци – струва ми се, че си оставил пътника си без карта.

Дом подозрително се вгледа в наемническия командир.

– Ти какво, искаш да ме бъзикаш ли? Летя на Атон вече четири години и ми писна всеки път да слушам вкъщи всички тези глупашки шегички!

Отмятайки глава, жената се разсмя. Смехът ѝ летеше нагоре, разбивайки се в горните панели на дока.

– Тайната на вашата изостаналост е разкрита, атонце. – каза тя на Етан и отново се обърна към приятеля си. – Може ли аз да го поема? Като се има предвид пола ми, няма опасност да ме заподозрат в ъ-ъ...

противоестествени наклонности.

– А мен какво ме засяга? – сви рамене Дом. – Моля. А мен жена ми ме чака вкъщи. – Нарочно отстъпвайки, той заобиколи Етан отдалеч.

– Всичко хубаво! Ако нямаш нищо против, някой ден ще намина на гости, става ли? – каза жената.

Дом ѝ кимна, малко разочаровано, и закрачи по тунела. Етан, оставен насаме с жената, едва се удържа да не се хвърли след капитана, молейки за защита. Той смътно си спомняше, че желанието за примамване винаги се е считала за една от неотменните черти на тази проклетата порода. Ами ако тази харпия се е прицелила в портфейла му – цялата годишна валута на Атон? Етан с ужас се вгледа в парализатора ѝ.

В странните очи на жената отново затанцуваха весели искри.

– Струва ми се, че сте притеснен от нещо? Не се бойте, няма да ви изям. – тя неочаквано изхъмка. – Конверсивната терапия не е по специалността ми.

В гърлото на Етан нещо избълбука. Той се прокашля и заекна с треперещ глас:

– Аз съм верен... на моя... моя Янос. Искате ли да ви покажа негова снимка?

– Достатъчна ми е и думата ви. – отговори тя. Игривото изражение на лицето ѝ се смени с нещо, приличащо на съчувствие. – Аз наистина ви изплаших, нали? Предполагам, че досега не сте виждали жена?

Етан подтиснато кимна. Дванайсет тунела, а той трябваше да се натресе точно на този...

Ели въздъхна.

– Вярвам ви. – повтори тя и замълча замислено. – Смятам, че трябва да наемете добър гид от местните. Станция Клайн се ползва с добра репутация сред пътешествениците – ние тук винаги сме готови да помогнем. Без дружелюбие няма бизнес. А аз съм много дружелюбен туземец.

Етан поклати глава с измъчена усмивка.

Тя сви рамене.

– Добре, когато се съвземете след „културния“ шок, сама ще ви намеря. За дълго ли сте тук? – тя извади от джоба си някакъв малък предмет. – Ето. Това е холокрystal. Дават такъв на всички пътници, които слизат от обикновените кораби. Вземете го, на мен не ми трябва.

Във въздуха се появи разноцветна схема.

– Ние се намираме тук. А вие трябва да стигнете тук – в Транзитната Зона. Там има автостоянки, ще имате и прекрасната възможност да

наемте стая или разкошен апартамент, макар че едва ли смятате да харчите много... Значи, ще идете до тази секция, после по тунела и така до второто отклонение. Знаете ли как да ползвате това нещо? Е, желая ви късмет! – Тя пусна кристала в ръката на Етан и усмихвайки се за последно, се скри в друг тунел.

Етан взе оскъдния си багаж и след като се полута малко, сравнително бързо стигна до посоченото място. По пътя си той срещна много жени. От тях гъмжеше по коридорите, стоянките, тротоарите, асансьорните шахти и магазините. В ръцете на една Етан забеляза безпомощно бебе и с труд подтисна героичния си порив да грабне бебето и го отнесе със себе си. Едва ли ще успее да изпълни заданието си с бебе в ръце, а и освен това, всичките не можеш да спасиш... По-късно, докато се промъкваше между смеещите се деца, които изскочиха на пътя му и като стадо врабци изпърхаха към асансьорната шахта, му дойде на ум, че това бебе би могло да е от женски пол. Това малко успокои съвестта му.

* * *

Етан си избра стая, съобразявайки се с цената, след кратко телесъобщение с управителя на хотела, обществената компютърна система на станция Клайн и управителя на транзитния отдел. А за да определи обменния курс на атонските фунтове, му се наложи да се запознае с пет чиновника с нарастващи рангове. Впрочем, те се отнесоха с него напълно милостиво, намирайки печеливш способ за прехвърлянето на фунтовете му през две валути, за които той никога не беше чувал, в максимално количество бетански долари – една от най-твърдите валути, охотно приемана навсякъде. Но в крайна сметка доларите все пак се оказаха много по-малко, отколкото бяха фунтовете и се наложи да се откаже от предложението суперлюкс в полза на икономична класа.

Малката стаичка приличаше по-скоро на килер. Но и тук можеше да се наспи – в края на краищата, каква е разликата... Само че сега не му се спеше. Натискайки бутона, той напълни матрака с въздух, излегна се и започна да прехвърля наум получените инструкции...

На заключителното заседание на Съвета беше решено да не изпратят Етан да връща пратката на Архипелага Джексън: щеше да струва много пари, а вероятността за възмездяване на загубите им изглеждаше доста съмнителна. Затова, след дълги дебати, Етан беше упълномощен с правото на самостоятелен избор на друг изпълнител, като изхожда от последните данни, които ще получи на станция Клайн.

После – цял куп попытни наставления. Постарай се да бъдеш

икономичен. Да купиш само първокласна стока. Можеш да отпътуваш толкова надалеч, колкото се наложи. Не харчи пари за неоправдани пътувания. Да избягваш ненужни контакти с галактическите жители, да не им разказваш нищо излишно за Атон. Да просвещаваш галактическите жители, да вербуваш емигранти, да им разкажеш всичко за чудесния живот на Атон. Да не предизвикваш критични ситуации. Да не им позволяваш да издевателстват над теб. Да се оглеждаш за допълнителни възможности за бизнес. Помни: използването на държавните фондове за лични цели се счита за кражба, и като такава се наказва от закона...

За щастие, след заседанието председателя поговори с Етан насаме.

– Това ли е всичко, което ти наприказваха? – кимна той към листчетата със записки, които Етан разсеяно прехвърляше. – Я ги дай тук. Главната ти задача е да закупиш културите и да се върнеш вкъщи. – добави той, хвърляйки хартийките в сейфа. – Всичко останало са пълни глупости!

Припомняйки си този епизод, Етан се ободри. Усмиввайки се, той се надигна, подхвърли кристала във въздуха, хвана го, пхна го в джоба си и излезе да се поразходи.

* * *

Зоната на транзитните хотели най-накрая разкри пред Етан станцията в пълния ѝ блясък. За това трябваше само да се повозиш на автомобил до най-разкошния пътнически док, да се върнеш назад, а после още веднъж да минеш по този маршрут пеша. От двете страни, през огромни илюминатори, на фона на бездънната дълбина на космоса, се виждаха многочислените разклонения на станцията, облени от весела светлина; проблясваха, въртейки се бавно, дисковете на най-старите секции – гравитацията в тях се създаваше по примитивен начин, за сметка на центробежния ефект. Те не бяха изоставени – тук никъде не оставяха нещо да запустее. От време на време някои се използваша, а други бяха частично демонтирани, използвайки ги като материал за нови конструкции.

Под прозрачните стени на Транзитната Зона буйстваше зелено великолепие от лиани, дървета и папрати. Цъфтяха орхидеи, тихо звънтяха камбанки, удивителните фонтани бяха обърнати наопаки, отгоре надолу, обвивайки със спирали висящи мостчета – всички тези чудеса бяха извършвани от изкуствената гравитация. Етан захласнато постоя четвърт час при един от фонтаните, чиято струя, стоейки във въздуха, течеше непрекъснато, образувайки лента на Мьобиус¹. А зад тънката прозрачна преграда, на разстояние една протегната ръка, в мъртва тишина се

спотаяваше хлад, който само за миг можеше да превърне всичко живо в камък... Контрастът зашеметяваше, и Етан не беше първия планетник, изумено взираш се в чудесата на станцията.

По-нататък, след парка, се намираха кафетата и ресторантите, където, както пресметна Етан, би могъл да вечеря, ако ядеше само веднъж седмично. И още – театри, кабинки за реални сънища, и секция, която според картата предлагаше на пътешествениците утешение чрез която и да е от осемдесет и шестте официално признати религии. Религията на Атон, разбира се, не влезаше в тази бройка... Някаква процесия – съдейки по всичко, погребална – премина покрай Етан. Някой философски настроен субект се бе отказал от процедурата по замразяването, предпочитайки микровълновата кремация. Етан, в чийто очи още стоеше бездънния мрак на космоса, беше готов да разбере това решение: по-добре огън, отколкото вечен студ. След това той наблюдава много загадъчна церемония: смеещи се хора посипваха с ориз двете главни действащи лица – жена в алена коприна и мъж в искрящо синьо, след което ги вързаха за китките с дузина разноцветни лентички.

Достигайки центъра на Транзитната Зона, Етан реши, че е време да се заеме с работа... Тук се намираха посолствата, консулствата и търговските представителства на планетите, търгуващи с космическите съседни на станция Клайн. Той ще открие износител на биопродукция, отговарящ на нуждите на Атон, след това ще купи билет за тази планета, и... Впрочем, от този един ден на станцията вече му се въртеше главата.

За успокоение на съвестта Етан все пак надзърна в посолството на Колония Бета. За нещастие, зад компютъра с търговска информация стоеше същество, в което безпогрешно се разпознаваше жена. Етан побърза да се скрие, докато не го е забелязала. По-добре да се върне покъсно – може би ще застъпи друга смяна. Той игнорира цялата редица консулства, представляващи най-големите синдикати на Архипелага Джексън, а на фирмата Бхарапутра реши да изпрати строга рекламация, но също друг път.

Минавайки през различни нива, Етан успя да се отдалечи от разкошния док на повече от два километра, но страстта му към откритията и все още неудовлетвореното му любопитство го подтикнаха да напусне Транзитната Зона и да се потопи в район, заселен с местни жители. Тук имаше по-малко лукс, но повече уют.

1. Лента на Мьобиус – пространствена фигура с форма на лента, имаща само една повърхност.

Ароматите, носещи се от малката кафетерия до работилницата за ремонт на скафандри, напомни на Етан че не беше ял нищо от момента, в който напусна кораба. Но вътре имаше цяла тълпа жени. Той преглътна слюнката си и продължи нататък. Маршрутът му, избран напосоки, го отведе след две спускания до тесен и доста неприятен на вид търговски пасаж. Сега той се намиреше много близо до дока, през който пристигна на Клайн. Странстванията му неочаквано бяха прекъснати от миризмата на прегоряла мазнина, долитаща от полуотворена врата. Етан надникна вътре...

В помещението цареше полумрак. На столовете стояха мъже в разноцветни, в зависимост от работата си, работни комбинезони на станцията. Ленивите им пози свидетелстваха за това, че атмосферата тук е приятелска и дружеска. Жени не се забелязваха, и Етан, вече загубил надежда, отново се оживи. Може би ще успее да си почине малко тук, и даже да се подкрепи с нещо, а току-виж и разговор се завързал. Всъщност, ако вземе предвид указанията на Отдела по Емиграция, той просто е длъжен да отдели част от времето си за пропаганда. Защо да не започне още сега?

Пренебрегвайки чувството за неловкост – сега не беше време да се поддава на комплекси – той влезе в помещението. Не, това не беше просто стая за отдих. Съдейки по миризмата на алкохол, работния ден на присъстващите вече беше завършил. Явно това беше заведение – някакъв бар или клуб, макар че никак не приличаше на атонските. Етан тъжно се запита дали ще може да си поръча тук ангинарова бира. Едва ли, бирата на станцията най-вероятно се правеше от водорасли... Той подтисна пристъпа на носталгия, облиза устни и смело закричи към групата залепени за плота мъже. Обитателите на Клайн явно виждаха у пътниците далеч по-необикновени дрехи, отколкото неговите прости атонски риза, сако и панталони, но за миг Етан съжали, че не е облечен с белия халат, който носеше в центъра, толкова чист и свеж след пране – дреха, която винаги го изпълваше с увереност.

– Здравейте! – вежливо започна Етан. – Аз представлявам бюрото по емиграция и натурализация на планетата Атон. Ако ми позволите, ще ви разкажа за възможностите за усвояване на новите земи, които все още имаме...

Внезапно настъпилата тишина беше прекъсната от як работник в зелен комбинезон.

– Ти си от Атон? От планетата на педалите? Наистина ли?

– Не може да бъде. – отбеляза друг, облечен в синьо. – Онези

пичове не си показват носа от своята кална топка.

Трети, в жълто, каза нещо крайно непристойно.

Етан събра смелост и стоически продължи:

– Уверявам ви, говоря напълно сериозно. Казвам се Етан Еркхарт; аз съм доктор по репродуктивна медицина. Отскоро при нас силно се снижи нивото на раждаемостта, и...

– Как няма да се снижи! – басово се разсмя Зеления. – Ела, приятел, да ти обясня каква е работата!

Типа в жълто, около когото алкохолните пари само дето не горяха, отново измърмори някаква гадна пошлост. Зеления прихна и фамилиарно потупа Етан по корема.

– Не си попаднал, където трябва, атонецо. Пола сменят най-добре на Бета. След операцията мини пак оттук.

Жълтия повтори фразата си. Етан се обърна към него, скривайки гнева и объркването си зад маската на строга официалност.

– Господине, боя се, че обидно повърхностно и превзето съдите за моята планета. Интимните отношения са нещо твърде лично, този въпрос всеки го решава сам за себе си. Освен това при нас има комуни, членовете на които, строги последователи на Отците-Основатели, са дали обет за въздържание. Това са много уважавани хора.

– Пфу? – възмути се Зеления. – Та така е още по-гадно!

Неговите събутилници се разсмяха.

Етан почувства, че се изчервява.

– Извинете. Само минавах оттук. Просто това беше единственото място на станция Клайн, където не видях жени, и затова си помислих, че между нас е възможен разумен диалог. Това наистина е сериозна...

Тук жълтия изригна в цял потоп от вулгарности.

Това вече беше прекалено. Етан се обърна и с размах удари пияницата по лицето. И замря ужасено, изплашен от собствения си порив. Такова поведение е недостойно за посланик, той трябва незабавно да се извини...

– Значи не си видял жени?! – заръмжа Жълтия, вдигайки се на крака; пиянските му очи горяха яростно. – Значи затова се напъха тук, сводник проклет?! Сега ще ти покажа...

Зад гърба на Етан се приближиха още двама, същински горили. Етан затрепери, борейки се с отчаяното желание да ги разблъска и да се втурне навън. Трябва да запази спокойствие, тогава ще...

– Зарежете го, момчета. – засуети се Зеления. – Той сигурно е просто транзитник...

От първия удар Етан се сгъна на две; въздухът със свистене се измъкна през стиснатите му зъби. Двата го хванаха и го накараха да се изправи.

– ...какво правим с такива типове, – тряс! – които се пхат тук!

Етан почувства, че в него не беше останал въздух за извинения. Оставяше само да се надява, че речта на Жълтия няма да се окаже твърде дълга. Само че онзи продължаваше, подкрепяйки всяка дума с удар:

– ...гад! животно! душиш наоколо, мръсник!...

Внезапно в неговото ръмжене се вклини висок насмешлив глас:

– Не се ли боите от последствията, момчета? Ами ако избяга и после се върне с приятелите си? Те може да се окажат шест пъти повече от вас!

Етан рязко се огледа: това беше онази същата жена от флота на дендарийските наемници, командир Куин. Тя твърдо се поклащаше на пети, предизвикателно вирнала глава.

Зеления изруга през зъби. Жълтия – с пълен глас.

– Стига, Зед. – каза Зеления и без да откъсва поглед от лицето на жената, хвана приятеля си за лакътя. – Хайде, стига му толкова.

Но той отблъсна ръката му.

– А този мръсен бозайник какъв ти се пада, кукличке? – поинтересува се той.

Жената се усмихна с едното крайче на възхитителните си устни; работника със синия комбинезон се втренчи в нея като омагьосан.

– Е, да допуснем, че съм му военен съветник. – отговори тя.

– Любовницата на педал, – заяви Жълтия – е по-гадно нещо и от самия педал! – Своята теза той подкрепи с поток вулгарни псувни.

– Зед, – промърмори синия комбинезон, – млъкни. Тя не е техник, тя е военен. Боен ветеран – не виждаш ли значките?...

Из цялата стая настъпи раздвижване; няколко от страничните наблюдатели предпазливо се заизнизваха към вратата.

– Ох, как не обичам пианиците, – гледайки неопределено нагоре, проточи тя. – А пък агресивните пианици направо не мога да ги понасям!

Жълтия тръгна към нея, изригвайки несвързани псувни. Ели спокойно чакаше дотогава, докато той не пресече някаква невидима граница. Изведнъж се чу жужене и проблесна синя светкавица. Когато парализаторът след салто в ръката ѝ изчезна безшумно в кобура, Етан разбра, че командир Куин специално е изчаквала, когато Жълтия ще се приближи на необходимото разстояние: никой друг не беше засегнат от

заряда.

– Подремни малко! – тя въздъхна и хвърли поглед към двамата, които все още държаха Етан, след което кимна към грубияна, проснат безчувствен на пода: – Това ваш приятел ли е? Съветвам ви да сте по-придирчиви: с такива приятели може да свършите лошо.

Етан беше незабавно пуснат. Колената му се подкосиха и той се хвана за корема, в който пулсираше неистова болка. Ели му помогна да стане.

– Напред, пилигриме. Разрешете да ви изпратя до вашето пристанище...

* * *

– Не казах каквото трябваше. – размишляваше на глас Етан. – Трябваше да кажа „Ще отговаряш за думите си!“ Така трябваше, или...

Командир Куин иронично изкриви уста. Но защо, с досада си помисли Етан, атонците тук са обект на присмех – в най-добрия случай, а в най-лошия от тях бягат, като от прокажени? Внезапно нов пристъп на ужас го изкара от равновесието, придобито с труд не без помощта на командира от дендарийските наемници.

– О, Бог-Отец! Това какво е, полиция ли? – срещу тях по коридора вървяха двама мъже. Те носеха тъмнозелена униформа с небесносини нашивки, а на пояса им заплашително висяха някакви предмети.

Етан почувства, че съвестта му го пробжда.

– Може би трябва да се предам, нали? Аз наистина оскърбих онзи човек...

На устните на Куин отново заигра насмешка.

– Е, ако развъждате под ноктите си нова порода бактерии... Това са момчетата от биоконтрола – Екологическа полиция. Те вземат страха на цялата станция. – Забавяйки крачка, тя размени вежливи кимвания с мъжете, минаващи покрай тях, и със зловещ шепот добави: – Отряда за принудително измиване на ръцете. По-добре не се замесвайте с тях. Те имат неограничени пълномощия да проследяват и арестуват, а после да осъждат на принудителна дезинфекция без право на помилване.

– Предполагам, че екологията на станциите е далеч по-уязвима, отколкото на планетите? – попита Етан.

– Да, това е все едно да балансираш на косъм между лед и пламък. – съгласи се тя. – Някои си имат религиозни култове, а ние си имаме култ към безопасността. Между другото, ако някъде, освен по доковете, видите петно от измръзване, съобщете им за това незабавно.

Те се върнаха в Транзитната Зона. Жената продължаваше насмешливо да се усмихва, но погледът ѝ беше твърде пронизателен, от което на Етан му ставаше неловко.

– Надявам се, че този малък инцидент не ви е настроил против всички станционери? – каза тя. – Какво ще кажете, ако за компенсация на лошите маниери на моите съграждани ви поканя на вечеря?

Ами ако всичко това е предварително замислено, за да го хванат неподготвен, самотен и безпомощен?...

– Аз... не мислете, че не съм ви благодарен... – с чезнеш глас избърбори той, – но мен... ъ-ъ... боли ме корема...

Това поне беше чиста истина. Той още веднъж благодари на командир Куин и се втурна в асансьорната шахта, мечтаейки час по-скоро да се върне в стаята си. За довиждане той все пак успя да изобрази някакво жалко подобие на усмивка.

* * *

Излизайки от шахтата, Етан се оказа на булеварда и веднага се пхна зад някаква абстрактна скулптура, оградена с храсти. Той чакаше, наблюдавайки пътя през листата, докато не се убеди, че Ели не го преследва. Най-накрая, успокоен, той се отпусна на близката пейка. Опасността премина...

Надигайки се, Етан дълбоко въздъхна и бавно пое нагоре по булеварда. Тясната стая в хотела сега му изглеждаше даже много уютна. Ще си поръча нещо леко по интеркома, ще вземе душ – и в леглото. Повече никакви авантюри. Утре трябва да пристъпи към работата си. Да събере всички данни, да избере доставчик, да излети с първия подходящ рейс...

По един от тунелите към Етан с усмивка се приближаваше мъж, облечен според модата на някаква неизвестна планета.

– Доктор Еркхарт? – запита той, хващайки Етан за ръката.

Етан неуверено се усмихна в отговор. И изведнъж се дръпна, готвейки се високо и възмутено да протестира: в ръката му се мушна игла. Сърцето му бясно заби, устните му се свиха треперещи, в очите му всичко заплува и вик не се получи. Мъжът внимателно го поведе към автомобила, чакащ го в тунела.

На Етан му се стори че е в безтегловност и много се надяваше, че мъжът няма да го пусне, иначе щеше да излети до покрива и ще си виси там с главата надолу, като забравен въздушен балон. Огледалния покрив на автомобила плавно се спусна над главата му...

ГЛАВА 4

Етан се съвзе в хотелска стая, далеч по-просторна и комфортна от неговата. Мислите му се точеха като струйка мед, а самият той беше в сладка, дълбока еуфория. Всичко наоколо изглеждаше толкова мило, очарователно и даже много забавно. Само някъде далеч, под сърцето, или някъде в гърлото, нещо виеше, скимтеше и отчаяно драскаше като зверче, затворено в тясна клетка. Съзнанието му безразлично отбеляза, че е здраво завързан за твърд пластмасов стол, а мускулите на гърба, ръцете и краката му горят от болка. Е, добре. И какво от това?

Далеч по-интересно беше да разглежда собственика на стаята, който се появи от банята, енергично търкаш с хавлия почервенялото си лице. Сиви очи, приличащи на късчета гранит, здраво телосложение, среден ръст – той много приличаше на човека, отвлякъл Етан, който сега седеше на хидравличния стол, внимателно наблюдавайки пленника.

Похитителя имаше толкова забележителна външност, че дори гледайки право към него, Етан не можеше мислено да характеризира чертите му. Затова пък Етан виждаше, по много странен начин, скелетът му, точно като на рентгенограма. Етан с удивление откри, че в костите на този човек има не костен мозък, а лед, твърд като камък, същия като онзи извън станцията. Интересно, помисли си Етан, по какъв начин замразения костен мозък може да произвежда червени кръвни телца? Него, като медик, това извънредно много го озадачи. Може би по вените на похитителя течеше течен азот? И все пак тези хора бяха толкова неопикуемо мили, че на Етан направо му се искаше да ги разцелува!

– Той под наркотик ли е, капитане? – попита мъжа с хавлията.

– Тъй вярно, гем-полковник Милисор. – отговори втория. – Вкарах му максималната доза.

Първия удовлетворено изхъмка и метна хавлията на кревата, където внимателно бяха подредени дрехите на Етан, като и цялото съдържание на джобовете (Чак сега Етан осъзна, че е напълно гол). Отделно на кревата лежах няколко дребни монети, гребенче, празно пакетче от стафиди, холокриснала с картата на станцията и кредитната му карта.

– Провери ли ги вече? Всичко чисто ли е? – попита гем-полковника.

– Ха. Почти. – отговори „ледения“ капитан. – Вижете това.

Той взе холокриснала, отвори капака и прикрепи над микросхемата

електронен увеличител.

– Виждате ли тази черна точка? Тук имаше капка киселина в поляризирана липидна мембрана. При взаимодействие с излъчването на моя скенер мембраната се деполяризира и се пукна, а киселината изгори всичко. Сигурно тук е имало радиомаяк, а може би и записващо устройство. Чиста работа: микросхемата шуми – и „бръмбара“ не се чува. Той е агент, това е сигурно.

– Успя ли да засечеш приемника?

Капитана виновно поклати глава.

– За съжаление не. Веднага след като го открих, той се самоунищожи и връзката беше прекъсната автоматично. Но за сметка на това сега няма да ни проследят. Те не знаят къде се намира шпионина им.

– И кои са всъщност тези „те“? Терънс Си?

– Да се надяваме, че да.

Главният, когото похитителя нарече гем-полковник, отново изхъмка, приближи се към Етан и се втренчи в очите му.

– Как се казваш?

– Етан! – жизнерадостно отвърна Етан. – А вие как се казвате?

Но събеседника му отклони тази дружелюбна покана за общуване.

– Пълното ти име и звание.

В съзнанието на Етан нещо прещрака и той отчетливо доложи:

– Старши сержант Етан СДБ-8 Ерхарт, Трети полк, Медицинска служба, Ю-221-767, сър!

Рапортувайки това, той намигна на разпитващия (който от изненада даже отстъпи назад) и след кратка пауза добави:

– В оставка.

– Нима не си лекар?

– О, да! – гордо потвърди Етан. – От какво се оплаквате?

– Не мога да го понасям този суперпентотал! – изръмжа полковника, обърнат към подчинения си.

Капитана съдържано се усмихна.

– Да, но поне винаги знаеш, че няма да скрият нищо.

Свивайки устни, полковника въздъхна и отново се обърна към Етан.

– Терънс Си ли ти определи среща?

Етан в недоумение замига. Срещал ли се е той с Терънси? Единствения Терънси, който познаваше, работеше като медицински техник в Репродукционния Център.

– Ама него не са го изпращали тук. – обясни той.

– Кой не го е изпращал? – рязко попита полковника, превръщайки се целия в слух.

– Съвета.

– По дяволите! – занервничва капитана. – Нима си е намерил ново убежище веднага след провала на Архипелага Джексън? Но той нямаше нито време, нито пари за това! Аз предвидих всяка...

Главният вдигна ръка, изисквайки тишина, и отново пристъпи към Етан:

– И така, Терънс Си. Разкажи ми всичко, което знаеш за него.

Етан безпрекословно се подчини, но само след няколко минути беше прекъснат от сърдит крясък:

– Стига!

– Май не сме прибрали когото трябва... – унило отбеляза капитана. Полковникът му хвърли гневен поглед и той припряно предложи: – Опитайте друга тема. Питайте го за културите...

Полковникът си пое дълбоко дъх:

– Човешките яйцеклетъчни култури, доставени на Атон от Лабораторията Бхарапутра. Какво направихте с тях?

Етан започна да описва в подробности този злополучен ден. За негово огромно огорчение, това изобщо не се хареса на събеседниците му. А той толкова искаше да ги развесели...

– Пак някаква глупост! – констатира капитанът. – Що за безсмислици ръси този?

– Може би се съпротивлява? – досети се изведнъж полковника. – Увеличи дозата.

– Опасно е, ако още смятате да го пуснете с дупка в паметта. И без това ни остана съвсем малко време. По план отдавна трябваше да сме приключили с това.

– Планът вероятно ще се наложи да се промени. Ако товарът е доставен на Атон и вече е разпределен, не ни остава друг изход освен военно нахлуване. И трябва да го започнем не по-късно от седем месеца, иначе вместо избирателна бомбардировка на Репродукционните Центрове ще се наложи да изпепелим цялата проклетата планета.

– Не е голяма беда. – сви рамене капитана.

– Големи загуби. И ще е много трудно да избегнем гласността.

– Няма останали живи – няма и свидетели!

– Даже при масово унищожение винаги остава някой жив. Пък макар и сред победителите...

В очите на полковника се появи някакъв странен блясък и капитана

незабавно млъкна.

– Сложи му още! – заповяда полковника.

В ръката на Етан отново се мушна игла. Методично и без паузи му задаваха подробни въпроси за товара, за заданието, за началниците му, за местоработата му и за близкото му обкръжение. Етан бърбореше без умора. Стаята ту се увеличаваше, ту се смаляваше; той имаше усещането, че са го обърнали наопаки, за да може целия свят да се полюбува на вътрешностите му, а очите му са се измъкнали от орбитите си и сега се гледат едно друго.

– О, колко ви обичам всичките! – проникновено заяви Етан, когато в разговора настъпи кратка пауза, и от изблика на чувства повърна на пода пред себе си.

Дойде в съзнание от водата, която се изливаше на главата му.

Сега вече в действие влезе нов препарат, който сякаш оголи всички нервни окончания на Етан. Към тялото му, на местата с най-голяма чувствителност, прикрепиха контакти които не оставяха следи, но причиняваха адски болки. Той разказа всичко което знаеше, абсолютно всичко, и охотно би издал всяка държавна тайна, ако знаеше какво всъщност им трябва. Накрая всичко потъна в пристъп на диви конвулсии. Сърцето му отчаяно заби и започна да спира. Етан загуби съзнание. Едва тогава те прекратиха изтезанията.

Етан омекна на стола, дишайки бързо и не сваляйки огромните си невиджращи очи от своите мъчители.

Главният с отвращение го погледна.

– Дяволска работа, Рау! Напразно загубихме толкова време. Товарът, който са получили на Атон, явно не е този, който е изпратен от Лабораторията на Бхарапутра. Изглежда, че Терънс Си го е подменил някъде. Върви сега и търси това съкровище из цялата галактика, ако си нямаш друга работа!...

Капитана изпъшка.

– На Архипелага Джексън всичко беше почти в ръцете ни. Но не! И все пак, трябва да е на Атон. Ние всички се съгласихме за Атон.

– Нима някакъв сложен троен план... – полковника уморено разтри врата си; от момента, в който Етан го видя за пръв път, той беше много по-отпаднал. – Покойният доктор Джахар добре е поработил. Терънс Си оправда почти всичките му надежди. Само с лоялността му нещо не се получи както трябва... А от този повече нищо няма да можем да измъкнем. Сигурен ли си, че тази точка на микросхемата не е била просто мръсотия?

Капитана оскърбено вдигна вежди и така отвратно погледна Етан, като че ли той беше парче глина, полепнало по подметките на обувките му.

– Не беше мръсотия. Но и този глупак не е агент на Терънс Си! Смятате ли, че може да го използваме за стръв?

– Ако беше агент, – с досада каза полковника, – си струваше да опитаме, но понеже явно не е агент, не представлява каквато и да е ценност за нас. – Той хвърли поглед на хронометъра си. – Боже мой, нима сме си загубили с него цели седем часа?! Вече е твърде късно да му уст-ройваме загуба на памет. Кажете на Окита да го изведе някъде и да организира нещастен случай.

* * *

На товарния док беше хладно. На меката светлина на прожекторите проблясваха сребърните панели на оборудването, издигащи се като острови сред гъстия мрак. Някъде отгоре смътно се различаваше причудливо преплитане на мостове и подпорни греди. Натам водеше и металната стълба, по която конвоиращите го накараха да направи няколко крачки. Таванът изглеждаше като оплетен от огромна паяжина, а тайнствени механизми висяха като изсъхнали жертви на паяка.

– Е, тук като че ли е достатъчно високо. – промърмори човека на име Окита. Външността му беше толкова неизразителна, колкото и на капитан Рау, но Окита се отличаваше от другите с твърде внушително телосложение. Той натисна Етан за раменете и го принуди да коленичи.

– Хайде, пий!

Етан се задави и в гърлото му потече изгаряща ароматна течност.

– Сега полежи, нека малко се разнесе. – посъветва го Окита, като че ли Етан имаше някакъв избор.

Етан се строполи върху мрежестото покритие и се загледа през дупките към пода, отлят от метал, далеко долу. Главата му се завъртя. Струваше му се, че пода се клати и бавно се отдалечава, някъде далеч. Известно защо Етан изведнъж си спомни за разбития си скутер...

Окита се наведе над парапета и също погледна надолу, подсмърчайки.

– Падането е много интересна работа. – реши да поразсъждава той. – Случва се и два метра да стигнат за се убиеш. Но аз съм чувал за един, който паднал от триста метра и какво – оживял! Сигурно зависи от това, в какво ще се удариш. – дълбокомислено заключи той и внимателно оглеждайки дока, добави: – М-да, гравитацията е слабичка. По-добре

първо да ти счупя шията. За по-сигурно.

Етан направи плах опит да се вкопчи в мрежата, но дупките се оказаха твърде малки. Във възпаления му мозък проблесна мисъл – да се опита ли да подкупи палача с бетанската валута, която похитителите отново върнаха в джоба му заедно с останалите вещи?

Но това беше само минутна слабост. Верен на дълга си, Етан реши да загине заедно с кредитната си карта. Освен това Окита изглеждаше неподкупен. Едва ли отлагаше екзекуцията, за да пребърка джобовите му. В крайна сметка неговото осакатено тяло ще бъде претърсено и ще изпратят парите обратно на Атон.

Атон. Етан не искаше да умира, той нямаше право да умира. Откиси от тягостния диалог, заседнали в мозъка му по време на разпита, терзаеха душата му. Да бомбардират Репродукционните Центрове?! Етан си представи натрошени репликатори с безпомощни зародиши, пламъци, врящи хранителни разтвори и ужаса го разтресе от главата до петите. Етан застана, но полупарализираните му мускули вече не го слушаха. Диви, нечовешки замисли – и всичко е толкова сериозно, а животът не струва нищо... Що за безумен свят бе това!...

Окита се прозя, изправи се, тежко въздъхна и за трети път погледна хронометъра си.

– Добре. – каза той. – Сега вече из твоята биохимия никой няма да се оправи. Време е да се учиш да летиш, приятелче!

С тези думи той хвана Етан за яката и го повлече към заграждението.

– Защо правите това с мен? – прошепна Етан в последен, отчаян опит да умилостиви Окита.

– Заповед. – тросна се той. Етан се вгледа в неговите мътни, неизразителни очи. Да, сега него, Етан, ще го убият само защото не е виновен за нищо...

Дърпайки Етан за косите, Окита наведе главата му над преградата. Призрачния таван, пресичан от опорни греди, се превърна в мъгливо петно. Студения край на металната ограда се впи в шията му.

Окита пхна бутилката в ръката му, примижа, критично оглеждайки работата си и кимна:

– Нормално. – той стисна между коленете си краката на Етан, наклони се над преградата и вдигна юмрук за решителния удар.

Изведнъж мостика се поклати и затрепери. По него, задъхвайки се, бягаше жена; в ръцете си стискаше парализатор. Даже без да забави за да предупреди, тя стреля. Наистина, зарядът засегна малко и Етан, но в

поредицата от неприятности тази не беше най-страшната. Всичко останало попадна в Окита, и без юмруците му да успеят да достигнат Етан, по той по инерция прелетя над заграждението.

– Ах, мамка му! – пронизително извика Куин, изпускайки парализатора и се хвърли към Окита. Но тя не успя да го хване за краката – той вече стремглаво летеше след парализатора.

Етан безсилно изпъзля на моста. Крака във високи ботуши се повдигнаха на пръсти: наведена над заграждението, Куин гледаше надолу.

– Така, така. – каза тя, смучейки кървящият си палец. – Лошо, много лошо. Никога досега не съм убивала човек случайно. Много непрофесионално.

– Пак вие... – изхриптя Етан.

– Какво съвпадение! – ухили се тя с котешка усмивка.

Размазаното на пода тяло потръпна. С труд обръщайки глава, Етан погледна неуспелия си убиец.

– Аз съм доктор. Може би трябва да се спуснем и...

– Боя се, че е твърде късно. – каза Куин. – Но аз не смятам да проливам горчиви сълзи за този мръсник. Днес той едва не ви уби, а преди пет месеца в Архипелага Джексън той очисти единайсет души – само за да запази една тайна, която аз се опитвам да разкрия.

Етан полека възвръщаше способността си да мисли логично.

– Но ако хората ги убиват само защото знаят тази тайна, не ви ли се струва, че ще е по-разумно да не се опитвате да я разкривате? И коя сте вие всъщност? Защо ме преследвате?

– Формално не преследвам вас. Аз следя гем-полковник Луис Милисор, капитан Рау и двамата им главорези. Ъ-ъ... вече един. Милисор се интересува от вас – следователно, аз също се интересувах от вас. К.Н.И. – Куин Надушва Интересното.

– Защо? – едва чуто прошепна той.

Тя сви рамене.

– Ако бях пристигнала на Архипелага Джексън малко по-рано, бих могла да отговоря на въпроса ви... Що се касае до останалото, то да, аз наистина съм командир Куин, служа във флотата на дендарийските наемници и не съм ви излъгала за нищо, освен че съм в домашен отпуск. Адмирал Нейсмит ни позволява малко да разнообразяваме службата си.

Тя клекна до Етан, измери пулса, прегледа очите му и провери рефлексите.

– Е, докторе, – заключи Ели, – вие сте страшен като смъртта.

– И всичко заради вас! Те откриха вашето следящо устройство.

Решиха, че шпионина съм аз, а не вие, разпитваха ме... – Етан се тресе-ше неудържимо.

Устните й сурово се свиха за момент.

– Знам. Извинете... Но, струва ми се, забелязахте: току-що ви спасих живота. Засега.

– Засега?

– След това, – тя кимна към Окита, – гем-полковник Милисор отново ще загори от желание да пообщува с вас.

– Ще се обърна за помощ към властите...

– Е, хм... Надявам се, че първо ще обмислите това много внимателно. Първо, боя се, че властите няма да са в състояние да ви осигурят необходимата степен на безопасност. Второ, това ще ме изкара на светло. Предполагам, че досега Милисор не е и подозирал за моето съществуване. А понеже на Клайн имам твърде много приятели и роднини, бих предпочела всичко да си остане както досега, а Милисор и Рау да останат в неведение. Разбирате ли за какво ви говоря?

Етан почувства че трябва да възрази, но беше твърде слаб и измъчен. А освен това те още не са слезли от моста... Пред очите на Етан всичко заплува. Ами ако тя реши да го изпрати след Окита?...

– Аха. – измърмори той. – И какво... какво смятате да правите с мен?

Тя опря ръце на кръста и замислено смръщи чело, гледайки го отгоре надолу.

– Още не съм решила. Не зная какво сте – коз или жокер. Изглежда, че засега е най-добре да ви държа в ръкава си. Докато не се изясни как е най-добре да ви въведем в играта. С ваше позволение, разбира се. – припряно добави тя.

– Стръв... – мрачно прокоментира Етан.

Тя насмешливо вдигна вежди.

– Може би. Ако имате по-интересно предложение, готова съм да го обсъдим.

Етан поклати глава, от което болката мигновено се разпространи из целия му череп, а пред очите му се завъртяха на всички страни огнени шестоъгълници. В крайна сметка тя, както се изясни, не е заедно с неговите неотдавнашни похитители. Врагът на моя враг е мой съюзник?...

Куин помогна на Етан да се изправи на крака, прехвърли ръката му през рамото си и те бавно започнаха да слизат към дока. Едва сега Етан забеляза, че Ели е с няколко сантиметра по-ниска от него. Но ако се наложи да се бие с нея, едва ли щеше да излезе от боя като победител...

Долу, останал без опора, той отново се отпусна на пода, безсмислено гледайки право пред себе си. А Куин се наведе над тялото на Окита, опитвайки се да напипа пулса му.

– Безнадеждна работа. Счупил си е шията. – Ели въздъхна и премести погледа си към Етан, явно извършвайки наум някакви сложни изчисления.

– Бихме могли просто да го оставим тук. – продължи Куин. – Но повече би ми харесало да устроим на гем-полковник Милисор малка мистификация. Нека поразмисли малко, ще му е от полза. Омръзна ми да стоя в глуха отбрана и да отговарям на действията на противника. Някога замисляли ли сте се колко е трудно да се отървеш от тяло на космическа станция? Обзалагам се, че Милисор се е замислял за това. Нали не ви притесняват труповете? Вие все пак сте медик.

Изцъклените очи на Окита, гледащи с неизменен укор, удивително напомняха очите на умряла риба. Етан преглътна.

– По принцип никога не ме е интересувал края на жизнения цикъл. – каза той. – Цялата тази патологоанатомия... Сигурно затова се заех с репродуктивна медицина. В това има – как да го кажа – повече надежда ли, що ли... – Той помълча. Способността му да мисли логично бавно се връщаше. – Нима на космическа станция е толкова трудно да се отървеш от тяло? Нима не можем да го изхвърлим от най-близкия люк или да го пуснем в изоставена асансьорна шахта?...

Възможността за нормално общуване явно зарадва Куин.

– Всички шлюзове са под контрол. – обясни тя. – Дори изхвърлянето на миниатюрно пакетче боклук се регистрира от компютъра. А там, навън, той ще плува вечно. По-разумно е да се направи от трупа рагу и да се пусне в унищожител за органични отпадъци, но и това си има своите проблеми. Около осемдесет килограма висококачествен протеин ще предизвикат твърде голям излишък. Освен това вече са правени опити да се извърши такова нещо, преди няколко години. Знаменито престъпление. Предполагам, че след лечението дамата се е успокоила. Не, така няма да стане.

Ели се отпусна на пода редом с Етан, подпря брадичка на коленете си и се сви, обгръщайки с ръце ботушите си – поза не на отдых, а на съсредоточен размисъл.

– Абсолютно същото ще е, ако го скрием някъде цял. Патрула на службата за безопасност може и да не се натъкне на него, но те са новобранци в сравнение с Екологическата полиция. На цялата станция няма и един кубичен сантиметър, който да не е редовно изследван от тях,

в съответствие с дяволския им график. Може, разбира се, от време на време да го премества, но... Мисля, че имам по-добра идея. Разбира се! Защо не? Щом съм решила да извърша престъпление, нека да бъде идеално. Както би казал адмирал Нейсмит, каквото и да правиш, прави го добре.

Тя се надигна и внимателно обходи целия док, разглеждайки механизмите и оборудването с същия съсредоточен вид, с който домакинята избира плодове на пазара.

Етан лежеше на пода, тъжно завиждайки на Окита, който вече нямаше никакви проблеми. Той пресметна, че се намира на станция Клайн от около денонощие, а през това време дори троха не беше сложил в устата си.

Вместо да го нахранят, го набиха, отвлякоха, натъпкаха с наркотици и едва не го убиха, а сега се опитват да го замесят и в престъпление. Галактическата действителност се оказа именно такава, каквато си я представяше, а именно – гнусна. А самият той беше попаднал в ръцете на умопобъркана жена. Не, все пак са били прави Отците-Основатели...

– Искам в къщи-и! – простена той.

– Сега, сега. – промърмори командир Куин и подкара антигравитационната платформа към тялото на Окита. Напрягайки се, тя свали от нея обемист цилиндричен контейнер. – Е, какво ви е? Не е моментът да се отпускате, особено сега. Най-после всичко се придвижи от мъртвата точка, и ако съдим по всичко, скоро ще има пробив. Просто вие сигурно отдавна не сте яли? – тя му хвърли бърз поглед. – Сега ви е нужен поне едноседмичен престой в болницата. Боя се, че с това не мога да ви помогна, но веднага след като приведа нещата тук в ред, веднага ще ви заведа на място, където малко ще си починете, докато аз се подготвям за новата фаза на сраженията. Разбрахме ли се?

Щракайки с ключалките, тя отвори капака и напъха тялото на Окита в контейнера.

– Ето така. Не прилича много на ковчег, нали?

След като бързо, но внимателно обходи зоната на падане с акустичната четка, тя изтръска сметта направо върху Окита, тресна капака и вдигайки контейнера с помощта на робота-товарач, го разположи на платформата. Накрая Куин, с лека тъга, събра останките от своя парализатор.

– Ето, вече имаме първото гранично условие. Платформата и контейнера трябва да се върнат не по-късно от осем часа, до пристигането на следващия кораб, иначе ще открийт липсата им.

Ели помогна на Етан да се качи на платформата и да се разположи по-удобно.

– А кои са те, тези хора? – попита той. – У тях се наблюдават явни признаци на тежко психическо разстройство. Тоест, искам да кажа, тук въобще всички са много ненормални, но тези... Те говореха за бомбардировка на Репродукционните Центрове на Атон. За избиване на децата – а може би и на цялото население!

– Нима? – удиви се Куин. – Това е нещо ново. За първи път чувам за такъв сценарий. Жалко, че не успях да подслушам какво са си говорили по време на разпита, но предполагам, че вие непременно... ъ-ъ... ще ми помогнете да попълня това, което съм пропуснала. Цели три седмици се опитвам да пробутам „бръмбари“ в стаята на Милисор, но антишпионското им оборудване, за съжаление, е просто превъзходно.

– Това, което сте пропуснали, са били най-вече моите кръсъци. – унило отговори Етан.

Ели видимо се смути.

– А... е, да. Не предполагах, че ще им се наложи да прибягнат към допълнителни мерки. Обикновено такива проблеми се решават с помощта на суперпентотал.

– Стръв... – промърмори той.

Ели се прокашля и седна до него, кръстосвайки крака. Тя натисна някакъв бутон и платформата се понесе във въздуха като летящо килимче. На Етан му секна дъха.

– Не, моля ви, не толкова високо! – замоли се той, опитвайки се да се хване за несъществуващата дръжка. Куин послушно снижи до скромните десет сантиметра над пода и те заплуваха във въздуха със скоростта на пешеходец.

Ели заговори бавно, внимателно подбирайки думите си.

– Гем-полковник Луис Милисор е офицер от сетагандийското контраразузнаване. Капитан Рау, Окита и още една горила на име Сети са неговия екип.

– Сетаганда? Нима тази планета не е твърде далеч оттук, та сетагандийците да имат някаква работа с... ъ... – той нерешително погледна жената, – с нас? Тоест, исках да кажа – в тази част на галактиката.

– Очевидно не е толкова далеч.

– Но кажете ми, в името на Бога-Отца, те наистина ли искат да унижат Атон? Нима на Сетаганда властта е в ръцете на жени?

Тя не успя да сдържи смеха си.

– Не бих казала. По-скоро, това е типично мъжка тоталитарна

държава. Но работата не е в това. Милисор, на практика, не се интересува нито от Атон, нито от станция Клайн. Той преследва друго. Гони... е, най-общо, това е точно онази загадка, която ми е поръчано да разгадая.

Ели замълча за кратко – на това място пътят правеше остър завой.

– Известно е, че на Сетаганда е съществувал дългосрочен генетичен проект, който е финансиран от военното министерство. Допреди три години Милисор е отговарял за безопасността на този проект. И секретността там е била безупречна. Цели двайсет и пет години никой не е успял да разбере какво точно са разработвали. Знаело се е само едно: с проекта се занимава някой си доктор Фез Джахар – талантлив, макар и не най-добрия сетагандски генетик, който изчезва от погледите точно когато започва всичко това. Имате ли представа колко е трудно да се осигури пълна секретност на изследванията през всичките тези години? Тази работа е станала смисъл на живота и за Джахар, и за Милисор.

Не е ясно какво, но внезапно нещо се е объркало. Целия проект е вдигнат във въздуха – в буквалния смисъл на думата. В една прекрасна нощ лабораторията се взривила заедно с Джахар. И оттогава Милисор със своите момчета обикаля цялата галактика, търсейки нещо – не знам какво – и трепе хората като мухи. Може да се предполага, че те или окончателно са се побъркали, или са толкова уплашени, че вече не могат да мислят логично. Впрочем, полковник Милисор не изглежда като умопобъркан, но за капитан Рау не мога да гарантирам.

– Е да, разбира се, аз не съм никакво доказателство за вас. – обидено каза Етан. Всичко пред очите му продължаваше да плува и да се върти, а мускулите му конвулсивно потръпваха.

Те стигнаха до голям люк в стената на коридора. „РЕКОНСТРУКЦИЯ“ – гласеше яркия надпис. – „ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН“.

Етан не успя да види какво направи командир Куин с контролния панел, но капака на люка безшумно се плъзна встрани и платформата влезе вътре. Отзад, в коридора, се чуха нечии гласове и смях. Куин побърза да затвори люка и те се оказаха в пълна тъмнина.

– Отлично. – прошепна тя, включвайки джобното си фенерче. – Никой не ни забеляза. Незаслужен късмет. Като никога остана време да направим преценка на нещата.

Етан се огледа. Те се намираха в просторна зала с колони, декоративни решетки, мозайка и изящни арки.

– Предполагало се е, че това тук ще бъде точното копие на интериора на някакъв знаменит дворец на Земята. – обясни командир Куин. –

Ел-Хамбургер или нещо от този род. Строяха го за един много богат износител, и почти бяха приключили всичко, когато изведнъж започна спор за имуществото му. Процеса продължава вече четири месеца, а двореца засега е запечатан. Можете да почакате тук с вашия приятел. Аз скоро ще се върна. – и тя отбарабани по капака на контейнера.

Етан си помисли, че за пълното щастие не достига само това, Окита да почука в отговор... Куин натисна бутона и платформата меко се отпусна на пода, след което събра всичките дунапренени подложки от седалките и ги хвърли на Етан.

– Жалко, няма одеяло. – промърмори тя. – А куртката ще ми трябва. Но ако се покриете с подложките, ще ви е по-топло.

Това приличаше на падане в облак...

– Покрия... – прошепна той. – Топло...

Тя се порови в джоба на куртката си.

– А това са бонбони, ето, вземете. По-добре е от нищо.

Измъчен от глад, Етан с мъртва хватка се вкопчи в пакетчето.

– А, да, още нещо. Канализацията тук не трябва да се използва: всичко се отбелязва на компютъра. Знам, че звучи ужасно, но ако ви се прииска да се облекчите, използвайте контейнера. – Тя помълча. – В края на краищата, не можете да отречете, че си го е заслужил.

– По-добре да умра! – неясно промърмори Етан, бързо унищожавайки бонбоните. – А-а... вие много ли ще се забавите?

– Най-малко един час. Надявам се, не повече от четири. Ако искате, засега може да поспите.

– Благодаря. – каза Етан, сепвайки се от моментната си дрямка.

– И така, – тя енергично потри ръце, – преминаваме към втория етап на търсенето на Ел-Екс-10 Терънс-Си.

– Какво, какво?

– Това беше кодовото наименование на проекта на Милисор. Съкратено – Терънс-Си. Може би част от генетичния материал, с който са работили, има земен произход².

– Но Терънс Си е човек – сънено възрази Етан. – Те непрекъснато ме разпитваха дали съм пристигнал тук за да се срещна с него.

Ели за момент загуби дар слово.

– Нима?... Странно. Много странно. Никога не съм чувала за това.

Очите ѝ заблестяха и след секунда вече я нямаше.

2. Терън (terran) – Земянин, човек от планетата Земя (англ.)

ГЛАВА 5

Етан се стресна и се събуди: нещо тежко падна върху корема му. Той рязко скочи и панически се озърна наоколо. Пред него стоеше командир Куин. В едната си ръка тя стискаше джобното си фенерче, а с другата барабанеше нетърпеливо по празния кобур на парализатора. На коленете си Етан напипа обемист пакет – пълен комплект униформено станционерско облекло, увито около съответстващия им чифт ботуши.

– Преобличайте се! – заповяда Куин. – И по-бързо. Изглежда, че на мерих начин да се избавим от тялото, но трябва да побързаме, за да заварим необходимите ни хора.

Тя равнодушно му помогна да се справи с непознатата дреха и отново го накара да седне на платформата. След бързата рекогносцировка, проведена от командир Куин, те напуснаха залата така незабележимо както и проникнаха в нея, и заплуваха по коридорите на станцията.

Сега на Етан поне не му се струваше, че мозъка му плува в буркан със сироп. Предметите престанаха да се размиват и придобиха точни очертания. Светът отново стана цветен. Само че гаденето не преминаваше, периодически надигайки се по подобие на лунните приливи. Етан чувстваше острата недостатъчност от още няколко часа сън.

– Ще ни забележат. – каза той, когато платформата се вмъкна в коридор, по който сновяха хора.

– Не и в тези облекла. – Ели кимна към комбинезона. – Заедно с платформата те дават същия ефект като шапка-невидимка. Червеното е цвета на „Докове и шлюзове“ и най-много, което могат да си помислят за нас е: ето още един товарач на своята платформа. Разбира се, само до тогава, докато не си отворите устата или докато не започнете да се държите като планетник.

Те доплуваха до голямо помещение, където в строги редове растяха хиляди моркови; брадатите корени плуваха във влажната мъгла, изпускан от хидропонния разпрашител, а пухкавите зелени връхчета блаженстваха под лъчите на светосимулаторите. Въздуха в помещението беше наситен с влага и аромата на някакви химикали.

Корема на Етан изкъркори. Куин, продължавайки да управлява платформата, се огледа.

– Струва ми се, че не трябваше да ям онези бонбони... – мрачно отбеляза Етан.

– За бога, само не тук! – замоли се тя. – Или използвайте...

Етан мъжествено преглътна.

– Не!

– Слушайте, а може би едно морковче ще успокои корема ви? – загрижено попита Куин и протягайки се, издърпа един от най-близката редица. – Ето, вземете.

Етан послушно взе мокрия морков и след като го огледа съмнително, го пусна в един от многобройните външни джобове на комбинезона.

– Благодаря. Може би по-късно.

Те се издигнаха над десетки редици, гъсто засадени с най-различни зеленчуци, и се насочиха към люк, който се намираше почти под тавана. „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО!“ – гласеше светещия зелен надпис. Куин игнорира забраната с дързост, която се стори на Етан почти социално опасна. Той огледа вратата, която със съскане се затваряше след тях. „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО!“ – беше повторено и от тази страна. Значи тук, на станция Клайн, също имаха свои нива на допуск...

Ели снижи платформата на следващото кръстовище, пред врата с надпис „АТМОСФЕРЕН КОНТРОЛ. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО! САМО ЗА ПЕРСОНАЛА!“ По този признак Етан безпогрешно определи, че точно натам са се отправили.

– А сега, – каза командир Куин, ставайки от позата си „лотос“, – каквото и да стане, постарайте се да мълчите. Произношението ви веднага ще ни издаде. Или е по-добре да останете с Окита, докато не приключи тук?

Етан енергично замаята глава, представяйки си как ще обяснява на някой случайно минаващ началник, че той въобще не е убиец, търсещ място да скрие трупа.

– Е, добре. Още един чифт ръце няма да ми е излишен. Но бъдете нащрек. Когато трябва да се действа, ще ви кажа.

Ели го преведе през пневматичните врати; платформата заплува след тях като куче на кашка.

В първия момент на Етан му се стори, че са попаднали в някакво подводно жилище. Той беше очарован. Прозрачни стени с височината на триетажна сграда удържаха чистата вода, пълна със зеленина и обляна от светлина. Милиони микроскопични сребърни мехурчета весело играеха между тънките стебла на подводните растения, ту замирайки за миг, ту подскачайки нагоре. Някаква амфибия с дължина поне половин метър, провирайки се през джунглите, доплува до кристалната стена и се втренчи в Етан с огромните си очи. Черна с напречни ивици, гладка и

блестяща, сякаш току-що я бяха лакирали.

– Кислородно-въглеокисния обмен за станцията. – понижавайки глас, обясни командир Куин. – Тези водорасли са отгледани специално за производство на кислород и за поглъщане на въглеродния двуокис. Но при това те, разбира се, се размножават. Затова, за да не се източва водата и така да се каже, да се коси тревата, ние отглеждаме особена порода тритони, които вършат цялата мръсна работа. От това, разбира се, се получават твърде много тритони...

Техник в син комбинезон изключи монитора на контролния пулт и с недоволен вид се обърна към влезлите.

– Привет, Дейл! Забравил ли си ме? Ели Куин. Дом ми каза къде мога да те намеря.

Недоволната гримаса се смени с широка усмивка.

– А... Да, каза ми, че те е срещнал... – Техника се доближи до Ели с явното намерение да я прегърне, но в последния момент се смути и неловко стисна ръката ѝ.

Веднага се завърза оживена беседа, по време на която Етан, след като не беше представен, се стараше да не прави излишни движения, да не отваря уста и да не се държи като планетник. Първите две точки бяха доста лесни, но последната явно беше проблем: Етан нямаше представа кои именно действия са неподобаващи за жител на станцията. Накрая той неподвижно застина до ръба на платформата, опитвайки се изглежда като детайл от местния барок³.

Своя твърде подробен разказ за флотата на дендарийските наемници, сторил се на Етан твърде неуместно лирично отклонение, Куин завърши със следната фраза:

– И представи си, тези нещастници никога през живота си не са опитвали печени тритоновы крачета!

На лицето на техника се отрази весело изумление.

– Нима?! Нима във вселената все още има хора, толкова ошетени от съдбата? И те никога не са яли тритонова крем-супа?

– Не. И тритон на шиш също! – с шеговит ужас продължаваше Куин. – И тритон с чипс!

– И тритон със сос прованс? – подхвана техника. – И рагу от тритон? И сос? И гуляш-пълзящ, и тритонова чорба?

– Те не са чували дори за пушени тритоновы бутчета. – трагично добави Куин – А пък тритонския хайвер е деликатес, който не са и

3. Барок – архитектурен стил.

сънували!

– А тритонови яйца?

– Тритонови яйца? – повтори Куин, вече истински озадачена.

– Последното изобретение. – обясни техника. – Накратко, свалят месото, смилат го, правят от него топчета и ги пекат.

– Уф-ф! – въздъхна наемничката. – Олекна ми. А пък аз си представих нещо съвсем неприлично.

И двамата се разсмяха. Етан отново преглътна и тайно се огледа, надявайки се да открие поне нещо, приличащо на писоар. Две хлъзгави черни твари доплуваха до стената и с изпъкнали очи се втренчиха в него.

– Знаеш ли, – след като се насмя, продължи Куин. – сетих си, че след като в тази смяна се занимаваш с улов, то може би ще ми отстъпиш малко тритончета. Ще ги замразя и ще ги взема с мен. Ако, разбира се, няма проблем с това.

– Та тук направо сме се зарили с тях. – изсумтя техникът. – Моля! Можеш да вземеш сто килограма, двеста, триста...

– Не, сто ще стигнат. Точно допустимия товар. Ще нагостя само командния състав, ще организирам банкет за избраници!

Дейл разбиращо се усмихна и я поведе нагоре по стълбите – там, където свършваше стъклената стена. Етан, подчинявайки се на жеста ѝ, внимателно закрачи след нея. Платформата послушно заплава след Етан, завършвайки шествието.

Техникът ги доведе до малко мостче. Отдолу, поклащайки се с леки вълнички, шумеше водата; прохладния вятър освежи Етан и прочисти главата му, намалявайки болката. Той вървеше, държейки се здраво за парапета. Няколкото водовъртежа долу свидетелстваха за това, че някъде под изумрудено-зеления килим са скрити мощни помпи. Зад този воден басейн имаше друг, зад него – трети, а редицата продължаваше още по-надалеч.

Мостчето се разшири, а шума на водата премина в истински рев. Техникът вдигна капака на подводния кафез, натъпкан догоре с хлъзгавите, извиващи се черно-червени твари.

– Майко мила! – отчая се техника. – Колко са много! Наистина ли не искаш да нахраниш цялата си армия?

– Бих я нахранила, ако можех. – отговори Куин. – Между другото, искаш ли аз да закарам излишните в раздробителя, след като си подберила? От ресторантите не са ли поръчвали днес?

– В моята смяна – не. А ти вземай, не се стеснявай.

Техника разблокира кафеза и той започна бавно да се повдига, освобождавайки се от водата и пресовайки черно-червената маса. Още едно натискане на клавиш, звук на зумер, сноп синя светлина... Даже от разстояние Етан почувства мощното действие на парализатора. Тритоните веднага престанаха да се извиват и замряха, неподвижни и блестящи.

Техникът измъкна голяма пластмасова касетка от редицата подобни и я сложи на цифровите везни точно под вратичката на кафеза. След това монтира съединителен жлеб и отвори кафеза. Отпуснатите черни тела се плъзнаха надолу, пляскайки в зелената касетка. Когато цифрата на везните достигна „сто“, той спря потока. Сваляйки с помощта на силов манипулатор пълната касетка, техникът сложи друга и повтори операцията. Третата касетка остана незапълнена. Дейн изведе на екрана общото тегло и въведе данните в компютъра.

– Искаш ли да ти помогна да ги прехвърлиш в контейнера? – предложи той.

Етан позеленя от ужас, но Ели само весело отказа:

– Няма нужда. Иди си при мониторите. А аз малко ще поровя тук. Ако ще вземам тритони за износ, трябва да избира най-добрите.

Техникът се ухили и се отправи към поста си.

– Гледай да избереш по-тлъстите! – извика на прощаване той.

Ели дружески му помахаше с ръка и той, минавайки през люка, изчезна от погледите им.

– Значи така, – когато се обърна към Етан, от веселостта ѝ не беше останала нито следа, – първо ще приведем в съответствие цифрите. Помогнете ми да сложа на кантара това животно.

Задачата се оказа доста тежка: Окита вече се беше вкочанил и упорито не желаше да напуска временния си приют. След като свали всичките му дрехи и откопча колана му с пълен комплект бойно въоръжение, Куин ги завърза на стегнат възел.

Етан най-накрая се взе в ръце и с големи усилия качи тялото на везните. Колкото и безумно да му изглеждаше всичко, той знаеше едно: Атон е заплашен от голяма опасност. И затова най-голямото му желание – да се измъкне от наемницата – се смени с точно противоположното: да не я изпуска от погледа си дотогава, докато по някакъв начин не разбере всичко, което знаеше тя.

– Осемдесет и един килограма и четиристотин и петдесет грама. – докладва той с онзи тон, с който се отчиташе само пред Особено Важни Персони, посещаващи Севарин. – А сега какво?

– Сега го сложете в една от онези касетки и добавете там тритони, докато общото тегло не стане сто килограма и сто и двайсет грама. – заповяда тя, поглеждайки към екрана. Недостигащите грамове Ели добави, като извади от куртката си вибронож и отрязва парче тритоново месо, след което решително захлопна капака.

– А сега – осемдесет и един килограма и четиристотин грама тритони в контейнера. – изкомандва тя. Външно сякаш нищо не се беше променило: те останаха със същите три касетки и един контейнер.

– Може би все пак ще ми обясните какво правим всъщност? – помоли се Етан.

– Максимално опростяваме задачата. Сега, вместо твърде изобличаващия контейнер с мъртъв планетник ние имаме безобиден контейнер с напълно законни деликатеси. Останаха само дреболии – да се отървем от осемдесет и малко килограма парализирани тритони.

– Но нали не се отървахме от тялото! – Етан неразбиращо поклати глава. – Възнамерявате да изхвърлите тритоните обратно ли? – с надежда да попита той. – Няма ли да се удавят? Ще могат ли да плават след контузиите?

– Нищо подобно! – искрено се възмути Куин. – Та това би разбалансирано цялата система! Тук нещата са много тънки. Смисъла на упражненията ни се свежда до това, да запазим теглото, изменяйки съдържанието. А що се отнася до тялото, сам ще видите.

* * *

– Е, как е? Приключихте ли? – извика им техникът, когато изплуваха от люка с контейнера и касетките, натоварени на платформата.

– Да бе, ще приключим! – сърдито изръмжа Куин. – Чак сега се сетих, че трябваше да взема някой по-голям контейнер. Сега ще се наложи да се връщам още веднъж. Знаеш ли какво, я ми извади пропуск, а аз ще закарам всичко това в раздробителя. Услуга за услуга. Така или иначе ще минавам оттам, за да се видя с Теки.

– Ама разбира се, нямаш проблеми! – засия техникът. – Благодарят ти!

Той извади от компютъра данните, записа ги на дискета и я връчи на Куин, която незабавно побърза да се махне.

– Отлично – издиша тя с облекчение.

Крилата на пневматичната врата едва се бяха съединили зад тях, когато Куин се отпусна и разкърши рамене – първия признак на умора, който забеляза Етан.

– Трябва лично да контролирам последното действие. – каза тя и като забеляза въпросителния му поглед, добави: – Бихме могли да оставим касетките тук, те така или иначе ще отидат в раздробителя по график, но в главата ми непрекъснато се върти една ужасна мисъл: ами ако в последната минута дойде поръчка от Транзитната Зона, Дейл отвори касетката и...

– Поръчка, за тритони? – намръщи се Етан.

– Да. – тя се усмихна. – Но в ресторантите се сервират като „жабешки бутчета от най-високо качество“ – така са посочени в менюто.

– А това, ъ-ъ... етично ли е?

Ели сви рамене.

– Трябва да се извлеча полза от тях. Сред пристигащите сноби това ястие се ползва с голяма популярност. А на коренните жители тази гадост даже безплатно не можеш да пробуташ – вече ни се повдига от тях даже като ги гледаме. Но службата по биоконтрол отказва да ги замени с нещо друго. Тези лапачи на водорасли карат кислородната система да работи с максимална производителност. Така че се налага да се примиряваме: кислородът преди всичко. А тритоните са просто производствен остатък.

Те отново заплуваха по коридорите. Етан косо погледна наемницата, седяща в поза „лотос“ с отсъстващ израз. Трябва да опита...

– Какъв е този генетичен проект? – внезапно попита той. – Е, онзи, с който се е занимавал Милисор. Знаете ли нещо за това?

Ели внимателно го погледна.

– Човешка генетика. Честно казано, освен това не зная почти нищо. Някои имена и няколко ключови думи... Един Бог знае какво са замисляли там. Може би са проектирали някакви чудовища. Или са отглеждали супермени. Сетагандийците са просто параноидално зациклени на тема война. Може би са смятали да отглеждат в репликатори батальони от войници-мутанти, а после да завладеят с тях цялата Вселена...

– Едва ли. – възрази Етан. – Във всеки случай, не батальони.

– Защо пък не? Защо да не отгледат толкова, колкото пожелаят, ако имат възможност?

– Да, разбира се, можеш да произведеш цяла армия бебета, макар че това ще струва невероятно много. Трябват ти опитни техници, скъпо оборудване, материали. Но нима не разбирате, че това е само началото? И това е нищо в сравнение с разходите, които са необходими за възпитаване на дете. При нас на Атон децата са основното разходно перо в държавния бюджет. Разбира се, храна, после – жилище, образование,

облекло, медицинско обслужване... Само възпроизводството на населението, без да броим прираста, поглъща почти всичките ни ресурси. Нито една държава не е в състояние да си позволи да отглежда такава специализирана армия.

Ели Куин удивено вдигна вежди.

– Колко странно. На другите планети ежедневно се раждат десетки хиляди бебета, но държавите изобщо не обедняват от това.

– Така ли? – заинтересува се Етан. – Не разбирам как е възможно. Само заплащането за възпитание на дете е направо астрономическо. Предполагам, че някъде грешите.

Ели широко разтвори очи, сякаш изведнъж я бе осенило.

– А, да. На другите планети това не се счита за труд и затова никой не плаща за възпитание на дете.

– И какво се получава?! – изуми се Етан. – Мислим две, а пишем едно? Атонците никога не биха търпели подобен грабеж! Нима вашите възпитатели не са получавали дори социални кредити?

– Предполагам, – рязко подхвърли Ели, – че на всички останали планети това се нарича майчински дълг. И предлагането обикновено превишава търсенето – сред жените винаги има стачкоизменнички, които подбиват цената.

Етан беше обезкуражен.

– А нима повечето жени не са военни, като вас? Нима сред дендарийските наемници има и мъже?

Куин се разсмя така гръмко, че минувачите започнаха да ги заглеждат.

– Четири пети от дендарийските наемници са мъже. – най-после успокоила се, каза тя. – А що се отнася до жените, три от всеки четири са техници и не участват във военни действия. Почти навсякъде военната служба е организирана по този начин, с изключение на няколко места като Бараяр, където въобще не вземат жени в армията.

– Виж ти... – каза Етан и разочаровано добави: – Значи вие сте нетипичен екземпляр?

Неговият мислен дневник с наблюдения „Жената – такава, каквато е“ се попълни с нова информация...

– Нетипичен. – Ели помълча минута и добави: – Даже повече от нетипичен.

Те преминаха през арка, обрамчваща пневматична врата с табела: „ЕКОЛОГИЧЕН ОТДЕЛ. ПЕРЕРАБОТКА.“ Докато плуваха по

коридорите, Етан успя да почисти моркова; сега, поглеждайки към безупречната белота на стените, оборудването и въобще на всичко наоколо, той внимателно скри обелките в джоба си и започна да яде. Той тъкмо лапаше последното парченце, когато стигнаха до врата, на която пишеше: „СТАНЦИЯ ЗА ПРЕРАБОТКА «Б». ВХОД САМО ЗА ПЕРСОНАЛА“.

Платформата навлезе в помещение, залято от ярка светлина; по стените се точеха редици от монитори. Лабораторната маса с отточен канал по средата се стори на Етан много позната: тя беше пълна с инструменти за органичен анализ. Множество разноцветни тръбопроводи с разклонения – за вземане на проби? – запълваха един от ъглите на стаята. Другия ъгъл се заемаше от огромен апарат с неизвестно предназначение.

Между тръбите се виждаха чифт крака в тъмнозелени панталони, украсени с небесно син кант. Висок глас ръмжеше нещо нечленоразделно. Изведнъж се чу съскане, изсвирване, нещо издрънча, зелените крака отстъпиха и собственичката им се изправи в цял ръст.

В ръцете си, покрити от дълги пластмасови ръкавици, тя стискаше някакво изкривено метално парче, от което се стичаше зловонна гъста течност. На легитимацията, закачена за джоба на гърдите ѝ, пишеше: Ф.Хелда, зав.биоконтрол. Лицето на Ф.Хелда беше червено и толкова злобно, че Етан се уплаши.

– ...тъпи планетници, идиоти! – завърши тя своята тирада, която накрая стана по-разбираема.

Виждайки Етан и неговата спътница, Ф.Хелда замълча и злобно присви очи.

– Кои сте вие? Нямате работа тук! Вие какво, не можете ли да четете?

Очите на Куин заплашително блеснаха. Но тя веднага се взе в ръце и се усмихна обезоръжаващо.

– Просто ви донесох тритоните от атмосферната служба. Малка услуга на Дейл Зиман.

– Зиман трябва сам да си изпълнява задълженията. – изръмжа еко-техничката, – а не да се предоверява на някакви невежи планетници! Веднага ще напиша докладна за него...

– Аз съм се родила и израснала на станцията. – побърза да я увери Куин. – Разрешете да ви се представя, казвам се Ели Куин. Вие сигурно познавате моя братовчед Теки, той работи във вашият отдел. Всъщност мислех че той ще е тук.

– А-а, – проточи Ф.Хелда, малко поомеквайки. – Той е на станция

„А“. Но вие не трябва да ходите там – почитват филтрите. Няма да има време за дрънканици, докато не настроят системата. Екологичната станция е място за работа, а не клуб за интересни срещи!

– Боже мой, а това пък какво е? – прекъсна наставленията ѝ Куин, кимайки към загадъчната плячка на старшия екотехник.

Пръстите на Хелда се свиха около изкривения къс метал, сякаш искаше да го удуши. Привичната ѝ административна съдържаност в присъствието на външни хора се бореше в нея с желанието да даде воля на яростта си.

– Още едно подаръче от Транзитната Зона. Просто да се чудиш как толкова неграмотни тъпанари могат да пътуват из космоса! Само че, дявол да ги вземе всичките, неграмотността не е оправдание, всички правила са показани на холограмите! Някога това е бил аварияен кислороден балон, при това много добър, докато някой кретен не го пъкнал в раздробителя за органична материя. И което е по-важно, наложило му се е първо да натроши балона, за може да влезе! Добре поне, че е бил употребяван, иначе щеше да отнесе цялата тръба. Невероятна тъпотия!

Хелда прекоси стаята и хвърли това, което беше останало от балона в контейнер за отпадъци, пълен с неща явно също от неорганичен произход.

– Ненавиждам планетниците, – изръмжа тя. – Некадърни, мръсни, безотговорни животни!...

Тя свали ръкавиците, почисти пода с акустичната четка, дезинфекцира всичко с антисептик и обръщайки се към мивката, започна с насърчение да мие ръцете си.

– Да ви помогна ли да оправите тези? – бодро попита Куин, кимайки към зелените кутии.

– Нямало е никакъв смисъл да ми ги носите предварително, – наиздателно каза екотехничката. – След пет минути по график имам погребение и раздробителя е програмиран за производство на елементарна органика с изход към хидропонната станция. Всичко това изисква време. Така че разкарайте се оттук и предайте на Дейл Зиман, че... – крилата на входната врата се плъзнаха настрани и тя незабавно млъкна.

В помещението бавно доплува платформа, покрита с кадифе; след нея, навели глави, вървяха шестима станционери. Когато врата се затвори зад процесията, Куин даде знак на Етан и двамата незабележимо отстъпиха в далечния ъгъл. Хелда бързо опъна комбинезона си и изобрази печална физиономия.

Станционерите се събраха около безтегловната катафалка и един от

изпращачите в скоропоговорка произнесе няколко банални траурни фрази. „Смъртта навсякъде е смърт. Пред нея всички са равни“, помисли си Етан. Макар и словесните изрази да бяха непривични, смисълът им напълно съответстваше на това, което се казваше в такива случаи на Атон. Може би цивилизацията не бяха толкова различни?

– Искате ли за последен път да погледнете покойника? – попита Хелда.

Роднините поклатиха глави.

– Според мен е предостатъчно, че дойдохме на погребението. – отбеляза един от тях, мъж на средна възраст. Жената, стояща до него, укорително го стисна за ръката.

– Искате ли да присъствате на Погребването? – продължи Хелда.

– Ни най-малко. – отзова се същия мъж и в отговор на неодобрителния поглед на спътницата си твърдо добави: – Когато на дядо му имплантираха органи, присъствах на всичките пет операции. Така че докато е бил жив, съм го почитал. А да гледам как го смилат на тор за цветенца – това, скъпа, не помага за подобряването на кармата.

Един след друг изпращачите си заминаха и екотехничката отново придоби привичната си агресивна деловитост. Хелда свали от покойника – фантастично дъвен старец – всичките му дрехи и ги изнесе в коридора, където вероятно я чакаше някой, за да прибере вещите. След като се върна, тя провери данните за личността на починалия, облече стерилен халат, сви устни и решително взе виброскалпела. Етан с професионален интерес наблюдаваше как на подноса, звънейки, падаха изкуствените органи: сърце, няколко артерии, костни имплантанти, тазобедрената става... След това подносът беше отправен в стерилизатора, а тялото – пренесено до странния апарат в ъгъла на стаята.

Хелда отключи затворите на големия люк, отвори капака и премести върху него покойника заедно с решетката, върху която лежеше. Закрепвайки решетката с фиксатори, тя затвори люка – отвътре се чу приглушено тупване – и отново го заключи. После натисна няколко бутона. Замигаха контролни лампички и апарата басово забуча, което явно свидетелстваше за нормалното протичане на процеса.

Докато Хелда беше заета в другия край на стаята, Етан шепнешком попита:

– Какво става там, в този апарат?

– Той разлага тялото на съставните му части и връща биомасата в екосистемата на станцията. – също шепнешком отговори Куин. – Най-чистата животинска маса, като тритоните, се преработва във висша

органика, която отива за хранване на протеиновите култури – така отглеждаме бифтеците и пилешкото. Но за подобно използване на човешките тела има определени предразсъдъци. Прилича на канибализъм, като че ли. Затова, за да не навява пържолата скръбни мисли за покойния дядо Неди, човешките тела преминават по-сериозна преработка, след което с тях се торят растенията. Според мен, това не е нищо повече от трик за естетите. В края на краищата всичко се завърта в кръговрата, така че няма никаква разлика.

Издения морков натежа като камък в корема на Етан.

– Но вие смятате да им предадете Окита за...

– Може би за месец ще стана вегетарианка – свирепо прошепна Куин. – По-тихо!

Хелда им хвърли раздразнен поглед.

– Какво се мотае тук? – изграчи тя и взе Етан на прицел: – Ти какво, нямаш ли си работа?

Куин вежливо се усмихна и почука по зелените кутии.

– Трябва да освободя платформата.

– Ясно. – Екотехничката изсумтя, вдигна костеливото си рамо и се обърна, за да набере нов код на пулта за управление на раздробителя. После тя се въоръжи със силов манипулатор, вдигна най-горната кутия и я закрепил в нужната позиция на капака на люка. Капака се захлопна; от вътрешността на машината се чу глухо почукване. Люка отново се отвори и втората кутия зае мястото на първата. После – третата. Етан заата дъх.

Третата кутия се опразни с неочакван грохот.

– Какво по дяволите?... – промърмори екотехничката и посегна към ключалките на люка. Куин побеля като платно и посегна към празния клубур на парализатора.

– Вижте, какво е това, хлебарка?! – закрещя изведнъж Етан с произношение, което, както се надяваше, можеше да мине за местно.

– Къде? – обърна се Хелда.

Етан мълчаливо посочи към противоположния ъгъл на стаята. Екотехничката заедно с Куин се заеха с претърсването. Хелда се отпусна на колене и загрижено прокара пръсти по шева между стената и пода.

– Сигурен ли сте? – попита тя.

– Нещо мярнах, – избърбори Етан, – с края на окото...

Хелда свирепо се вгледа в него.

– Вчерашния ти запой – това си мярнал! Кретен!

Етан виновно сви рамене.

– Все пак ще трябва да извикам службата за дезинфекция, – промърмори Хелда под нос. На отиване към ком-пулта тя натисна стартовия бутон на раздробителя и махвайки с ръка към неканените си гости, им заповяда да изчезват.

– Е, докторе, – каза командир Куин, когато се озоваха в коридора, – това беше гениална идея! Или... наистина ли видяхте хлебарка?

– Не, просто това беше първото, което ми дойде наум. Стори ми се, че е от тези, които се вбесяват от хлебарки.

– Юнак! – усмихна се одобрително Куин.

– Да не би тук да имате проблеми с хлебарките?

– Ами, общо взето, да. Освен всичко останало, те много обичат да похапват изолацията на проводниците. Представете си пожар на космическа станция и веднага ще разберете защо Хелда така се изплаши. – Тя погледна хронометъра си. – Боже мой, трябва да върнем платформата и контейнера на трийсет и втори док! Тритони, тритони, кой ще купи от моите тритони?... Аха, това е точно което ни трябва.

На кръстовището тя така рязко зави надясно, че Етан едва не падна от платформата, след което увеличи скоростта. След няколко секунди платформата спря пред врата с надпис „ХЛАДИЛЕН СКЛАД №297-С“.

Вътре те откриха бюро, а зад него – пухкава дежурна, която със скучаещ вид поглъщаше някакви печени кубчета, вадейки ги от пакетчето.

– Искам да наема вакуумен контейнер. – каза Куин.

– Това е склад за станционери, госпожо. – заяви дежурната, хвърляйки на красивата наемничка завистлив поглед. – Ако се обърнете към Транзитната Зона, ще можете да наемете...

Куин хвърли на шанда своята легитимация.

– Кубометър ще бъде достатъчно, и искам контейнера да е в пластмасов калъф. Чист калъф, имайте предвид!

Поглеждайки към легитимацията, дежурната влезе някъде навътре и след няколко минути се върна с контейнера.

Ели се подписа, остави отпечатък от палеца си и се обърна към Етан.

– Ще ги подредим красиво, нали? Нека готвача им се порадва, като ги размрази.

Те се заеха да подредят тритоните в акуратни редици. Дежурната ги погледа, смръщила нос и свивайки рамене, се върна към ком-пулта, холограмния екран на който показваше нещо, поразително напомнящо на игра.

Явно беше крайно време да се реши въпроса с тритоните: някои от обречените амфибии вече започнаха да мърдат. На Етан му беше жал за тях далеч повече, отколко за покойния Окита.

– Те няма да се мъчат дълго, нали? – попита той, гледайки дежурната, която отнасяше напълнения контейнер.

– От такава лека смърт и аз не бих се отказала. – изсумтя Куин. – Те ще се отправят в най-големия фризер във Вселената – в открития космос. И всъщност, аз наистина ще ги отнеса на адмирал Нейсмит, когато приключи с работата.

– С работата... – повтори като ехо Етан. – Именно. Предполагам, че вече е време да поговорим за тази „работа“.

– С удоволствие. – охотно се съгласи Куин, намествайки се поудобно на платформата.

ГЛАВА 6

След като върна платформата и контейнера на дока, командир Куин заведе Етан в своята стая, която се оказа само малко по-просторна от неговата. Самият хотел, както смътно се досещаше Етан, също се намираше в Транзитната Зона, но в другия ѝ край. Къде именно, той не успя да разбере, защото по пътя насам Куин ту рязко завиваше настрани, ту задълго го оставяше сам, предприемайки разузнавателни обиколки, а един път даже съвсем изчезна. Срещайки някаква позната станционерка, Ели безгрижно се разходи с нея, оживено разговаряйки за нещо. Етан покорно чакаше, уповавайки се на Бога и надявайки се, че наемницата знае какво прави.

Когато най-накрая се добраха до шаб-квартирата, видът на Ели беше тържествуваш, като на късметлива контрабандистка. Веднага след като вратата се затвори зад тях, Ели облекчено въздъхна, събу ботушите си и се хвърли към бюфета.

– Ето. Истинска бира. – каза тя, протягайки към Етан чаша с пенлива течност, предварително впръсквайки в нея нещо от армейската си аптечка. – Вносна.

Само ароматът на питието предизвика у Етан танталови мъки, но той не бързаше да пие, подозрително гледайки в чашата.

– Какво сипахте там?

– Витамини. Не вярвате ли? Гледайте! – тя пръсна на езика си течност от същата бутилчица и я прокара с голяма глътка бира. – Тук сте в пълна безопасност. Яжте, пийте, мийте се, правете каквото искате.

Етан с копнеж погледна към банята.

– А преразхода на вода няма ли да се отрази на монитора? Ами ако някой започне да разпитва?

– На монитора ще се отрази само това, че командир Куин е поканила в стаята си симпатичен приятел-станционер. Това не засяга никого. Отпуснете се.

Намеците далеч не бяха отпусकाщи, но сега Етан беше готов да даде половин живот за възможността да се обръсне; бодливата четина на брадичката му вече много приличаше на бащинската брада, каквато той още нямаше никакво право да носи.

Банята, за съжаление, нямаше втори изход. Той се предаде и отпускатки се в горещата вода, изпи чашата си на един дъх. Щом дори

Милисор и Рау не бяха измъкнали от него никаква полезна информация, то едва ли това ще успее да направи Куин, каквото и да му беше сипала в бирата.

Измъченото лице, отразило се в огледалото, изплаши Етан. Брадичката му беше като попивателна хартия, клепачите възпалени, а погледа му отнесен – нито един клиент, който е с всичкия си, не би доверил на такъв тип своето бебе. За щастие това не беше деградация, а просто умора: на Етан му бяха необходими само няколко минути за да си върне ако не нормалното самочувствие, то поне нормалния си вид. Тук имаше даже акустична машина която почисти дрехите му докато се миеше.

Излизайки от банята, Етан завари командир Куин в единственото хидравлично кресло. Свалила куртката си и вдигнала крака на масата, тя явно се наслаждаваше на почивката. Лениво приотваряйки очи, наемницата му посочи леглото. Етан неспокойно седна, подлагайки възглавницата зад гърба си – все едно, нямаше на какво друго да се седне. На масата вече го очакваше нова бира и поднос с някакви хапки: неизвестни станционерски храни от пакетчета. За възможните източници на тази храна Етан се стараше да не мисли.

– И така, – произнесе Куин, – изглежда, че всички ужасно се интересуват от тази биологическа пратка, поръчана от Атон. Точно от това и ще започнем.

Етан отпи от бирата си и призова цялата си решителност.

– Не. Информация за информация. Така че, започнете вие.

От този неочакван отговор възхитителните вежди на Ели се вдигнаха нагоре и Етан побърза да добави:

– Ако, разбира се, не възразявате...

– Добре. – тя кимна, усмихна се, и отпивайки от бирата си, каза: – Вашата поръчка е била изпълнена, и по всичко личи, че е изпълнена от най-добрия генетичен екип от Лабораторията Бхарапутра. Работата им е отнела два месеца и всичко се е вършело без много шум. Впоследствие това, може би, е спасило живота на някого. Поръчката е изпратена с директен полет на станция Клайн, където се е съхранявала два месеца на склад, очаквайки пристигането на ежегодния пощенски кораб, който е трябвало да я достави на Атон. Девет големи хладилни контейнера. – Ели ги описа най-подробно, чак до серийните им номера. – Това ли е, което получихте?

Етан унило кимна.

– Приблизително в същото време, – продължи тя, – когато вашата пратка е пътувала от Клайн за Атон, Милисор и неговата команда са се

появили на Архипелага Джексън. Те обходили Лабораториите като... е, общо взето, това е бил много успешен диверсионен рейд. – Тя помълча, опитвайки се да овладее емоциите си. – Милисор със своята команда минал през военизираната охрана на Бхарапутра като нож през масло и се заел с лабораторния корпус и с всичко, което се намирало в него. А в него е имало лаборанти, обслужващ персонал, няколко съвсем случайни хора и цялата техническа документация, отнасяща се за работата по вашата поръчка. Подозирам, че преди да премахне генетиците, Милисор ги е разпитал... Забавяйки се само за да убият съпругата на един от специалистите и самия него, и да запалят къщата му, Милисор и неговите момчета напускат планетата. Тук те се появяват вече с нови легенди, но закъсняват: вашата пратка е била изпратена преди три седмици. А по това време аз пристигнах на Архипелага Джексън и без да подозирам нищо, започнах да търся информация за Атон. Контраразудването на Бхарапутра едва не получи удар. За щастие все пак успях да ги убедя, че нямам никаква връзка с Милисор. Сега хората на барон Луиджи даже смятат, че работя за шефа им. – устните й се разтвориха в усмивка.

– За Бхарапутра?

– Аха. – Усмивката й премина в гримаса. – Те ми поръчаха убийството на Милисор и всичките му хора. Направо учудващо е, че не ми натресоха помощник, просто щастие. Но струва ми се, че без да искам започнах да изпълнявам поръчката им. Нищо, нека се порадват. – Ели въздъхна и отпи още една глътка. – Ваш ред е, докторе. Какво толкова имаше в тези контейнери, та заради него загинаха толкова много хора?

– Ами нищо! – възкликна Етан, потресен от чутото. – Ценни материали, но не дотолкова, че да убиват заради тях. Съвета на Населението поръча четиристотин и петдесет живи яйцеклетъчни култури за производство на яйцеклетки, е, знаете, за деца...

– Знам откъде се получават децата. – промърмори Куин.

– Изискването беше да са проверени за отсъствие на генетични дефекти и да са взети само от донори, които са в първите два процента по ниво на интелигентност. Това е всичко. Седмица рутинна работа за добър екип от генетици, като онази, за която говорихте. Но това, което получихме, бяха абсолютни боклуци.

– Добре, добре, докторе! – прекъсна го Куин. – Вярвам ви. Само че това, което са изпратили от Архипелага Джексън не са били боклуци, а нещо абсолютно изключително. Значи някой е прихванал пратката и я е заменил с всякакви остатъци.

– И то твърде странни остатъци, ако се замислиш. – вмъкна Етан,

но Ели не му даде да завърши мисълта си.

– И кой ли е този неизвестен похитител, и кога е направил това? Това не сте вие, не съм и аз – макар че за това ще се наложи да повярвате само на думите ми – и разбира се, не е Милисор, понеже явно само за това си мечтае.

– Изглежда, Милисор мисли, че това е работа на някой си Терънс Си – човек или каквото е там...

Ели въздъхна.

– Този „който и да е там“ е имал сума ти време. Пратката е могла да бъде подменена на Архипелага Джексън, на борда на кораба по пътя към станция Клайн и изобщо по всяко време, до момента в който почтенският кораб каца на Атон. О, боже! Изобщо имате ли представа колко кораби минават през Клайн за два месеца? И колко прехвърляния стават тук? Не е чудно, че Милисор ходи с такава физиономия като че ли има разстройство. И все пак ще потърся станционния дневник на полетите...

Етан се възползва от паузата, за да зададе отдавна мъчещия го въпрос:

– А какво е това съпруга?

Куин едва не се задави с бирата. Етан забеляза, че нивото на течността в чашата ѝ намалява много бавно.

– Ох, извинете. Все забравям, че вие... Да, значи така, съпруга. Ами, това е просто брачен партньор, но само от женски пол. А партньора от мъжки пол се нарича съпруг. Брака има множество форми, но най-често това е узаконен икономически и сексуален съюз за раждане и възпитание на деца. Е... разбрахте ли?

– Мисля, че да. – след кратка пауза каза Етан. – Прилича на функцията на алтернативния родител. – Той опита „на звук“ новите думи. – Съпруг... На Атон има подобен глагол, който означава да водиш добре домакинството. Като управляващ. – Той се замисли дали тук нямаше намек за това, че съпругът е длъжен да издържа жената по време на бременността ѝ? Значи и органичният метод на възпроизводство има своите скрити разходи, съобрази Етан и радвайки се на своята догадка, се реши на още един въпрос:

– А какво при вас значи „да съпругваш“?

– Към думата „съпруга“ няма паралелен глагол.

– А-а, – проточи той и поколебавайки се за малко, попита: – Онзи генетик, чийто дом са изгорили, имал ли... имал ли е деца?

– Малко момче. По това време е бил на ясли. А жената е била

бременна. – Ели яростно захапа някакво протеиново кубче.

Етан поклати глава, отказал се вече да проумява каквото и да било.

– Защо? Защо? Защо?... – повтаряше той.

Ели се усмихна на някакъв мимолетен спомен.

– Има моменти, в които започвате да ми харесвате... Пошегувах се! – добави тя, забелязвайки как Етан уплашено се присви и се отдръпна към стената. – Да. Защо? Този въпрос мъчи и мен. По всичко изглежда, че Милисор е убеден, че тази продукция, която са произвели в Лабораториите Бхарапутра, е предназначена специално за Атон. А за последните няколко месеца твърдо се убедих в едно нещо: ако Милисор е убеден в нещо, то трябва да му се обърне внимание. Защо Атон? Какво има на Атон, което го няма никъде другаде?

– Нищо. – честно отвърна Етан. – Атон е малка селскостопанска планета; ние даже нямаме полезни изкопаеми, които да можем да продадем. Намираме се далеч от всички космически магистрали, в нищо не се замесваме и на никого не пречим.

– Нищо... – повтори Ели. – А ако помислим върху сценарий, в който планета с „нищо“ би била най-добрия вариант... Е, предполагам, че поне особености си имате. Дори само привързаността ви към толкова сложен начин за самовъзпроизводство ви отличава от всички останали. – Ели отпи. – Струва ми се казахте, че Милисор е говорил нещо за бомбардиране на вашите Репродукционни Центрове. Бих желала да узная по-подробно какво са това.

Не се наложи дълго да го увещават: за любимата си работа Етан можеше да говори с часове. Той описа Севаринския център, работата си, разказа за великите хора, основали този център. Обясни каква е системата им за социални кредити, даваща право за бащинство. Той толкова се увлече, че едва не премина към личните си проблеми, но навреме се опомни. Нещо твърде много започна да откровеничи с тази жена. Какво ли все пак му беше сипала в бирата?...

А командир Куин се отпусна на облегалката на креслото и започна да си тананика някакъв непознат мотив.

– Добре, да върви по дяволите подмяната. Но каквото и да става тук, мисля, че сценария „кукувиче яйце“ му пасва най-много. Той отлично обяснява действията на Милисор...

– Какъв, казахте, сценарий?

– „Кукувиче яйце“. Имате ли кукувици на Атон?

– Не. Какво е това, някакъв гущер ли?

– Не е гущер. Птица. Много гнусна. От Земята. Знаменита най-вече

с това, че подхвърля яйцата си в чужди гнезда и така се избавя от уморителното задължение да отглежда пtiченца. Впрочем, в цялата галактика това е по-скоро литературна метафора, понеже все още на никой идиот не му е дошла идеята да изнесе птицата извън Земята. С всичката останала зараза човечеството вече е натъпкало космоса, и то с най-голямо удоволствие. Но вие разбрахте ли какво имах предвид под „кукувичи“ сценарий?

Етан разбра, и го разбра толкова добре, че го втресе.

– Диверсия. – прошепна той. – Генетична диверсия. Те са искали да ни пробутат своите чудовища, без да предизвикат подозрения... – Той рязко се прекъсна. – Не. Та товара не е дошъл от Сетаганда, нали? А после, това все пак нямаше да проработи: ние имаме методи за откриване на генетични дефекти...

Той замълча, още по-силно озадачен.

– Част от товара може да е бил материала, откраднат от Сетаганда. Това би обяснило защо Милисор толкова иска да си го върне или да го унищожи. – каза Куин.

– Очевидно, но... откъде накъде Архипелага Джексън ще ни погажда такъв номер? Или те са врагове на Сетаганда?

– Е-е, хм. А какво точно знаете за Архипелага Джексън?

– Не много. Това е планета, там имат биологически лаборатории и в отговор на обявата, която даде Съвета на Населението на Атон по-миналата година, те ни изпратиха своите каталози и ценови листи. Също както и няколко други планети.

– Ясно. Следващия път се обърнете към Колония Бета.

– Там е най-скъпо.

Ели неволно прекара пръсти по устните си и Етан си спомни за плазменото изгаряне.

– Да, разбира се, но там поне получаваш това, за което плащаш... Впрочем, това няма връзка с работата. На Архипелага Джексън получаваш това, за което си плащаш, ако портфейла ти е достатъчно дебел. Искаш да имаш свое младо клонирано копие, с ускорен темп да го доведеш до физическа зрялост и да присадиш в него мозъка си? Моля! Обърнете се към Дом Бхарапутра. Шансовете: петдесет процента за това, че операцията ще те убие и сто – за това, че ще убие клонинга, чийто мозък просто ще го изхвърлят на боклука. Нито един бетански център няма да приеме такава заявка – клонингите там се ползват с всички граждански права. А Бхарапутра ще приеме.

– Пфу! – с отвращение се изплю Етан. – На Атон клонирането се

счита за грях.

– Нима? – удиви се Ели. – Какъв точно?

– Идолопоклонничество.

– Никога не съм знаела, че съществува такъв грях... Е, добре. Работата е там, че ако някой предложи на Лабораториите Бхарапутра прилична сума, те с радост ще напълнят вашите контейнери... ако щеш, с умрели тритони. Или с двуметрови механични супервойници – с каквото и да е! – Тя замълча, отпивайки от бирата.

– И какво ще правим сега? – осведоми се Етан.

– Аз мисля... – Ели се намръщи. – Знаете ли, тази история с Окита не влизаше в плановете ми. Нямах заповед да се намесвам активно в събитията – предполагаше се, че ще съм само наблюдател. И изобщо, от чисто професионална гледна точка, въобще не трябваше да ви спасявам. Трябваше само да отбележа това печално събитие, а след това да изпратя на адмирал Нейсмит скръбен рапорт.

– И тъ-тъ... сега той ще е недоволен от вас? – нервно се поинтересува Етан. В неговото разпалено въображение мигновено изникна картина: адмирала на наемниците заповядва да се възстанови началния баланс и командир Куин го изпраща на среща с Окита.

– А, не. Той също си има принципи. Ужасно е непрактичен; някой ден това ще го погуби. Макар че засега – Ели почука три пъти по масата, – явно му върви. – Тя прониза с вилницата си последното протеиново кубче, допи бирата си и стана. – И така, какво ще правим сега? По всичко личи, че ще трябва още малко да „бройкам“ Милисор. Ако тук има още негови хора, те ще излязат на светло, за да търсят вас и Окита. А за вас е по-добре да се спотаите тук. Нито крачка извън стаята!

Значи, отново затвор, макар и по-комфортен...

– А какво ще стане с дрехите ми, багажа и стаята?... – Стаята му, икономична класа, сега стоеше празна, но въпреки това продължаваше да трупа сметки. – Ами моето задание?

– Вие в никакъв случай не трябва да излизате от стаята! – Ели въздъхна. – Следващият кораб ще замине на Атон след осем месеца, нали? Значи така: вие ще ми помогнете с моето задание, а аз ще ви помогна с вашето. Послушайте ме. За да можете да изпълните заданието си най-малкото трябва да останете жив.

– Разбира се! – сопна се Етан. – Стой си тук и си мисли, дали Милисор не е купил вашите услуги за по-кръгла сумичка от адмирал Нейсмит и Бхарапутра!

Ели облече тежката куртка, в многобройните джобове на която се побираше всичко, което може да дотрябва на таен агент.

– Ето и нещо, което ще трябва да усвоите незабавно, докторе. Не всичко на този свят може да се купи и продаде. – подхвърли му тя, насочвайки се към изхода.

– И какво е това „не всичко“? Услугите на наемниците?

Ели се обърна, очите ѝ проблеснаха изгарящо и тя отвърна с непонятна тъга:

– Не. Онези принципи. Непрофесионалните.

* * *

Целия първи ден на полудоброволното си затворничество Етан проспа с дълбок сън, опитвайки се да избяга от всичко, което се стовари на неговата нещастна глава: страх, изтощение и последствията от химическия коктейл. Пробуждайки се за първи път, той като в мъгла различи командир Куин, промъкваща се на пръсти към вратата. Когато се събуди за втори път, доста по-късно, той видя, че командира спи, изтегнала се на пода, в униформените си панталони и тениска, а куртката ѝ е небрежно хвърлена на облегалката на креслото.

На втория ден Етан откри, че Куин, оставайки го в пълна самота, дори не мисли да заключва вратата. След като направи това откритие, той прекара двайсетина минути в коридора, опитвайки се да измисли повече или по-малко разумен план за бягство – при условие, че няма да попадне в лапите на Милисор, който, без съмнение, го търси из цялата станция. Дочутото иззад ъгъла бръмчене на робота-чистач накара Етан да се хвърли обратно към стаята. Сърцето му туптеше бясно. Може би нямаше да е лошо, ако командир Куин още малко го подържи при себе си...

На третия ден способността му да разсъждава се върна. Сега вече Етан сериозно се обезпокои от тази бъркотия, в която се замеси, само че за измъкването от нея явно не му стигаха сили. За да уплътни с нещо наложеното му свободно време, той реши да попълни знанията си в областта на галактичната история, възползвайки се от компютърната библиотека на Куин.

До края на следващия ден разочарованието му вече беше пълно: образователната програма се оказа обидно къса. Тя се състоеше от два много повърхностни прегледа на галактичната история, няколко очерка за историята на Сетаганда и развлекателен сериал с името „Дивата звезда на любовта“, на който Етан попадна случайно и беше толкова

потресен, че даже не се досети да изключи ком-пулта. Както се изясни, живота с жените не само провокираше мъжа към странно поведение – той предизвикваше пълно умопобъркване. Интересно, колко ли време остава до момента, в който флуидите, или дявол знае какво още, излизат от командир Куин, ще принудят и него да се държи по подобен начин? А ако разкъса дрехите ѝ, за да оголи гърдната ѝ хипертрофия – наистина ли после тя ще тича след него, като току-що излюпено пиленце след мама-кокошка? Или, без да чака докато хормоните ѝ свършат своята мрачна работа, Ели просто ще извади виброножа и ще го наклъца на парченца?

Етан потрепери и се прокле за това, че толкова бездарно си загуби двата месеца на път за станция Клайн, така и не успял да се реши да се възползва от корабната библиотека. Макар че, от друга страна, незнанието е път към блаженството, а познанието води право в ада... Но ако на неговата безсмъртна душа е съдено да загине на олтара на дълга, то, Бога-Отца е свидетел, ще я отдаде в името на Атон! И с тези мисли Етан пхна в ком-пулта поредната дискета.

На шестия ден, излизайки от нирваната на духовното падение, Етан почувства, че е заплатил за познанието с пълна загуба на душевното си равновесие...

– Какво, по дяволите, всъщност прави Милисор тук? – нахвърли се той на Куин, когато тя за малко се върна в стаята си.

– Ами нищо. Очаквах повече от него. – тя сви рамене и отпусайки се на креслото, механично започна да навива около пръста си кичур от черната си коса. – Не е съобщил на местните власи за изчезването на Окита. Не е изкарал скрити помощници. Не е предприел нито една стъпка в опит да напусне станцията. Времето, което гем-полковника губи за поддържане на прикритието си, говори за това, че се е окопал тук за дълго. Преди седмица си мислех, че той просто чака кораба от Атон, на който пристигнахте, но сега е ясно, че тук го задържа нещо друго. Освен това проблема, който го занимава, е по-важен от предполагаемото дезертьорство на подчинения му.

– И колко още ще трябва да кисна тук?! – взриви се Етан и започна раздражено да крачи насам-натам из стаята.

– До момента, в който се изясни нещо, предполагам. – Ели разпери ръце и съчувствено се усмихна. – Някои неща, може би, вече са изяснени, макар и не в наша полза. Милисор, Рау и Сети претърсват цялата станция, пхат се навсякъде като невидими и непрекъснато се връщат до онзи коридор, пред екологичната служба. Отначало не можех да

разбера защо. По дрехите на Окита нямаше никакви „бръмбари“, освен това за по-сигурно ги изпратих по пощата на адмирал Нейсмит. Явно проблема не беше в тях. И тогава се сетих, че решението е в конструкцията на самата секция. Онези трижди проклетите протеинови апарати се намират точно зад стената на коридора. Мисля, че Окита е имал под кожата присаден някакъв миниатюрен радиомаяк, който отговаря само на точно кодиран сигнал. Скоро някой нещастник ще си счупи зъб в него, ядейки свинското си рагу. Надявам се, че това няма да е транзитник: те вечно завеждат съдебни дела... Но стига толкова за идеалните престъпления! – Тя уморено въздъхна. – Милисор още нищо не е разбрал – продължава да яде месо.

Етан изведнъж почувства, че се е уморил до смърт от салати. И от тази стая, и от напрежението, умножено от неопределеността и безсилието му. И от командир Куин, и от онези безсрамни маниери, с които се опитваше да го прикотка.

– А защо трябва да вярвам на думите ви, че станционните власти не са способни да ми помогнат! Вие не ми дадохте никакво доказателство! – тръгна той в атака. – Аз не съм убивал Окита! Не съм извършил нищо противозаконно! Аз и с Милисор нямам никакви проблеми – вие, струва ми се, сте тази, която воюва с него. Той изобщо нямаше да ме помисли за таен агент, ако Рау не беше открил онзи ваш „бръмбар“. А вие ме забърквате все повече и повече, само заради вашата шпионска задача!

– Те биха ви отвлекли във всички случаи. – възрази Куин.

– Да, но тогава щеше да ми се наложи само да убедя Милисор, че на Атон го няма онова, което търси. На разпита можеше и да успее да направя това, ако вашата намеса не беше предизвикала подозренията му. Дявол да го вземе, нека дори да дойде в нашите Центрове и да провери, ако толкова му се иска!

Ели вдигна вежди – навик, който започваше да вбесява Етан.

– Наистина ли смятате, че с него е възможно да се сключват такива сделки? Аз бих предпочела да се заразя с нов вид чума!

– Най-малкото поне е мъж. – отрязва Етан.

Ели се разсмя. Гнева на Етан достигна точката на кипене.

– Докога ще ме държите тук заключен? – отново извика той.

Ели замълча. Зениците ѝ ту се свиваха, ту се разширяваха, а усмивката ѝ изчезна от лицето.

– А вас никой не ви държи заключен. – спокойно отговори тя. – Можете да си тръгнете във всеки момент. На своя отговорност, разбира се. Ще ми е мъчно, но ще го преживея.

– Блъфирате. – Етан спря да обикаля из стаята и спря пред нея. – Не можете да ме пуснете. Твърде много знам.

Ели свали краката си от облегалката, пусна черния си кичур и се вгледа в Етан така, като че ли той беше предметно стъкло, а тя го оглеждаше на светлината – дали е добре измито. Когато заговори отново, гласът ѝ звучеше доста зловещо.

– Трябва да ви кажа, че вие още твъ-ърде малко знаете!

– Но не бихте желали да съобща на властите за Окита, нали? За това нещо вашите ще ви убият...

– Е, „убият“ е силно казано. Те, разбира се, ще нададат вой, ако разберат какво сме направили с тялото – моля отбележете, с вашето активно съдействие. А заразяването на продукти е обвинение, къде-къде по-сериозно, отколкото баналното убийство. Почти толкова, колкото и палежа.

– Пука ми! Какво могат да ми направят – да ме изгонят от станцията? Това не е наказание – това е награда!

Тя присви очи, сдържайки разпалващата се ярост.

– Ти можеш да вървиш по дяволите, атонецо, но само да си посмял после да допълзиш при мен за помощ. На мен не ми трябват глупаци, предатели и... педали!

Етан си помисли, че това вече може да се класифицира като преднамерено оскърбление.

– Прекрасно! А аз не искам да си имам работа с такава хитра, прикрита, груба, нагла... *жена!* – изтърси той.

Свивайки устни, Ели му посочи вратата. Какво пък, поне последната дума беше негова... Кредитната му карта беше в джоба, ботушите – на краката. Гордо вдигнал глава, Етан с твърда крачка се отправи към изхода. По гърба го полазиха мравки: всеки момент очакваше изстрел в гърба – от парализатор, а може би и от нещо по-лошо. Но нищо не се случи.

Вратата със съскане се затвори зад гърба му. В коридора беше мъртвешки тихо... Нима да има последната дума е всичко, което искаше? И все пак той по-скоро щеше да влезе в смъртна схватка с Милисор, Рау и призрака на Окита, взети заедно, отколкото да се върне и да се извини на Куин.

Воля. Решителност. Действие. Само така може да се справи с трудностите. Стига вече е бягал и се е криел. Той сам ще намери Милисор и ще си поговорят на четири очи!

Стъпките на Етан мъжествено отекнаха в пустия коридор...

След като напусна хотела и излезе на булеварда, Етан се поуспокои и се отдалечи с привичната си походка, внасяйки в плана си малки поправки. Далеч по-разумно ще е, реши той, да поговори с Милисор от безопасно разстояние, обаждайки му се от обществен ком-пулт. И той може да хитрува! Изобщо не е задължително да се приближава до хотела на Милисор. А ако не успее да сключи примирие, ще зарече вещите си на станцията и ще купи билет за някъде по-далеч, та дори и за онази същата Колония Бета, при това ще го купи преди самото отлитане, и по този начин ще избегне преследването от страна на всякакви психясали тайни агенти. А по времето, когато отново ще се върне на станция Клайн, те може би ще се гонят един друг на другия край на галактиката.

Отдалечавайки се на няколко нива от хотела на Куин, Етан влезе в първата ком-кабина.

– Искам да се свържа с транзитен пътник, гем-полковник Луис Милисор. – каза той и още веднъж повтори името, старателно произнасяйки всяка буква. Етан с удоволствие забеляза, че гласът му почти не трепери.

– Търсената от вас личност не е регистрирана на станция Клайн. – се появи на монитора.

Хм... Може би Милисор вече е напуснал хотела? Отлетял е на своята Сетаганда, а командир Куин просто го е водила за носа през цялото това време?...

– Търсената от вас личност не е била регистрирана на станция Клайн през последните дванайсет месеца. – безпристрастно уточни компютъра.

Странно, странно... Ами капитан Рау?

– Търсената от вас личност не е регистрирана...

Сети?

– Търсената от вас личност не е регистрирана...

Етан едва не попита за Окита, но навреме се сепна и застина в пълно объркване. После се досети: Милисор е истинското име на полковника. А тук, на станция Клайн, той навярно ползва измислено име и живее с фалшиви документи. Етан нямаше никаква представа какъв можеше да е псевдонима му. Безизходица...

Излизайки от кабината, той тръгна по булеварда, потънал в мрачни размишления. Разбира се, най-лесно беше да се върне в стаята си и да чака, докато Милисор сам го намери... Но ще има ли тогава шанс да поговори с гем-полковника и дори да каже поне думичка преди отмъстителните приятелчета на Окита да го размажат по стената? В това Етан

силно се съмняваше.

Пъстрите тълпи на минавачите не нарушаваха съсредоточеността му, макар че двама души, крачещи срещу него, се открояваха сред всички. Това бяха мъже със среден ръст, с нормални дрехи, но лицата... Боядисани от ухо до ухо с луминесцентни бои така, че бе невъзможно да разгледаш лицата. Основния цвят на първия беше тъмночервен, изпъстрен с причудливи орнаменти с оранжеви, черни, бели и зелени линии. Във втория доминираше яркосиньото, а върху него – жълти, бели и черни ивици, повтарящи очертанията на устата, носа и очите. Увлечени в разговор, те крачеха без да обръщат внимание на минавачите. Етан не можеше да откъсне от тях очарования си поглед.

Те бяха вече съвсем близо. Изравнявайки се с тях, Етан едва не закачи единия от тях с рамото си – и чак тогава успя да види скритото под пъстрия грим лице. И да си спомни значението на тази окраска – благодарение на онези учебни филми които беше гледал в стаята на Куин. В Сетагандийската армия така се обозначаваше офицерското звание.

В този момент капитан Рау погледна право към него. Челюстта на сетагандиеца увисна, очите му се опулиха, а ръката му посегна към скрития кобур. Етан, излизайки от вцепенението си, се втурна да бяга.

Зад него се чу вик и заряд на невроразрушител с прашене разкъса въздуха над главата му. Етан се озърна: изглежда Рау не беше уцелил само защото Милисор беше успял да бутне дулото нагоре. Двамата се понесоха след него, продължавайки да крещят един на друг. О, сега вече Етан си спомни колко безпощадни можеха да бъдат тези хора...

Скачайки с главата надолу в асансьорната шахта, водеща нагоре, Етан с маниакалността на съомга заплува срещу течението на потока, скачайки от ръчка на ръчка. Изумените пътници се отдръпваха настрани и го обсипваха с ругатни.

Той изскочи на долното ниво, скочи в още един асансьор, после в друг, в трети, продължавайки да се оглежда панически. Той се носеше, без да обмисля пътя, покрай шумни търговски сергии, през някакъв замразен строеж – САМО ЗА ПЕРСОНАЛА! – завои, коридори, асансьори... Някъде по пътя си той пресече границата на Транзитната Зона: табелите по стените, около които в туристическите райони висяха дълги изброявания на правата и задълженията, тук вече почти не се срещаха.

Оставайки най-накрая без сили, той се вмъкна през някаква врата и се строполи на пода, покрит с работни комбинезони. Изглежда, беше избягал от преследвачите си. Само че къде?

ГЛАВА 7

Етан поседя на купчината дрехи които бяха започнали да се покриват с плесен около час, докато дишането му не се успокои, а сърцето му не престана да блъска като чук. Той унило поразмишлява над това, как мълниеносно се изпарява цялата воля и решителност само от един изстрел на невноразрушител, след което огледа своето мрачно и далеч не комфортно убежище. В стаята на Куин поне имаше баня...

Сега той просто беше принуден да прибегне към помощта на станционните власти. Не може да се върне при наемницата, тя ясно му даде да разбере това; по отношение сключването на частичен мир със сетагандийците Етан вече не хранеше никакви илюзии. След като поблъска главата си в стената, което тя (главата) напълно заслужаваше, Етан се вдигна на крака и започна да разглежда тясното си жилище.

Работните комбинезони, с които беше натъпкана стаичката, го накареха да си спомни за своя излишно забележим костюм на планетник. След това му дойде друга, още по-тревожна мисъл: ами ако неуморната Куин отново му е закачила „бръмбар“? Тя имаше много възможности да свърши това. Той се съблече до голо и смени атонския си костюм с нечий червен комбинезон и работни ботуши. Ботушите го убиваха, но Етан не се реши да си остави дори чорапите. Този маскарад, успокояваше се той, е нужен само за да може да се добере незабелязан до най-близкия пост на службата по безопасността, която освен това първо трябва да намери. Това изобщо не беше кражба: при първата възможност той ще върне всичко.

Измъквайки се от килера, Етан погледна номера на помещението за да може да вземе по-късно дрехите си и завивайки наляво, закрачи по коридора опитвайки се да подражава на равната, целеустремена походка на станционерите. Скоро срещна две жени в сини комбинезони, возещи се на натоварена платформа, но те явно бързаха за някъде. Етан не посмя да ги спре, за да попита за пътя: човек в червен работен комбинезон трябва да си знае всичко сам. Дори да го нямаше акцента му, това неминуемо щеше да им се стори странно.

Между другото, ако самият той не знае къде се намира, то от това не следва, че в същото неведение пребивават и враговете му... Той не успя сериозно да обмисли тази догадка, понеже отнякъде се чува виковете, шум и трясък. Две платформи се сблъскаха на кръстовището. Вопли

и псувни се смесиха с трясъка на падащите на пода пластмасови кутии и с нечий вик, толкова яростен и пронизителен, че от него му зазвъня в ушите. Една от кутиите се отвори. Жълти пухкави топчици излетяха във въздуха и се завъртяха под тавана.

– Гравитация! Гравитация! – раздаде се женски глас. Етан вече беше разбрал на кого принадлежи той – екотехник Хелда от станцията за преработка, кльошавата заядливка в зелена униформа. Цялата почервения от ярост, тя го прониза с погледа си.

– Гравитация! Събуди се, бе кретен, ще се разлетят!

Измъквайки се от задръстването, Хелда, залитайки, се хвърли към стената, отпра някакъв капак и завъртя реостата. Птиците моментално прилепнаха на пода, като на смукала, безпомощно пляскайки с крила. От внезапно стоварилата се тежест краката на Етан се подкосиха и той се намери в обятията на екотехничката.

– О, богове, пак ти! – изръмжа Хелда. – Можех да се сетя веднага. На дежурство ли си?

– Не. – изписука Етан.

– Отлично. Ще ми помогнеш да съберем тези дяволски птици докато не са заразили цялата станция с токсоплазмиди.

Етан без излишни уговорки падна на четири крака и започна да лази заедно с нея, събирайки нещастните птичета, залепени на пода от собственото си тегло.

Пъхайки последната птица в кутията и завързвайки го за по-сигурно с колана си, Хелда най-накрая обърна внимание на жертвите от катастрофата, които сега лежах по гръб на пода и стенеха, дишайки тежко през уста. Когато тя върна гравитацията в нормата облекчението беше такова, че Етан едва не излетя.

Един от пострадалите беше в същата зелена униформа като на Хелда. От раната му на челото течеше тънка струйка кръв. Ефектна рана, оцени Етан, но несериозна. Чиста кърпичка върху пореза – не от неговите ръце, естествено, той беше пипал птиците – за миг ще оправи всичко. Двамата побелели от страх младежи от втората платформа – в един от тях опитното око на Етан бързо разпозна женска особа – се притискаха един в друг и с ужас се блещеха към кръвта. Те явно се считаха за убийци.

Стискайки юмруци, за да не може да докосне нищо, Етан се постара да придаде на гласа си повече авторитет и обясни на изплашеното момче как да спре кръвта. Момичето пищеше, че е счупила китката си, но Етан беше готов да се обзаложил на всичките си бетански долари, че

има обикновено навяхване. Хелда, държаща ръцете си точно като него, натисна с лакът бутона за свързка и извика помощ – първо, екипа за обеззаразяване от собствения ѝ отдел, второ – службата по безопасност и чак на трето място – медик за пострадалите.

На Етан сякаш камък му падна от сърцето. Сега нямаше нужда да търси пост на службата по безопасност – те сами щяха да дойдат тук. Той ще се предаде на властите, а едновременно с това ще се измъкне от този лабиринт.

Чистачите пристигнаха първи. Пневматичните врати блокираха разрезния участък и екипа започна да обработва стените, пода и тавана с акустични четки, рентген-стерилизатор и мощни дезинфектанти.

– Оправи се със службата по безопасност, Теки. – заповяда Хелда на асистента си, качвайки се на предоставената от колегите ѝ закрыта пътническа платформа. – И се увери, че са съставили протокол на тези нехранимайковци.

Младешите пребледняха още повече, не забелязвайки от страх как Теки им намигна.

– Хайде качвай се, да тръгваме! – сопна се Хелда, обръщайки се към Етан.

– А? Ъ-ъ... – междуметията може би скриваха акцента му, но да се получи информация с тях беше много сложно. Той все пак рискува:

– Къде?

– В Карантината, разбира се!

„В Карантината? За дълго ли?“ Последните думи той вероятно беше произнесъл на глас, понеже чистача, побутващ Етан към платформата, счете за необходимо да го поободри:

– Просто ще се измиеш както трябва и ще си направиш инжекция. Ако имаш някаква важна среща, можеш да ѝ се обадиш оттам. Ние всички ще се застъпим за теб.

Етан искаше да разубеди чистача от това подтискащо предположение, но му пречеше присъствието на екотехничката. Оставяйки се да го набутат в кабината, той с напрегната усмивка седна колкото се може подалеч от жената. Подвижния капак с щракане се затвори, заглушавайки всички външни звуци. Платформата се понесе напред, а срещу нея вече бързаха двама патрулни с черни комбинезони с оранжеви ивици. Етан отчаяно се притисна към прозрачната повърхност. Дори и да закрещеше, нямаше да го чуят.

– Не докосвай лицето си. – разсеяно му напомни Хелда, оглеждайки за последен път местопроизшествието. Там, изглежда, всичко вече

беше наред: чистачите взеха на буксир платформата с птиците и разблокираха вратите.

Етан ѝ показа свитите си юмруци, демонстрирайки съзнателност.

– Ти като че ли най-накрая си усвоил правилата на хигиената. – измърмори Хелда, хвърляйки му ироничен поглед. – Аз пък аз реших, че „Докове и шлюзове“ вече наемат умствено недоразвити...

Етан сви рамене. Тишината ставаше подтискаща. Етан се прокашля и кимайки към скорошната авария, дрезгаво попита:

– Какво беше това?

– Двама сополанковци. Играли си на космически изстребители, гадинките. Ще съобщя за това на родителите им. Като искаш скорост – вземи си автокар. Платформите са работен транспорт. Или питаш за птиците?

– Птиците.

– Дяволите да ги вземат тези търговци! Да беше чул как пицеше капитана, когато му конфискувахме товара. Като че ли има право да разнася зараза из цялата галактика. Впрочем, можеше и да е по-лошо. – Хелда въздъхна. – Поне не са пак крави.

– Крави? – изхриптя Етан.

Тя изпръхтя.

– Цяло стадо живи крави. Водеха ги някъде за племенно размножаване. Наложил се да ги режем на парчета, за да влязат в раздробителя. По-голяма гадост не можеш и да си представиш. На атоми ги разложихме, честна дума. Собствениците дадоха станцията под съд, но загубиха – очите ѝ заблестяха. – Ненавиждам всякаква мръсотия! – добави тя след кратка пауза.

Етан отново сви рамене, надявайки се, че този жест ще бъде изтълкуван като израз на солидарност. Тази страшна жена беше последния човек на станцията, с когото би пожелал да воюва, ако, разбира се, не броят гем-полковник Милисор.

– „Докове и шлюзове“ разкараха ли вече онази купчина боклуци от тринайсети док? – изведнъж попита Хелда.

– Кхъ-кхъ... – закашля се Етан.

– Ама какво ти е? Да не си се простудил? – намръщи се тя.

– Не, вчера си ударих гърлото. – избърбори Етан. Само това оставаше, да го заподозре в някаква инфекция...

– А-а. – проточи Хелда с разочарования вид на ловджийско куче, изпуснало плячката си. Сега ѝ се налагаше да се наслаждава само на собствения си монолог, и тя веднага си намери нова жертва.

– Пфу, какво гнусно зрелище. – посочи тя с пръст някъде настрани. Етан погледна, но не видя нищо освен две вървящи по своите задачи станционерки. – Просто е изумително как човек може да се разпусне до такава степен!

– Кой? – в пълно недоумение попита Етан.

– Ами онази тлъста девойка.

Етан се огледа. Според професионалния му поглед, затлъстяването беше практически незабележимо, отчитайки особеностите на женската фигура.

– Неправилен обмен на веществата. – застъпи се той за бедното момиче.

– Ха! Отлично оправдание за тези, които нямат и капка самодисциплина. Сигурно нагъва през нощта тонове от някакъв вносен планетен боклук. – Хелда гнусливо се намръщи. – Ужасна гадост. Никога не знаеш къде и как е произведено това. Аз, например, ям само наши, екологично чисти продукти – постно говеждо и салати, без всякакви там мазни подправки, сосове... – дългата лекция за диетата и храносмилането зае цялото оставащо време, докато транспорта пристигна на местоназначението си.

Етан почака докато Хелда излезе от кабината, отлепи се от седалката си и предпазливо подаде глава навън. Болничната миризма запълваща карантинната зона, веднага предизвика у него остър пристъп на носталгия по Севарин. Той преглътна топката в гърлото си.

– Насам, моля. – Екотехник-мъж в стерилен халат с жест му показва пътя. Други два техника незабавно се заеха да дезинфекцират платформата с рентген-стерилизатор. Етан го насочиха нататък по коридора, а техника го следваше по петите, почиствайки с акустична четка невидимата зараза от стъпките му.

Етан влезе в малка стая, приличаща на съблекалня. Техника накратко го инструктира как да вземе дезинфекционен душ, след което се отдалечи с червения комбинезон и ботушите, мърморейки:

– Ама че хора! Никакво бельо!...

Легитимацията и кредитната му карта останаха в джоба на комбинезона. Етан едва не се разплака от яд. Но вече нищо не можеше да се направи... Той щателно се изми, изсуши, почеса най-сетне отдавна сърбящият го нос и започна да обикаля покрай душовете, губейки търпение. Тъкмо започна да преценява всички „за“ и „против“ идеята, с див рев да се втурне гол по коридора, когато техника се върна.

– Привет. – Той остави комбинезона и ботушите на скамейката,

притисна инжектор към ръката на Етан и каза: – Контролата е на изхода. От тази страна. До скоро. – И моментално изчезна.

Етан се хвърли към дрехите. Портфейла му си стоеше – или бе сложен отново – в джоба. Той с облекчение въздъхна, облече се и готвейки се за чистосърдечно признание, разкърши рамене. От лаконичната реч на техника той разбра само едно: трябва да излезе от противоположната страна...

Вече бе решил, че отново се е заблудил, когато видя врата, а зад нея – стая. Едновременно с Етан към вратата се приближи високия слаб еко-техник от „птичата“ платформа, Теки – с интересна бледност на лицето си и превръзка на главата. Той се спря, затаи дъх и с енергично кимване предложи на Етан да мине пръв. Причината за неговите действия бързо се изясни – вътре ги очакваше кльощавата Хелда. Забелязвайки все пак Теки, тя сложи ръка на гърдите му и го прониза с леден поглед.

– Време е да оставиш на спокойствие този ком-пулт. Мисля, че вече те помолих да предадеш на приятелката си да не те търси в работно време.

– Това не беше Сара. – с физиономия на оскърбена невинност отговори Теки. – Това беше една роднина. По работа. – Явно отвличайки вниманието на Хелда от себе си, той се вкопчи за Етан. – А ето го и нашия помощник!

Етан се прокашля и се отправи към бюрото, не знаейки с какво да започне своето заявление. Присъствието на Хелда не влизаше в плановете му. Тази жена изглежда бе вездесъща.

– Така. – каза контрольора в зелен комбинезон, седящ зад ком-пулта, и протегна ръка. – Картата ви, ако обичате.

Етан разбра, че му искат някакво стандартно за жител на станцията удостоверение. Той пое въздух, събра кураж и погледна към намръщената Хелда. Чистосърдечното му признание прозвуча така:

– Ъ-ъ... м-м... Не го нося.

Хелда изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да започне да мята мълнии.

– Трябва да я носите по всяко време, докер!

– Преоблякох се. – отчаяно заусуква Етан. – Остана в другия комбинезон... – Ако сега успееш да се измъкне от лапите на тази страшна жена, веднага ще хукне като луд към властите!

Тя отвори уста, смятайки да каже още нещо, но изведнъж се намеси Теки:

– Стига де, Хелда, остави човека да си почине. Той наистина ни

помогна с тези проклетни птици. – Намигайки, той хвана Етан за лакътя и повлече към противоположния изход. – Ще се прибереш, ще вземеш картата си и ще се върнеш, разбрахме ли се?

– Но как може?... – започна Хелда, но контролъора кимна в съгласие.

– Не й обръщай внимание. – шепнеше младия човек на Етан, извеждайки го през вътрешните врати, през ултравиолетовия шлюз, и накрая, до пневматичната врата. – Тя всеки може да изкара от нерви. Вероятно затова тлъстото й чедо избяга при планетниците, за да не се побърка. Предполагам, че даже едно „благодаря“ не ти каза?

Етан отрицателно поклати глава.

– Е, тогава аз ти казвам „благодаря“. – Теки весело кимна, усмихна се и изчезна зад вратата.

– Помощ! – едва чуто каза Етан, оглеждайки се на всички страни. Той се намираше в поредния безлик коридор на станцията, неотличаващ се по нищо от хилядите други. В душата му нещо се сви, той замижа, въздъхна тежко и закрачи напред.

* * *

Два часа по-късно той все още продължаваше да върви, абсолютно уверен, че се върти в кръг. Поставените на службата за безопасност, забележими отдалеч в Транзитната Зона, в Станционерната Зона не се виждаха никъде. Или те, както складовете с дрехите, са скрити в стените и са отбелязани само с някакви особени знаци, известни само на посветените? На кракът му, протъркан от чуждия ботуш, се пукна още един малол. Етан тихо изпсува...

Най-накрая, достигайки до поредното кръстовище, той едва не заскача от радост: наоколо отново се замъркаха плакати и указатели. Той зави. Още няколко разклонения, някаква врата – и той отново е на ожи-вен булевард! Недалеч, точно до фонтана, светеше карта-указател.

– Така. Аз съм тук. – промърмори той, сочейки с показалеца си по холорамата. – Най-близкия пост е ето там. – той вдигна поглед и съпостави знака върху картата с огледалната кабинка, разположена на тераса в другия край на булеварда. Само на едно ниво под булеварда се намираше неговият хотел. Хотела на Куин се намираше на две нива по-нагоре. Хубаво би било да можеше да определи мястото, където го изтезаваша сетагандийците... недалеч оттук, това беше сигурно. Той събра смелост и закуцука нагоре по булеварда, следейки с крайчеца на окоото няма ли наблизо мъже с гримирани лица или жени в сиво-бели униформи.

„СЛУЖБА ЗА БЕЗОПАСНОСТ НА СТАНЦИЯ КЛАЙН“ – гласеше светещия надпис на покрива на кабината. Етан влезе. Кабината се оказа огледална и непрозрачна само отвън, а отвътре се откриваше прекрасен изглед към булеварда. Малката стаичка беше запълнена от монитори и ком-пултове. Блюстителя на реда седеше, вдигнал крака на масата, погледваше някакви печени топчета от пакетче и разсеяно поглеждаше към пъстрата тъпа.

„Блюстителка“ – поправи се Етан и мислено застена. Млада, тъмно-коса, в оранжева с черно униформа, тя малко приличаше на командир Куин. Етан се прокашля.

– Ъ-ъ... извинете... Дежурна ли сте?

Тя се усмихна.

– Уви, да. От минутата, в която обличам тази униформа, та до края на смяната, когато я свалям, плюс всичкото време, когато им хрумне да ме извикат по спешност. Но в 24:00 смяната ми свършва. – бодро добави тя. – Какво ви е мнението за тритоновите яйца?

– Не-не, благодаря. – отказа Етан, неуверено усмихвайки се в отговор. Нейната усмивка стана ослепителна. Той реши да започне от другия край. – Да сте чули нещо за човека, който тази сутрин е стрелял с невроразрушител на булеварда?

– Ами как иначе! Защо, вече и в „Докове и Шлюзове“ ли говорят за това?

Етан изведнъж разбра откъде идва обръкването: червения комбинезон я заблуждаваше.

– Аз не съм станционер. – каза той.

– Аха, веднага го разбрах по акцента ви. – охотно се съгласи момичето и се изправи на стола, подпирайки с ръка брадичката си. В очите ѝ светеше жив интерес. – Пътешествате по галактиката като работник-емигрант? Или бягате от някакви проблеми?

– Не-не, нищо подобно... – гледайки усмивката ѝ, Етан също продължи да се усмихва. Може би това е някакъв техен задължителен ритуал при междуполово общуване? Нито Куин, нито екотехник Хелда използваха такива интензивни мимически сигнали, но Куин сама призна своята нетипичност, а екотехниката беше съвсем ненормална. Усмивката му помръкна. – Та какво за този изстрел?

– Да не сте разговаряли с някой от свидетелите на произшествието? – звездите в очите ѝ леко поугаснаха, но затова пък в погледа ѝ се появи внимание. – Трябват ни колкото се може повече свидетелски показания.

Етан се напрегна.

– Така ли? Защо? – внимателно попита той.

– Започнато е разследване. Този човек разбира се, се кълне, че е стрелял случайно, докато е показвал оръжието на приятеля си. Но информатора който ни съобщи за изстрела заяви, че са стреляли в бягащ от тях човек. Информатора после изчезна нанякъде, а с така наречените свидетели е ясна работата – отначало сами се натискат с показания, а после, когато нещата опрат до подробностите, се оказва, че точно в момента на изстрела един си е връзвал връзките на обувките, а другия е гледал в съвсем друга посока... – Тя въздъхна. – Ако се докаже, че човек с невроразрушителя наистина е стрелял в някого, ще го депортират. Но ако изстрела е бил случаен, то всичко което можем да направим, е да конфискуваме нелегалното оръжие, да глобим собственика и да го пуснем по живо, по здраво. Така и ще се наложи да направим след дванайсет часа, ако не бъде доказана злонамереност.

Значи Рау е арестуван! Етан се усмихна – широко и радостно, като герой от реклама.

– А приятеля му?

– Подкрепя му версията, разбира се. Самият той е чист отвсякъде, няма за какво да го пипнем.

И така, ако правилно е разбрал, Милисор е на свобода. Усмивката се стече от лицето му. И Сети, когото Етан никога не е виждал и не може да познае, също е на свобода. Край, време е да си признава...

– Казвам се Еркхарт. – започна той.

– А пък аз – Лара. – отговори момичето.

– Много ми е приятно. – автоматично се отзова Етан. – Но...

– Така се е казвала баба ми. – доверително съобщи тя. – Изобщо, струва ми се, че семейните имена дават удивително усещане за приемственост, нали? Е, докато не се сблъскаш с някоя Стерила, например. Това е една моя нещастна приятелка. Така се измъчи с името си, че сега го съкращава до Ила.

– М-м... Аз... е-е... не исках да кажа това.

Тя наклони глава.

– Какво „това“?

– Извинете?

– Кое от това, което казахте, беше не онова, което искахте да кажете?

– Е-е...

– ...ркхарт. – довърши тя. – Много мило име. Смятам, че няма защо

да се стеснявате от него. Или може би в детството са ви дразнили за него?

Етан застина с отворена уста, съвсем изваден от релси. Но преди да успее да намери начин да върне разговора в деловия тон, друга жена-офицер, по-възрастна, изскочи от асансьорната шахта, съединяваща поста с горното ниво. Безцеремонността с която се появи безпогрешно я издаваше като командира.

– На поста, сержант, не се разрешават никакви странични разговори! Разрешете да ви го напомня още веднъж. – подхвърли тя през рамо, приближавайки се към шкафчето си. – Зарежи приказките, имаме повикване.

Зад гърба на командирката си момичето направи гримаса и прошепна на Етан: „В 24:00, нали?“, стана и гледайки как началничката ѝ взема от шкафчето два парализатора, вече загрижено попита:

– Нещо сериозно ли, госпожо?

– Трябва да се претърсят нива С-7 и С-8. Задържания е изчезнал от предварителния арест.

– Избягал ли е?

– Не казват, че е избягал. Казват – изчезнал. – жената-офицер сви устни. – Когато началството започне да се изразява двусмислено, може да си помислиш всичко, което си поискаш. Арестувания е онзи мръсник, когото хванаха с невроразрушителя. Вече видях това оръжие – отличен военен модел, доста използван. – Тя затегна към колана си кобур с парализатор, утежнен модел, и подаде подобен на сержантката.

– А, ето какво било. Дезертър, значи. – Сержантката оправи униформата си, огледа лицето си в малко огледалце и със същото внимание провери оръжието си.

– Нищо не значи. Залагам каквото искаш срещу бетанските ти долари – никакъв дезертър не е, а още един проклет агент на някое военно разузнаване.

– О, не, само не това. Сам ли е, или с група?

– Надявам се, че е сам. Група – това е най-лошия вариант. Непредсказуеми, хладнокръвни, плюещи и на закона, и на обществената безопасност! А след като едва не си счупиш врата да ги гониш и успееш да ги прибереш живи, някое посолство веднага хуква да ги измъква и всички улики и свидетелски показания отиват по дяволите... – Тя се обърна и замаха с ръце към Етан:

– Хайде, изчезвай отук, затваряме. – А на момичето заповяда строго: – Няма да се отдалечаваш и на крачка от мен, ясно ли е? И никакви

геройства!

– Слушам, госпожо.

И ето – Етан отново стоеше на терасата, а момичето-сержант и началничката ѝ бързаха на задание. Етан в глупаво отчаяние протегна ръце към тях. Сержантката се обърна и кокетно помахаше с пръсти за довиждане.

* * *

Три коридора напред. Две нива нагоре. По безкрайните лабиринти в хотела на Куин. Познатата врата... Етан облиза пресъхналите си устни и почука.

И още веднъж почука.

И замря...

Крилете на вратата се разтвориха. Какво беше удивлението му, когато насреща му се изтъркаля робота-чистач! В стаята нямаше никой друг; вътре цареше толкова безупречен ред, сякаш тук никога никой не бе живял.

– Къде се е дянала?... – простена той, без да може да сдържи разочарованието и досадата си.

– Моля, формулирайте въпроса си, сър. – с готовност се отзова робота.

Етан се хвърли към него.

– Командир Куин, която беше в тази стая – къде е?

– Предишния наемател напусна в 11:00, сър. Предишния наемател не е оставил информация за бъдещото си местопребиваване.

В единайсет? Значи тя е напуснала буквално няколко минути след като той самия гордо излезе от хотела.

– О, Бог-Отец!...

– Сър, – вежливо изчурулика робота. – моля, формулирайте въпроса си.

– Не говоря на тебе! – сопна му се Етан.

Робота почтително наклони корпус.

– Желаете ли да узнаете още нещо, сър?

– А? Не, не...

С тихо бръмчене робота се отдалечи по коридора.

* * *

Две нива надолу... Три коридора... Но постовата кабинка все още

беше затворена. Още не са се върнали.

Етан тежко се отпусна на тротоара до фонтана и зачака. Ако Рау, стреляйки в него, е нарушил закона, значи закона сега защитава Етан. Какво значение има?! След като се скара с Куин, службата за безопасност е единствената му надежда.

– Доктор Еркхарт?

Нечия ръка се отпусна на рамото му. Етан подскочи като ужилен, обърна се...

– Кой сте вие?... – със сподавен глас попита той.

Светлокосия млад човек направи крачка назад, без да отмества от Етан втрещения си поглед. Той беше среден на ръст, строен и гъвкав, облечен по непозната планетна мода – в бродирана куртка без ръкави и свободни панталони, стегнати на коленете от удобни, високи ботуши от някаква свръхмека кожа.

– Извинете. Ако вие сте доктор Етан Еркхарт от планетата Атон, то именно вас търся.

– Защо?...

– Много се надявам, че ще можете да ми помогнете. Моля ви, сър, не си отивайте... – той умолително протегна ръка, виждайки че Етан отстъпва все по-далеч и по-далеч. – Вие не ме познавате, но аз много се нуждая от Атон. Казвам се Терънс Си.

ГЛАВА 8

Етан се вцепени за секунда.

– Какво искате от Атон? – идвайки на себе си, сърдито запита той.

– Убежище, сър. – каза младия човек. – Аз наистина съм бежанец. – Напрежението правеше усмивката му странна и неестествена. Етан продължаваше да отстъпва, но младежа крачеше след него. – В списък на пътниците от пощенския кораб освен всичко друго сте посочен и като извънреден и пълномощен посланик за особени поръчения. Вие можете да ми предоставите политическо убежище, нали?

– Аз... Аз... – Етан се обърка. – Съвета на Населението даде това предложение в последния момент, защото никой не знаеше с какви трудности може да се сблъскам тук. Всъщност аз не съм никакъв посланик, доктор съм.

Младежа неотклонно гледаше Етан; Етан отговори със същия втрънен поглед. Той вече успя да забележи, че юношата се намираше на границата на нервно и физическо изтощение. Симптомите бяха налице: възпалени клепачи, нездрава бледност, почервенели очи и предателски треперещи пръсти. Една ужасна догадка се стовари върху Етан.

– Чуйте... да не би случайно да искате да ви защитя от Милисор?

Си кимна.

– О, в такъв случай се страхувам, че вие просто не разбирате ситуацията. Тук съм сам. На станцията нямам нито офис, нито представителство – нищо. Тоест – как да ви обясня – в истинските посолства има служба за безопасност, охрана, контраразунаване...

Си изкриви уста.

– Нима за човека, който организира изчезването на Окита, всичко това е толкова важно?

Етан застина с отворена уста, изгубил дар-слово от страх.

– Те са твърде много. – продължаваше Си. – Милисор може да хвърли срещу мен всички ресурси на Сетаганда, а аз съм сам, съвсем сам. Аз съм единствения, който остана. Единствения, който оживя. И работата не е в това просто да ме премахнат, работата е в това, да го направят колкото се може по-скоро. – Красивите му ръце отново се протегнаха с молба. – Бях убеден, че съм им се изплъзнал, че ще мога да нанеса ответен удар. Ах, ако само можех да хвана Милисор, този безстрашен „ловец на вампири“! – той силно стисна юмруци. – Умолявам ви,

сър. Дайте ми убежище.

Етан нервно се прокашля.

– А... какво същност имате предвид под „ловец на вампири“?

– Това е представата на Милисор за самия себе си. – Си сви рамене.
– За него всичките му престъпления са подвизи в името на Сетаганда. Някой все пак трябва да върши мръсната работа. Той се смята за герой, но все пак ме ненавижда и се бои от мен, защото го виждам като на длан. Като че ли неговите тайни са по-големи или по-важни от нечии други. Плюя и на тайните му, и на подлата му мръсна душица!

Етан усети нещо като пристъп на морска болест, мигновено осъзнавайки, че го въвлечат в някаква непонятна игра. Решавайки да действа без увъртания, той попита:

– Какъв сте вие?

Младия човек се сепна.

– Убежище. Първо убежище, после ще ви разкажа всичко.

– Нима?...

Подозрителността на лицето на Си се смени с израз на пълно отчаяние.

– Разбирам. За вас аз съм същия, какъвто за тях. Лабораторно чудовище, хомонукулус от ретора. Добре, нека е така... Но във всеки случай, преди за загина ще отмъстя на капитан Рау. Заклех се в това пред Джейнайн!

Успявайки да открие в цялата тази реч нещо достъпно за разбиране, Етан каза с цялото достойнство, на което беше способен в момента:

– Ако под „ретора“ имате предвид маточен репликатор, то нека ви уведомя, че аз самия съм се появил на този свят по същия начин, и не считам този способ за възпроизводство за по-лош от който и да е друг. Напротив – смятам, че даже е по-добър. Затова съм ви благодарен поне за това, че не можете да оскърбите моя произход и делата на моя живот.

Конфуза, отразил се на лицето на Си, беше подобен на лекото смущение, което почувства Етан.

Юношата като че ли искаше да каже нещо, но после само поклати глава и се обърна, за да си тръгне.

„Нуждата“ – премина през мозъка на Етан – „е маточния репликатор на изобретателността...“

– Почакайте! – извика той. – Ще ви предоставя убежище на Атон.

Със същия успех можеше да обещае на това момче опрощение за всичките му грехове. Но Си се обърна и в сините му очи отново се разгоря надежда.

– При едно условие. – продължи Етан. – Трябва да ми съобщите по какъв начин сте получили яйцеклетъчните култури, които Съвета на Населението купи от Лаборатория Бхарапутра.

Сега беше ред на Терънс да застине с отворена уста.

– А нима Атон не ги получи?

– Не.

Обаятелния блондин изохка, като че ли го бяха ритнали в корема.

– Милисор! Сигурно са у него! – и замърмори: – Но не... как може... той не би могъл да скрие...

Етан тихо се прокашля.

– Е, освен ако вашия полковник Милисор има навика зверски да изтезва всеки срещнат – говоря за себе си – в продължение на седем часа само за да си прекара приятно времето, то предполагам, че все пак не са у него.

Странна работа, помисли си Етан, даже е приятно понякога да виждаш човек, по-объркан и от теб самия... Си се обърна към своя нов покровител и разпери ръце, изразявайки пълно недоумение.

– Но, доктор Еркхарт... Ако не са у вас, не са у мен и не са у Милисор – то тогава къде са?...

Чак сега Етан разбра защо Ели Куин толкова се вбесяваше от чакането. На него самия вече му беше дошло до гуша от цялата тази бъркотия. Ако така продължи и по-нататък, то даже миролюбивия доктор Еркхарт ще узрее за решителни действия. Той се усмихна дружелюбно на младия човек. Си малко приличаше на Янос, беше само малко по-нисък и по-строен. И още – сродяваше ги някакъв особен оттенък на кожата... Наистина, Си нямаше онзи капризен израз, който разваляше лицето на Янос в моменти на злоба или скука.

– Може би, – каза Етан, – ако съберем цялата информация, с която разполагаме, ще успеем да намерим отговор.

Си го погледна отдолу нагоре – той беше с няколко сантиметра по-нисък – и запита:

– Вие наистина ли сте ръководител на разузнаването на планетата Атон?

– В известен смисъл. – промърмори главния и единствен агент на Атон за всички времена.

Си кимна.

– В такъв случай съм съгласен с всичко, сър. – Той с облекчение въздъхна. – Само че ще ми трябва известно количество пречистен тирамин. Изхабих последните си запаси преди три дена заради Милисор.

Тирамина беше аминокиселинен предшественик на цял род естествени метаболити на мозъка, но Етан досега не беше чувал, че може да се използва като „наркотик на истината“.

– Извинете, не разбирам... – започна супершпионина Еркхарт.

– За моята телепатия. – нетърпеливо отговори Си.

Подът под краката на Етан се залюля и отплува бавно нанякъде.

– Всички тези хипотези бяха опровергани още преди стотици години. – чу той собствения си глас. – Такова явление като телепатията просто не съществува!

Терънс Си се докосна по челото с жеста на човек, измъчван от главоболие.

– Сега съществува. – просто каза той.

* * *

Етан замря, ослепен от възхода на новата, небивала ера.

– Чуйте, – произнесе той най-накрая, – в момента с вас стоим насред този проклет булевард, в най-наблюдаемата точка в цялата галактика. Няма ли да е по-добре, докато гем-полковник Милисор не е изскочил от най-близката асансьорна шахта, да отидем на някое друго, по-спокойно място и да поговорим там?

– Какво? А, да, разбира се, сър. Имате ли наблизо безопасен покрив?

– Хм... А вие?

Младежа сви рамене.

– Да, сигурно, поне докато работи легендата ми.

„Безопасен покрив“, както вече разбра Етан, беше общоприетия шпионски термин за всяко укритие. Си го доведе до евтин хотел където живееха транзитници, работещи на станцията. Тук имаше камериерки, икономки, носачи и други подобни хора от низшия ешелон в сферата на услугите. За функциите на много от тях Етан можеше само да се досеща – като например за специалността на две жени в крещящо ярки дрехи и отвратителен сетагандийски грим, които изведнъж започнаха да им досаждат, а когато припряно ги отминаха, изкрещяха след тях цял потоп от гнусни псувни.

Пристана на Си силно напомняше на стаята икономична класа, оставена от Етан: също толкова просто и тясно. Етан тревожно се зачуди дали Си чете мислите му точно в този момент? Все пак, вероятно не, иначе този экс-сетагандиец вече щеше да е разбрал, че не се е свързал с този, с когото трябва.

– Ако правилно съм ви разбрал, – предпазливо започна Етан, – вашите способности се проявяват някак скокообразно?

– Да. – отговори Си. – Ако бягството ми беше протекло така, както го бях планирал, никога нямаше се налага да го използвам отново. Но сега, вероятно, вашето правителство ще иска от мен ответни услуги, в замяна на защитата ми...

– Аз... нямам представа. – Честно си призна Етан. – Но ако вие наистина притежавате подобен дар, би било направо глупаво да не го използвате. Даже още сега виждам как може да се използва.

– Нима? Още сега виждате?... – горчиво промърмори Си.

– Ами да! В педиатрията, например. Детето, което още не може да говори, не може да обясни на лекаря къде го боли и как се чувства. Бихте могли да окажете неоченима помощ в диагностиката! Или на нещастните жертви на аварии, парализираните, лишените от възможност за общуване... О, Бог-Отец! Та вие бихте могли да станете за тях истински спасител.

Терънс Си тежко се отпусна на стола. Очите му ту удивено се отваряха, ту подозрително се свиваха.

– Обикновено към мен се отнасят като превъплъщение на злото. Досега никой човек, узнавайки за тайната ми, не ми е предлагал нищо друго, освен шпионажа.

– А... тези, които са ви предлагали, също ли са се занимавали със шпионаж?

– Да, повечето...

– Тогава няма нищо чудно. Просто те всички са искали да ви получат за себе си.

Си някак странно го погледна и неуверено се усмихна.

– Надявам се, че сте прав, сър.

Той се разположи по-удобно, напрежението изчезна, но погледа на сините му очи, насочени към Етан, си оставаше предпазлив.

– Давате ли си сметка, че аз не съм човек, доктор Еркхарт? Аз съм изкуствена генетична конструкция, съставена от различни компоненти, снабдена с особен сензорен орган, който никой от живите хора не притежава. Аз нямам нито баща, нито майка. Аз съм създаден изкуствено. Аз съм направен. Това не ви ли плаши?

– Ами, ъ-ъ... Откъде тези, които са ви направили, са вземали всички тези гени? От други хора, нали? – запита Етан.

– О, разбира се! Щателен селекционен подбор, расова чистота до мозъка на костите. – Той силно прехапа устни, сякаш искаше да си

причини болка.

– Добре. – каза Етан. – Повярвайте ми, разбирам нещичко от генетика. Ако не броим този телепатичен дар, за който говорихте, то цялата ви ненормалност се свежда до рядко срещаната взаимна хармония на вашите хромозоми. Но от това изобщо не следва, че не сте човек.

– А нима може да се докаже, че съм човек?

– Разбира се. Вие притежавате свободна воля – това е очевидно, иначе никога не бихте тръгнали срещу създателите си. Следователно вие не сте автомат, а дете на Бога-Отца, отговарящо пред него за своите постъпки. – като по катерхезис издекламира Етан.

Ако изведнъж му бяха поникнали криле и беше излетял с тях до тавана, Си навярно би се изумил по-малко. Изглежда, че никоой никога не му беше казвал тези азбучни истини.

– И какъв съм за вас, ако не съм чудовище? – Си рязко се наколни към него.

Етан замислено потри брадичката си.

– Всички ние сме деца на един Баща, дори и ако нямаме родители. Ти си мой брат, разбира се.

– Разбира се?... – като ехо повтори Си и изведнъж се сви напрегнато на кълбо. През плътно затворените му клепащи се процедиха сълзи. Той потърка лице в коляното си, изтривайки блестящите пътечки от почервенелите си бузи. – Проклетие! – прошепна той. – Аз съм уникално създание, аз съм суперагент. Как посмя да ме накараш да плача? Ако разбере, че си ме излъгал, ще те убия! – с внезапно ожесточение добави той.

– Виж какво, сега си много уморен. – колкото се може по-меко произнесе Етан.

Гневния изблик беше лишил Си от последните остатъци самообладание и сега той се опитваше отново да се вземе в ръце, дишайки равномерно по метода на йогите. Етан се порови в джобовите и му подаде носна кърпичка.

– Разбира се, – продължи той, – ако гледаш на света с очите на Милисор – а на теб, навярно, често ти се е налагало да правиш това – то може даже да се побъркаш.

– Да, това е вярно. – изхлипвайки задавено, отвърна Си. – Налагаше се постоянно да влизам в съзнанието му, откакто – той отново сложи ръка на челото си, – това нещо се разви до пълната си сила. Тогава бях на тринайсет.

– О, Боже! – каза Етан с искрено съчувствие. – Ами ето, резултатът

е налице.

Си изведнъж се разсмя, което му помогна далеч повече, отколкото дихателните упражнения.

– А ти откъде може да знаеш?

– Е, аз, разбира се, не знам как работи тази твоя телепатия, но с методите на гем-полковника съм запознат твърде добре. – Етан замислено потри устни и неочаквано запита:

– А на колко си години?

– Деветнайсет.

В отговора на Си липсваше предизвикателството, толкова характерно за подрастващите. Той просто констатираше факта – така, като че ли и на ум не му е идвало, че възрастта може да има някакво значение. Етан въздъхна.

– Знаеш ли, бих искал да ми разкажеш малко повече за себе си. Е, да кажем, като на свой имиграционен агент.

* * *

Експериментът се провеждал на база естествена мутация на щитовидната жлеза. Си не знаеше по какъв начин лудата емигрантка, саката, бедна и съвсем ненормална, беше попаднала в полезрението на доктор Фез Джахар. Но именно този пробивен млад медик я измъкнал от изоставените руини и я преместил в университетската си лаборатория. Джахар е имал един познат, който е имал друг познат, а този друг познат е имал трети познат, който е имал достъп до някакво висше военно начальство и е можел да го накара да го изслушат. Така доктор Джахар е пристъпил към осъществяване на мечтата си, а държавните субсидии за този проект се сипели в неограничени количества. Умопобърканата жена изчезнала от архивните записи и оттогава никой не я е виждал. Или по-точно казано, никой от бившите ѝ познати не се опитвал да научи нещо за нея.

Разказа на Си звучеше равно и безпристрастно, като заучен текст на чужд език. Етан даже не можеше да разбере от кое се чувства по-зле: от неотдавнашния срив на младежа или от това хладно самообладание, с което той разказваше историята си.

Клетъчната култура с телепатичния ген е била присадена *in vitro* – двайсет поколения за пет години. Първите три екземпляра, в чийто хромозоми се опитвали да внедрят този комплекс, загинали, едва излизайки от маточните репликатори. Още четири загинали като бебета или в ранно детство от рак на мозъка, а други три – от други заболявания.

– Неприятно ли ти е да слушаш това? – запита Си, поглеждайки към пребледнелия Етан.

– Не, не... продължавай.

Условията за развитие на матричните генетични копия – Етан би ги нарекъл „деца“ – били изменени и доктор Джахар направил нов опит. Ел-Екс-10-Терънс-Си бил първия, който оживял. Но резултатите от ранните тестове се оказали двусмислени и разочароващи. Било решено да се прекрати финансирането на проекта. Но въпреки това Джахар, след толкова човешки жертви, отказал да се предаде.

– Предполагам, – каза Си, – че Фез Джахар в известен смисъл може да се нарече мой баща. Той вярваше в мен. Впрочем, не – той вярваше в своята идея, вплътена в мен. Когато бюджета на лабораторията беше орязан, той самия работеше като гледачка и техник. И с Джейнайн също той се занимаваше.

– А коя е тази Джейнайн? – предпазливо попита Етан.

– Джей-9-Екс-Сета-Джи беше моя... сестра, ако така ви харесва. – накрая отговори Си. Той гледаше нанякъде с празен поглед, встрани от Етан. – Макар че имаме много малко общи гени, телепатията се развиваше и при двамата ни. Не зная дали Джахар от самото начало ѝ е определил ролята на прародител на новата раса от суперхора, или е била за него само опитен екземпляр. Във всеки случай веднага след като израстнахме, той започна да поощрява сексуалните отношения между нас. Но за разузнавателна работа Джейнайн не беше подготвяна никога. А Милисор винаги гледаше на нея като на бъдеща свиня-майка, наобиколена от розови сукалчета-шпиончета. Той сам мечтаеше за нея и аз виждах всички картини, които рисуваше въображението му...

Етан изпита облекчение, когато Си замълча, избавяйки го от подробното описание на сексуалните фантазии на гем-полковник Милисор.

Колелото на съдбата отново се обърнало за доктор Фаз Джахар, когато Терънс Си достигнал полова зрялост. Пълното развитие на мозъка му и измененията в биохимичния му баланс най-накрая активизирали органа, който до този момент упорито отказвал да се прояви. Телепатичните способности на Си станали очевидни, надеждни и повторяеми.

Само че не минало без ограничения. Телепатичния орган влизал в състояние на възприемчивост само при получаването на голяма доза аминокиселинен тирамин, а чувствителността му угасвала веднага след като организъмът преработвал излишъците и възстановявал обичайния си биохимичен баланс. Телепатичния обхват бил ограничен в най-добрия случай до неколкостотин метра. Освен това, възприятието се блокирало

от всяка преграда поставена на пътя на сигналите, издавани от мозъка-мишена.

Опитите показали, че едни сигнали се възприемат по-отчетливо, а други едва се долавяли, дори когато Си едва не докосвал тялото на изпитаемия. Вероятно това е било проблем на съответствие на „работните честоти“ на приемника и предавателя, понеже някои от посланията, които достигали до Терънс в безформен, изкривен вид, се появявали в съзнанието на Джейнлайн с яркостта на халюцинация, с всички звукови и чувствени ефекти, с цялата ясност на мисълта – и обратно.

Натрупването на сигнали от голяма група хора създавал невъобразима какафония – като на многолюдна вечеринка, където всеки крещи нещо свое си, и да се отдели необходимия разговор е коствал невероятни усилия.

През целия си кратък живот Терънс Си е слушал от доктор Джахар, че неговото предназначение е да служи на Сетаганда. Отначало той вярвал в това и даже се гордеел с великата си мисия. Първата пукнатина във вярата му се появила, когато се запознал отблизо с персонала на секретните служби, охраняващи проекта и узнал истинските им намерения. „Мислите им изобщо не съответстваха на външния им вид“ – обясни Си – „А най-отвратителните от тях бяха прогнили толкова много, че дори бяха престанали да чувстват как смърди от тях“.

С всяко ново експериментално задание пукнатината се увеличавала.

– Най-грубата грешка на Милисор, – замислено каза Си, – беше решението му да ни използва за „прослушване“ на хора, заподозрени в инакомислие, в момента в който им задаваше въпроси относно лоялността им. Дотогава аз дори не знаех, че може да има такива хора.

Си преминал военна подготовка под ръководството на внимателно подбрани наставници. Предвиждали в бъдеще да работи като агент в безопасни задания – или на опасни, но толкова отговорни, че изпълнението им би оправдало всеки риск. Но не ставало и дума за това да допуснат телепат във висшия команден състав, в тесния кръг на хората, контролиращи цялата Сетаганда, нейните колонии и предни постове.

Впрочем, телепатичните способности на Си не му позволявали да проникне в подсъзнанието на обекта; той можел да улови само онези мисли и образи, които човек сам извикваше от дълбините на паметта си. Но използването на телепатия в обичайна обстановка, за откриване на случайно измъкнали се престъпни помисли е било неизгодно – далеч по-голям улов е давало присъствието на Си при разпитите. А разпитите

ставали все по-разнообразни и все повече предизвиквали отвращение в него.

– О, много добре те разбирам. – вметна настръхнал Етан.

...Навярно Джейнайн първа е започнала да мисли за създателите им като за робовладелци. Мечтата за бягство, нито веднъж неизказана на глас, възникнала в съзнанието им в онези редки минути, когато по волята на началството активизирали телепатичните им органи едновременно. Двамата започнали тайно да изплюват таблетките тирамин и да правят запаси. Плановете за бягство се предлагали, обсъждали и уточнявали в пълно мълчание.

Те не желаели смъртта на доктор Фез Джахар. На този факт, който съвсем не интересуваше Етан, Си настояваше с голяма жар. Бягството може би е щяло да мине далеч по-удачно, ако не се бяха опитвали да унищожат лабораторията и да отведат със себе си още четири деца. Всичко това усложнявало задачата, но Джейнайн смятала, че дългът им изисква да оставят на палачите си само развалини. Когато и нея, и Терънс започнали все по-често да ги викат на работа при най-жестоките разпити на политическите затворници, Си престанал да оспорва тази част от плана.

Ако Джахар не се беше втурнал да спасява записките си и генетичните култури, взривът нямаше да прекъсне живота му. Ако децата му не се бяха паникьосали и не бяха започнали да викат, охраната може би е нямаше да забележи нищо; ако не бяха побягнали, може би той нямаше да започне да стреля. Ако Терънс и Джейнайн бяха избрали друг маршрут, друга планета, друг град, ако бяха си намерили други документи...

Студения тон, с който Си разказваше своята история, вече стана направо леден; гласът му напълно се лиши от емоции и изглеждаше като че ли съществува независимо от човека. Той сякаш описваше странстванията на някакъв персонаж от древната история, а не собствения си живот.

...Ако не беше отишъл онази вечер на дока, за да изтегли от картата малко пари и да купи плодове. Ако се беше върнал по-рано, а капитан Рау беше дошъл по-късно... Ако Джейнайн не се беше хвърлила пред него, за да го закрие от невроразрушителя на капитана! Ако, ако, ако...

Той проявил фантастична сила и ловкост, сражавайки се за това, тялото на Джейнайн, всяка клетка от което пазело в себе си генетичната тайна, да не попадне в ръцете на Милисор. И все пак минало почти де-ноношие преди да успее да замрази трупа – твърде дълъг срок за да се запазят мозъчните структури, дори и да не бяха вече разрушени от

импулса на невноразрушителя.

Но той продължавал да се надява. Цялата му воля сега била насочена само в едно нещо: да направи колкото може по-бързо и колкото може повече пари. Терънс Си, който докато Джейнайн беше жива бе живял на границата на нищетата, сега се изтощавал до краен предел, печелейки пари по всякакви начини – честни и нечестни – за да успее да стигне с тежката криокамера до лабораториите на Архипелага Джексън, където, както беше чувал, за много пари можеха да направят всичко.

Само че никакви пари не можели да направят от мъртвото живо... По най-заобиколния начин му били предложени алтернативи. Как би погледнал уважаемия клиент на варианта да му направят клонирано копие на жена му? Копието ще бъде абсолютно точно и дори най-опитния експерт няма да може да я отличи от оригинала. И няма да му се наложи да чака седемнайсет години, докато копието достигне своята зрялост: процесът може да бъде приказно ускорен. Личните особености могат да бъдат пресъздадени с удивителна степен на достоверност, за определена сума, разбира се, и даже подобрени, ако някои черти от характера на оригинала в нещо не устройвали уважаемия клиент. Самото копие няма да знае за съществуването на оригинала.

– Всичко, което ми трябваше тогава, за да я върна, – каза Си, – беше куп пари и способността да повярвам, че лъжата е истина. – Той помълча. – Парите ги имах.

Сега той замълча за дълго. Етан се чувстваше неуютно, като случаен минавач, попаднал на нечие погребение.

– Извинявай, не ме мисли за нетактичен, но ти, струва ми се, смяташе да ми обясниш как е свързано всичко това с поръчката за четиристотин и петдесет живи човешки яйцеклетъчни култури, която Атон изпрати на Лабораторията Бхарапутра? – той се усмихна обезкуражаващо.

Си рязко вдигна поглед към Етан и потри челото и слепоочието си, сякаш с това се връщаше към действителността.

– Поръчката от Атон пристигна в генетичната секция на Лабораторията, докато обикалях около нея със своята Джейнайн. Преди това никога не бях чувал за вашата планета. Името ѝ звучеше толкова странно и изглеждаше толкова далечна, че си помислих: ако успея да ида там, то сигурно ще успея да забравя и за Милисор, и за всичко, което преживях – завинаги. След като останките на Джейнайн бяха... – той се сепна и отклони поглед от Етан, – ...кремирани, напуснах Архипелага Джексън и започнах да обикалям из цялата галактика за да объркам следите си.

Тук се скрих под прикритието на наемен работник, за да дочакам поредния кораб за Атон. Пристигнах на станцията преди пет дена и веднага по навик проверих в информационната картотека дали има транзитни граждани на Сетаганда. И открих, че Милисор се е регистрирал преди три месеца като агент по покупко-продажба на предмети на изкуството. Не можех да си обясня как успях да го открия преди той да ме е открил. Но подбрах момента и се приближих до него достатъчно за да мога да прочета мислите му. Оказа се, че той е отложил всички проследявания на транзитниците, за да се заеме с издирването на вас и Окита. Така че, докторе, даже си нямате представа колко съм ви благодарен... И все пак, какво направи с Окита?

Но Етан не позволи да го отклонят.

– А какво направи с поръчката за Атон? – за всеки случай той отпрати към младежа строг и проникателен поглед.

– Нищо. – Си облиза пресъхналите си устни. – Милисор мисли, че съм направил нещо с него. Съжалявам, че заради това е станала такава каша...

– Не съм толкова глупав, колкото може да ти изглеждам. – меко отбеляза Етан. Си направи неопределен жест в смисъл „не съм си го и помислял“. – Попадна ми независима информация, според която най-добрият генетичен екип на Бхарапутра е работил над поръчката ни цели два месеца, при положение, че би могла да се изпълни само за седмица. – Той обгърна с поглед миниатюрната бедна стаичка. – Освен това, ако не се лъжа, от цял куп пари ти е останало съвсем малко. – добави той още по-меко и – вече съвсем нежно – завърши: – Навярно си ги накарал да изготвят яйцеклетъчна култура от останките на жена ти, нали? След като е станало ясно, че клонът ще бъде съвсем друга личност. След това си подкупил някой и тази култура е била тайно вмъкната в нашата поръчка... А самия ти реши да я последваш на Атон, нали?

Си изведнъж потрепери целия, неволно отвори уста и едва след известно време въздъхна:

– Да, сър.

– Значи тези култури са съдържали пълния генетичен комплекс за мутация на щитовидната жлеза?

– Да, сър. Без изменения. – Си се втренчи в пода. – Тя толкова обичаше децата. Вече беше готова да ми роди дете, когато се уверим, че сме в безопасност. Но тогава се появи Рау... Това беше последното, което можех да направя за нея. Можете ли да ме разберете, сър?

Етан кимна, трогнат до дъното на душата си. В този момент той с

радост би поспорил с всеки атонски ортодоксист, който твърди, че в привързаността на мъжа към жената по условие не може да има нито романтика, нито благородство. И все пак не го напускаше усещането за някаква неясност, нелогичност, недоизказаност. Нещо тук не беше наред...

На вратата се почука.

И двамата скочиха едновременно. Ръката на Си бързо се пхна в джоба на куртката си; Етан пребледня.

– Някой знае ли че сте тук? – попита Си.

Етан отрицателно поклати с глава. Но нали обеща на младежа защита, значи трябва...

– Аз ще отворя. – пристъпи той напред. – А ти ще ме прикриваш. – добави той, когато Си се опита да възразява. Си кимна и зае позиция зад него.

Крилата на вратата със съскане се разделиха.

– Добър вечер, посланик Еркхарт. – Ели Куин, появила се пред него, го дари с ослепителна усмивка. – До мен достигнаха слухове, че посолството на Атон търси да наеме надеждни телохранители, войници и контраразузнавачи. Можете да прекратите търсенето: Куин е пред вас – три в едно. Предлагам извънредна поощрителна отстъпка от цената на всеки клиент, който реши да сключи договор преди полунощ. Тоест, до пет минути. – добави тя, вдигайки вежди. – Така че, мога ли да вляза?...

ГЛАВА 9

– Пак вие! – простена Етан. – И къде закачихте „бръмбара“ си този път, командир Куин?

– На кредитната ви карта. – без да се замисли отговори тя. – Това е единствения предмет с който не се разделяте дори нощем. – Тя се поклати на пети и проточи шия, опитвайки се да погледне над рамото на Етан. – Няма ли да ме представите на новия си приятел? Моля!...

Етан изръмжа нещо нечленоразделно.

– Така си и мислех. – кимна Куин. – И трябва да ви кажа, че вие сте най-добрата стръв, която някога съм виждала. Начина по който всички проблеми налитат на вас е просто потресаващ!

– Ако не се лъжа, струва ми се чух, че не желаете да имате работа с въ-в... педали? – хладно се осведоми Етан.

– Е, хайде, хайде, – тя се усмихна, – няма смисъл да го приемате толкова навътре. Ако трябва да съм честна, вече обмислях как по-вежливо да ви изгоня от стаята си. И много се зарадвах, когато сам проявихте инициатива.

Етан презрително сви уста и отстъпи встрани с цялото достойнство, на което беше способен.

Дясната ръка на Терънс Си стискаше някакъв предмет в джоба на куртката си.

– Тя приятел ли е?

– Не! – отрязва Етан.

– Приятел, приятел! – енергично закима командир Куин, дарявайки новата си жертва с най-неотразимата си усмивка.

За голямо неудоволствие на Етан, Си реагира на това по същия начин както всички мъже, видели Куин за първи път. За щастие той се съвзе доста по-бързо: погледът му се плъзна от лицето ѝ и мина на кобура, а след това – на тежките ботуши, явно военен образец. В отговор Куин огледа младежа със своя пронизателен поглед, мигновено определяйки – в очите ѝ блеснаха искри – къде се намира оръжието му. Етан въздъхна. Нима е обречен винаги да изоставя на крачка от тази наемница?...

Вратата се затвори и Куин се настани на стола, полагайки скромно ръце на коленете си.

– Няма ли да ме представите на този очарователен млад човек,

посланик доктор Еркхарт?

– Откъде накъде? – възмути се Етан.

– Добре де, стига вече. В края на краищата още си ми длъжник.

– Какво?! – Етан пое въздух, готвейки се да изригне цялата си насъбрала се ярост, но Куин го изпревари.

– Разбира се. Ако не бях помолила моят братовчед Теки да те измъкне от Карантината, ти и досега щеше да висиш там без легитимация, под бдителния надзор на нашите „умивачи на ръце“. И тогава никога нямаше да се срещнете с господин Си.

Етан затвори уста.

– Сама се представяйте. – тросна се той.

Ели галантно му кимна и се обърна към Терънс Си; въпреки цялата ѝ сдържаност се чувстваше, че и тя е развълнувана от срещата.

– Казвам се Ели Куин. Аз съм командир във флота на дендарийски-те наемници и заемам длъжността оперативен агент в разузнавателния отдел на флота. Задачата ми беше да проследя гем-полковник Милисор и цялата му команда с цел разкриване на плановете им. Благодарение на тук присъстващия посланик Еркхарт най-накрая успях да направя това.

Терънс Си с подозрение погледна към двамата. Етан вътрешно кипеше: дългите усилия, загубени да се завоюва доверието на младежа, бяха отишли по дяволите!

– За кого работите? – попита Си.

– Моят началник е адмирал Майлс Нейсмит.

– Тогава за кого работи той?

Етан внезапно се зачуди, защо този въпрос никога не му беше идвал в главата...

Командир Куин се прокашля.

– Една от най-очевидните причини, заради които правителствата използват услугите на наемни агенти вместо да изпращат собствени, е именно: наемника, в случай на провал, да не може да каже къде в крайна сметка отиват неговите доклади.

– Иначе казано, не знаете.

– Съвсем вярно.

– Мога да се сетя за още една причина да се използват наемници. – отбеляза Терънс и очите му се присвиха. – Ами ако сте изпратени, за да проверите работата на своите хора? Как мога да бъда уверен, че не работите за Сетаганда?

Тази до ужас логична мисъл като гръм порази Етан.

– Тоест, вие искате да кажете, че началството на гем-полковник

Милисор е поискало да узнае дали е достоен да продължава службата си? – Куин се усмихна. – Мисля, че последния ми доклад би ги разстроил твърде много... – По заобиколния ѝ отговор Етан разбра, че тя няма намерение да се оправдава, като посочи убийството на Окита. Но дори и този великодушен жест не го изпълни с благодарност.

– Единствената гаранция, която мога да ви представя, е моето собствено убеждение. Не мисля, че адмирал Нейсмит би сключил каквато и да е сделка със Сетаганда.

– За наемниците добър е този, който плаща най-много. – каза Си. – На тях им е безразлично кой е поръчителя. Главното е да забогатеят.

– Хм. Не е точно така. Наемниците забогатяват тогава, когато печелят с най-малко загуби. А за да можеш да побеждаваш, трябва да имаш в екипа си само най-добрите. А на най-добрите изобщо не им е безразлично кой плаща. Разбира се, в този бизнес попадат всякакви зомбита и маниаци, но не и сред хората на адмирал Нейсмит.

Етан едва се удържа да не поиздевателства над последното твърдение.

Силно засегната, Куин скочи, явно забравяйки че сега не трябва да прави излишни движения и започна да кръстосва стаята. Но гласът ѝ отаваше равен и деловит.

– Господин Си, предлагам ви да се включите в офицерския състав на флотата на дендарийските наемници. Благодарение само на вашия тепепатичен талант – ако бъде потвърден – ви гарантирам званието лейтенант в щаба на Разузнавателния отдел. Може би и по-високо, като вземем предвид опита ви, но за лейтенант гарантирам. Ако наистина сте бил създаден и възпитан за работа във военното разузнаване, то защо да не посветите на това живота си? Никакви тайни структури в дендарийския флот няма да ви пречат. И колкото и странен да се считате, там ще намерите приятели, които може би ще сметнете за още по-странни...

– Това вече е сигурно... – промърмори Етан.

– ...живородени, репликаторни, генетично променени – каквито се сетите. Между другото, един от най-добрите ни бойни капитани е хермафродит.

Тя кръжеше около Си като ястреб, готов да се спусне като камък върху своята жертва и да я отнесе в ноктите си. Етан не издържа:

– Трябва да отбележа, командир Куин, че господин Си ме помоли да му предоставя убежище *на Атон*.

Но Куин даже не го удостои с отговор.

– Виждате ли, – бързо каза тя на Си, – на вас ви трябва защита от

Милисор. А къде може да сте в по-голяма безопасност от самото сърце на армията?

По дяволите, помисли си Етан, от вълнението тя става още по-красива... Той с тревога погледна към Си, но хладната невъзмутимост на юношата го успокои. Ако толкова нажежени страсти бяха насочени към него самия – кой знае, може би незабавно би подписал всякакъв договор. А може би на дендарийците им трябваха сърдечни хирурзи?...

– Предполагам, – студено каза Си, – че първо ще поискат да ме проверят?

– Е, – сви рамене Ели, – естествено.

– Под наркотик, разбира се?

– Ъ-ъ... Да, разбира се, това влиза в програмата за проверка на кандидатите. Човек може да разкаже каквото си поиска за себе си, а на проверката се оказва пълен кретен и освен това, което е характерно, даже не подозира за това.

– Накратко казано, разпит с всички подробности.

– Разбира се, – вече по-предпазливо се съгласи Куин, – ние пазим всички „подробности“ и ги използваме само ако се наложи.

– Използвате... Ако се наложи...

– Но не и върху *своите* хора.

– Госпожо, – той се докосна по челото, – когато това нещо започне да действа, в главата ми се оказват твърде много *не ваши* хора.

– Нима? Виж ти... – Червейчето на съмнението за пръв път охлади жарта й.

– И все пак, ако реша да се присъединя към вас, какви ще са вашите действия, командир Куин?

– Е... – сега тя напомняше на Етан на котка, която се преструва, че мишката съвсем не й е интересна. – Та вие все още сте на станция Клайн. И Милисор също е тук. Бих могла да ви направя една-две услуги...

(„Какво беше това – заплаха или подкуп?...“)

– А в замяна вие бихте могли да ми дадете някаква допълнителна информация за Милисор и разузнаването на Сетаганда. Само за да имам нещо, което да мога да предоставя на адмирал Нейсмит.

Етан си представи котка, гордо поставяща мъртвата мишка на възглавницата на стопанина си.

Изглежда Си също си представяше нещо подобно, понеже язвително се поинтересува:

– Трупът ми ще свърши ли работа?

– Адмирал Нейсмит, – увери го Куин, – с далеч по-голямо удоволствие би ви приел в живо състояние.

– Откъде ли вие, слепци такива, бихте могли да знаете за истинските помисли на хората? – Си изсумтя. – Как изобщо може да твърдите това? И когато аз – сега също толкова сляп, като вас – ви гледам, как бих могъл да ви вярвам?

Той стана и също закричи из стаята.

– Всички действия и всяка лъжа могат да са принудени. От страх или по други причини. – Той обикаляше ли, обикаляше в кръг. – Но аз трябва да знам. Трябва да знам! – Той замря и се вгледа в двамата като човек, опитващ се да разгледа нещо на бледа светлина. – Намерете ми малко тирамин. И тогава ще поговорим. Когато ще знам кои сте всъщност.

Ако нещо изобщо можеше да сближи Етан с командир Куин, това беше разстройството, изписано на лицата им. Те се гледаха един друг и без всякаква телепатия разбираха какво става в главата на другия. Куин, без съмнение, е натъкпана с тайните на дендарийското разузнаване, с всичките й „подробности“, а той... Си веднага ще разбере каква грешка е направил, търсейки помощ от Етан. Може би не трябваше да се представя за толкова обигран? Как ли ще се сгърчи величествения образ на дипломата и разузнавача пред прозрелите очи на Си!... Но той ще бъде много по-голям глупак, ако се опита да скрие това... Етан махна с ръка:

– Добре, съгласен съм.

Куин, мърдайки устни, беше потънала в някакви сметки.

– Това е остаряло, – мърмореше тя, – това също, а и сега там трябва да е различно... а това Милисор така или иначе знае. Всичко останало е само лично. – Тя вдигна глава. – Добре, става.

Си явно беше озадачен.

– Съгласни ли сте?

– Изглежда това е първия случай, в който сме на едно мнение с господина. – тя намигна на Етан, който в отговор само изхъмка.

– Имате ли достъп до пречистен тирамин? – попита Си. – Без посредници.

– Пречистен тирамин трябва да има във всяка аптека. – каза Етан. – Той се използва при някои заболявания.

– С аптеките има проблем, – унило отбеляза Си, след което изведнъж се чу вика на Куин.

– Ами да! Разбира се!

– Какво „разбира се“?

– Сега разбирам защо Милисор загуби толкова усилия за да влезе в тукашната търговска мрежа, а даже и пръста си не помръдна за военната. Все не можех да разбера защо се е заблудил така... – Удоволствие от разгаданата загадка се разгоря в тъмните ѝ очи.

– Е? – каза Етан.

– Разбираш ли, това е капан. – отговори Куин.

Си кимна, а тя продължи да обяснява на Етан.

– Милисор е заложил свои кодове в търговската компютърна мрежа. Сега, ако някъде на станция Клайн някой купи пречистен тирамин, в наблюдателния пост на Милисор ще се получи сигнал, а в аптеката – на момента – ще се появи капитан Рау или Сети... О, да! Чиста работа. – Тя кимна и започна замислено да стърже с нокът идеално белия си преден зъб. („Бивша гризачка на нокти“ – постави ѝ диагноза Етан.)

– Струва ми се, че знам как да ги излъжем. – прошепна накрая Куин.

* * *

Преди на Етан никога не му се беше налагало да изпълнява ролята на разузнавач; подслушвателната апаратура направо го потресе. Но Терънс Си беше достатъчно запознат ако не с конкретния модел, то поне с аналогични образци. Дендариийците по всяка вероятност използваша само последните бетански достижения в областта на микротехнологиите. Само необходимостта да съвместят апаратурата с грубото човешко око правеше необходим пулта за управление, който сега стоеше на масата пред Етан и Си във формата на отворен бележник.

Холограмната плоча показваше изображение от стационарния базар, на който в момента се намираше Куин. Изображението скачаше безпорядъчно, следвайки движенията на главата ѝ, тъй като видеофиксиращия слой беше нанесен върху миниатюрни обеци-топчета. След като се приспособи към качеството на изображението, Етан се потопи в наблюдение. Илюзията за присъствие беше пълна и мрачната стая на Си сякаш изчезна, макар че самия юноша, седящ рамо до рамо с Етан, все пак си оставаше някакъв отвличащ детайл.

– ...Нищо страшно няма да ти се случи, ако ти точно и без всякакви импровизации изпълниш това, което ти казах. – Куин набиваше инструкциите в главата на братовчед си Теки, който изглеждаше отлично в зеления си комбинезон Бялата превръзка на челото – следствие от вчерашното сблъскване – вече беше заменена от прозрачна пластмасова лепенка. (Етан с удовлетворение отбеляза отсъствието на каквито и да

било следи от възпаление около внимателно затворения прорез.) – Запомни, че именно отсъствието на какъвто и да е сигнал означава, че трябва да върнеш лекарството. – продължаваше Куин. – За всеки случай ще бъда наблизо, но се старай да не поглеждаш към мен. Ако не видиш, че ти махам от балкона, веднага се върни на гишето, върни им препарата и кажи, че ти е трябвал другия, ъ-ъ...

– Триптофан, – шепнешком подсказа Етан. – сънотворно.

– Триптофан. – повтори Куин. – Сънотворно. А после просто се прибери в къщи. И не си и помисляй да гледаш към мен. Ще се свържа с теб по-късно.

– Ели, това свързано ли е с онова момче, което измъкнах вчера от Карантината по твоя молба? – запита Теки. – Ти ми обеща, че после всичко ще ми обясниш.

– Това „после“ още не е настъпило.

– Това има връзка с дендарийските наемници, нали?

– Аз, между другото, съм в отпусък.

– Значи си се влюбила в него. – ухили се Теки. – Какво пък, това определено е крачка напред в сравнение с твоя откачен дребосък!

– Адмирал Нейсмит, – отреза го Куин, – изобщо не е дребосък. Той е почти метър и петдесет. А ти си просто глупак, ако смяташ, че съм „влюбена“ в него. Просто му се възхищавам като личност. – Изображението заподскача – Куин беше започнала да се поклаща на пети. – И като професионалист.

Теки разочаровано погледна настрани, но не се предаде.

– Добре де, нека не е за твоя дребосък. Но тогава защо? Ти какво, заела си се с контрабанда на наркотици ли? Нямам нищо против да ти направя услуга, но не смятам да си рискувам работата дори заради тебе, сестричке!

– Слушай, брат'чед, ти просто си един егоист и нищо повече! – раздразнено се сопна Куин. – И ако се боиш да не закъснееш за скъпоценната си работа, тогава хайде, изчезвай!

– Добре де, добре. – Теки добродушно сви рамене. – Но после да не се измъкнеш! Ще ми разкажеш всичко, разбра ли? – Той се обърна и бавно се отдалечи, подхвърляйки през рамо: – Но ако всичко е толкова безопасно и легално, защо непрекъснато повтаряш, че нищо страшно няма да се случи?

– Защото нищо страшно *не може* да се случи. – промърмори като заклинание Куин.

След няколко минути тя също толкова бавно тръгна след Теки.

Етан и Си се полюбуваха на витрините които лениво разглеждаше Куин, разхождаща се по базара. Само от време на време уж случайните завъртания на главата ѝ показваха, че Теки все още се намира в полезрението ѝ. Ето – той влезе в аптеката. Куин го последва и преструвайки се, че разглежда витрината с препарати против замайване, настрои обещата си за насочено аудиоприемане.

– Хм, – каза аптекаря, – тирамина не го търсят често при нас. – Той натрака кода на лекарството на ком-пулта си. – Какви таблетки ви трябват, от половин или от един грам?

– Ъ-ъ... от един, предполагам. – отговори Теки.

– Сега ще проверя. – каза аптекаря. Последва дълга пауза. После – звук от нов набор на кода, недоволното мърморене на аптекаря. Звук от лек удар с юмрук по страничния панел на ком-пулта. Жалостен писък на аппарата. Още едно набиране – на същия код.

– Сработва капана на Милисор ли? – прошепна Етан.

– Почти сигурно. Печели време. – също шепнешком отговори Си.

– Извинете, господине. – каза аптекаря. – Изглежда нещо заяде. Ако почакате малко, ще проверя поръчката ви ръчно. Ще отнеме само няколко минути.

Отгоре Куин погледна косо към гишето. Аптекаря измъкна дебел каталожен справочник, издуха от него дебелия слой прах и започна да проследява с пръст страниците, поглеждайки от време на време към влизашите.

Теки въздъхна и седна на пейката с мека тапицерия, хвърляйки бърз поглед към Куин. Тя незабавно потъна в изучаване на богатата колекция от всевъзможни презервативи. Етан се изчерви целия и крадешком погледна към Си: това зрелище го беше оставило съвсем равнодушен. Разбира се, това галактично момче често е ползвало такива работи. Според неговите собствени признания той е бил в интимни отношения с жена в продължение на няколко години и очевидно не намираше в това нищо осъдително. Но на Етан би му станало много по-леко, ако Куин изведнъж се заинтересуваше от препаратите против космическа болест.

– Мамка му! – изпъшка Куин. – Твърде бързо!

Аптекаря вдигна разсеян поглед към новия посетител, който бързо влезаше в помещението. Среден на ръст, в прости дрехи, взел от нерви и мускули – Рау!

Сетагандиеца рязко забави крачка, плъзна поглед покрай гишето, моментално забеляза Теки и продължи навътре покрай витрините. Той спря до Куин. Вероятно наемничката беше дарила капитана с една от

нейните ослепителни усмивки, понеже той замря и устните му неволно трепнаха, сякаш искаше да се усмихне в отговор. След това той се огледа още веднъж и излезе от помещението – по-далеч от съблазънта.

Аптекаря най-накрая се върна и мушна кредитната карта на Теки в ком-пулта. Сега апарата работеше нормално, провери картата и я върна с леко бръмчене. Теки взе пакета си и излезе. Рау го последва на някакви си четири крачки разстояние.

Теки бавно вървеше по базара, поглеждайки от време на време към празния балкон в далечния край. Най-накрая той седна някъде в центъра, близо до фонтаните, и зачака. Рау седна наблизко, извади от джоба си електронна книга и потъна в четене. Куин продължаваше да разглежда витрините на магазините.

Теки още веднъж погледна към балкона, после – с недоумение – към хронометъра си, а накрая просто се загледа в Куин, която изобщо не желаше да го забележи. След като поседя още две минути той се надигна и направи няколко крачки.

– Извинете, господине, – извика го Рау, усмихвайки се и вежливо протягайки пакета, – забравихте това!

– Дяволите да те вземат, кретен такъв! – злобно прошепна Куин. – Нали ти казвах: никакви импровизации!

– О, благодаря. – Теки, мигайки разсеяно, взе пакета си от смъртоносно-вежливите ръце. Рау кимна и се върна към четенето си. Теки въздъхна с досада и отново се повлече към аптеката.

– Извинете, – обърна се той към аптекаря, – аз, изглежда, нещо съм се объркал. Тирамин или триптофан е лекарството срещу безсъние?

– Триптофан. – отговори аптекаря.

– А, извинете... На мен точно триптофан ми трябва...

Аптекаря го изгледа доста неодобрително.

– Да, господине. – студено каза той. – Един момент.

* * *

– Все пак, това не беше пълен провал. – каза Куин, вадейки обещите от ушите си и прибирайки ги внимателно в калъф с набор шпионски устройства. – Поне се уверих, че именно Рау стои в наблюдателния пункт на Милисор. Макар че това вече го бях изчислила...

Тя свали фибата си и я прибра в същия калъф, затвори го и го пусна в джоба на куртката си. След това напипа с крак стола зад нея, придърпа го по-близо до себе си и седна, облягайки се на масата.

– Смятам, че сега около седмица ще следят Теки. Още по-добре:

обичам да гледам как противника си губи напразно времето. Докато не се опитва да се свърже с мен, нищо лошо няма да се случи.

Но и нищо хубаво също, – помисли си Етан, поглеждайки косо към Терънс Си и оценявайки изражението на лицето му. Си толкова се надяваше, че тирамина още малко и ще бъде в ръцете им... Сега той отново беше затворен, студен и преизпълнен с подозрителност.

Независимо от собственото си непредпазливо обещание да осигури безопасност на Си, Етан вече не можеше да хвърли всичко и да излезе от играта, докато Милисор оставаше опасност за Атон. И каквито и да бяха личните им цели – неговите, на Куин и на Терънс, – те можеха да се измъкнат от този кошмар само с общи усилия...

– Може би да се опитам да го открадна отнякъде? – без особен ентузиазъм предложи Куин. – Макар че станция Клайн не е най-подходящото място за подобна тактика...

– А има ли някаква особена причина, поради която трябва да е точно пречистен тирамин? – неочаквано попита Етан. – Или просто за определено време в кръвта ти трябва да влиза известно количество?

– Не знам. – каза Си. – Винаги сме го приемали на таблетки.

Етан присви очи и потъна в размисъл. После той напипа на масата клавиатурния панел и започна да натраква списък.

– Това пък какво е? – попита Куин, проточвайки шия.

– О, Бог-Отец, рецепта, разбира се. – отговори Етан, печатайки с нарастващо въодушевление. – Тирамина, знаете ли, се среща в естествено състояние в някои продукти. И ето, аз съставям меню с високо съдържание на тирамин – Милисор не би могъл да облечи със своите „бръмбари“ всички продуктови точки на станцията – а в това, да ходиш по хранителните магазини няма нищо незаконно, нали? Вероятно ще ти се наложи да обиколиш доста от тях – тук, в хотела, едва ли ще намерим нещо подходящо.

Куин взе списъка и плъзна поглед по него.

– Всичко това?! – скочиха веждите й.

– Толкова, колкото можеш да намериш.

– Ти си докторът. – тя сви рамене и се криво се усмихна. – Предполагам, че на господин Си ще му дотрябват твоите услуги, ако напъха в себе си поне половината!

* * *

След два часа тягостно очакване Куин се върна в хотелската стая на Си, натоварена с два огромни пакета.

– Храната е сервирана, господа! – провъзгласи тя, стоварвайки пакетите на масата. – Угощението започва!

Количеството на храната явно смути Си.

– Да... изглежда, наистина е много. – отбеляза Етан.

– Ти не уточни колко. – парира Куин. – Но нали той ще трябва да яде и пие само докато се включи. – Тя подреди в боен ред бутилките бордо, бургундско, шампанско, шери и кутийки със светло и тъмно пиво. – Или докато не припадне. – Около напитките Куин разположи в изящно ветрило жълто сирене от Ескобар, бяло сирене от Сергияр, два сорта маринована селъдка, дузина блокчета шоколад, пушени изделия и сухи соленки. – Или повърне. – заключи тя.

Единствения местен продукт бяха горещи печени кубчета от пилешки дробчета. Етан се сети за Окита и се намръщи. Избирайки нещо от общата купчина, той погледна цената.

– Да, – въздъхна Куин, забелязвайки гримасата му. – беше прав за това, че ще ми се наложи да обиколя всички магазини където търгуват с вносни стоки. А поне сети ли се как ще се отрази това на доклада ми за разходите? Е, приятен апетит.

Тя си събу ботушите и легна на кревата, подлагайки ръка под главата си; на лицето ѝ беше изписан огромен интерес. Етан измъкна пластмасовата тапа от еднолитровата бутилка бордо и като добър стопанин донесе от шкафа чаши и всички необходими прибори.

Си преглътна със съмнение и се приближи до масата.

– Уверен ли сте, че това ще проработи, докторе?

– Не. – честно отговори Етан. – Но според мен това е един много мил, безобиден и напълно безопасен експеримент.

От ъгъла, в който стоеше леглото, се дочу хихикане.

– Е, нима не е чудо тази наша наука?! – изкоментира Куин.

ГЛАВА 10

От чувство за солидарност Етан изпи малко вино със Си, отказвайки се от дробчетата, соленките и шоколада. Бордото, въпреки цената си, се оказа истинска помия, но бургундското не беше никак лошо, а шампанското – за десерт – даже доста приятно. Леката бъркотия в главата подсказва на Етан, че солидарността му е отишла малко по-далеч, отколкото трябваше. Но Терънс Си, методично обикаляйки масата, все още ядеше и пиеше.

– Е, как е, чувстваш ли нещо? – с надежда попита Етан. – Да ти дам още нещо? Сирене? Още вино?

– Хартиено пликче? – подсказва Куин. Етан свирепо я погледна, но Си просто отхвърли всички предложения, поклащайки глава.

– Нищо не чувствам. – произнесе той, потривайки механично тила си. Етан диагностицира начален стадий на мигрена. – Доктор Еркхарт, напълно ли сте уверен, че на Атон не е попаднала нито една яйцеклетъчна култура от изпратените от Бхарапутра?

Етан беше чувал този въпрос вече може би хиляда пъти.

– Лично аз разопаковах всичко, а по-късно видях и останалите контейнери. Това даже не бяха култури, а полуразложени мъртви яйчници.

– Джейнайн!...

– Ако нейните ъ-ъ... нейният донорски материал е бил култивиран за производство на яйцеклетки, то...

– Разбира се! Целия материал.

– Нямахте го там. Нищо нямаше.

– Аз сам надзиравах опаковането на тези култури, – каза Си, – и сам контролирах изпращането на товара в космопорта на Архипелага Джексън.

– Това малко стеснява интервала от време и мястото на подмяна. – отбеляза Куин. – Излиза, че всичко е станало тук, на станция Клайн, в онези два месеца през които товара е бил на склад. Остава само да се проверят – уф! – четиристотин двайсет и шест подозрителни кораба. – Тя въздъхна. – Което, за съжаление, излиза извън пределите на моите скромни възможности.

Си наля бургундско в пластмасовата си чаша и отново отпи.

– Вашите възможности? Или вашите интереси?

– Е... да... и едното, и другото. Тоест, ако наистина ми се бе

наложило да проверявам тези кораби, то бих накарала Милисор да поработи, а аз просто щях да го следя. Но товара представлява интерес само заради някакъв генетичен комплекс в една от културите. И същия този комплекс се съдържа във всяка клетка на вашето тяло. Половин килограм от плътта ви би послужил на целите ми не по-малко, отколкото тази култура. Или един грам, или кръвна проба... – тя продължи изброяването, надявайки се, че Си ще разбере намека.

Си пребледня.

– Не мога да чакам, докато Милисор ги проследи. Веднага щом екипът му започне да работи в нужната посока, те веднага ще ме намерят на станция Клайн.

– Имаме още време. – каза тя. – Предполагам, че ще хвърлят на вятъра сума ти човекочаса, за да следят всяка крачка на бедния невинен Теки, докато той мирно се занимава със законната си работа. Може би просто ще умрат от скука, – с надежда добави Ели, – избавяйки ме от необходимостта да изпълня една много неприятна задача, натресена ми от Дом Бхарапутра.

Си проникателно погледна Етан.

– А Атон? Нима не е заинтересован да си получи все пак своята поръчка?

– Ние така или иначе вече сме я отписали. Връщането ѝ, разбира се, би икономисало парите ни, в смисъл, че нямаше да ни се налага да правим нова поръчка. Но се страхувам, че такава икономия би ни излязла много скъпо: Милисор ще кацне на Атон с цяла армия убийци и ще залее с кръв цялата планета. Той е толкова обзет от своята маниакална идея, че много бих се радвал, ако намери тези проклетите контейнери и се успокои. – Етан виновно сви рамене. – Съжалявам...

– Никога не трябва да се извинявате за искреността си, доктор Ерхарт. – Си печално се усмихна, но продължи да ги притиска: – И все пак, нима не разбирате – не трябва да допускаме този генетичен комплекс да попадне в ръцете им! Следващия път те ще се постараят да направят от телепатите си истински роби. И тогава нищо няма да им попречи да ги използват за най-мръсните си цели...

– Нима наистина могат да направят хора, лишени от свободна воля? – смразен попита Етан. Заучената от детство фраза „мерзост пред лицето на Бога-Отца“ изведнъж се напълни с реален, ужасяващ смисъл...

Куин заговори от леглото с подчертано ленив тон:

– Струва ми се, че все пак джина вече е пуснат от бутилката, независимо дали Милисор ще си върне тази култура или не. Той просто е

професионален контраразузнавач и това обяснява всичко. Сега го вълнува само едно – тази култура да не се появи при никой друг. Сетагандийците имат технологията за производството ѝ, затова рано или късно те ще възобновят и усъвършенстват програмата си. И не е важно колко години ще отнеме това – двайсет и пет или петдесет. Но тогава би било добре да имаме раса от телепати, които имат свободна воля, и които могат да им се противопоставят. – Тя канибалски огледа Си, сякаш търсеше най-подходящата точка за биопсия.

– А защо смятате, че като работодател адмирал Нейсмит ще е по-добър от тези изверги, сетагандийците?

Куин се задави. Етан разбра, че телепатът е четял мислите им още от момента, в който започна да задава въпроси. Ели също разбра това.

– Ами тогава, – закрещя тя, почервенявайки, – можеш да изпратиш тъканните си образци на всяка планета в галактиката, която си избереш, а още по-добре – на всички едновременно. Милисор ще получи удар, ти ще бъдеш отмъстен, и като добавка ще свалиш Атон от кукичката. Много ефектно! Харесва ми.

– Да създам стотици раси и поколения роби?! – взриви се Си. – Стотици мутирали малцинства, напласнени, невидими и управлявани с цялата жестокост, на която са способни техните господари? Хиляди хора, преследвани чак до смъртта си, ако успеят да се изплъзнат от контрол?

Етан никога досега не се беше чувствал толкова близо до повратна точка в развитието на човечеството. Неудобството изглежда беше в това, че от върха, накъдето и да погледнеш, се откриваше дълго, хлъзгаво и непредсказуемо спускане в онова странно бъдеще, в което – и това беше най-печалното – ще ти се наложи да живееш.

Си поклати глава и отново отпи.

– За себе си отдавна реших, че ми стига толкова. Край. Преди три години минах през огън, но само заради Джейнайн.

– А, – каза Куин. – Джейнайн...

Си изведнъж я прониза с погледа си. Не е чак толкова пиан, помисли си Етан.

– Искаш да получиш кило от моята плът, наемнице? Ето ти цената. Намери ми Джейнайн!

Куин изкриви устни.

– Скрита, както сам казваш, сред другите атонски „невести по пощата“? Ама че задачака... – Тя завъртя кичур коса около пръста си. – На теб ти е ясно, разбира се, че мисията ми е завършена. Изпълних си

работата. И сега мога да те парализирам, точно там, където си седнал, да взема образец от тъканта ти и да се изпаря, преди да си се свестил.

– Е, и? – трепна Си.

– Ами това, че прекрасно разбираш всичко.

– И какво тогава искаш от мен? – поинтересува се Си. Гласът му звънеше от злоба. – Да ти се доверя?

Тя сви уста.

– Ти не се доверяваш на никого. Досега никога не ти се е налагало да го правиш. Но независимо от това, ти непрекъснато настояваш всички останали да ти се доверяват!

– А-а... – проточи Си, в чийто очи просветна догадка, – ето какво било...

Куин оголи зъби в хищна усмивка.

– Още едно такова „ето какво било“ – и ще ти организирам такъв нещастен случай, какъвто Окита даже не е сънувал!

– Личните тайни на вашия адмирал изобщо не ме интересуват. – спокойно заяви Си. – И едва ли имат отношение към тази ситуация.

– Те имат отношение към мен. – промърмори Куин, но незабелязано му кимна като сигнал за това, че и тези сведения не подлежат на разгласяване.

Всичките грехове, извършени или поне помисляни някога от Етан, изплуваха на повърхността на съзнанието му. Той разбра какво имаше предвид Куин и с внезапен ужас се почувства абсолютно гол. И като капак тази невероятна физическа привлекателност на Терънс, неговата нервна, изискана изтънченост! Етан проклинаше слабостта си към блондините, старайки се с всички сили да удържи юздите на мисълта си, която неударжимо се насочваше в областта на еротиката. Едва ли това, за което си мисли сега, би го възвисило в очите на Си...

Впрочем, можеше и да е по-зле. Той можеше да помисли за ефимерността на защитата, на която се надяваше Терънс Си. Етан почервеня, чудейки се къде да се дене от срам и се втренчи в пода.

Изглежда, ще се наложи да отстъпи момчето на тази Куин с нейните прословути дендарийски наемници. Да отстъпи, без дори да е успял да му разкаже за Атон: за великолепните морета, чудните градове, дружните комуни, за плодородните фермерски земи, около които имаше необозрима целина с удивително разнообразни климат и обичаи, за суровите и святи отшелници, за особената, неприличаща на никоя друга култура... Етан си представи как той и Си плават с платноходки край бреговете на Южната провинция, проверявайки подводните клетки в

рибната ферма на баща му. Солена пот, солена вода, тежък труд, а после – студена бира с пресни скариди... Интересно, има ли океани на Сетаганда?

Си тръсна глава като човек, опитващ се да прогони някакъв твърде ярък спомен.

– На Сетаганда има океани, – прошепна той, – но аз никога не съм ги виждал. Целият ми живот мина в коридорите.

Етан почервения като мак. Куин, наблюдавайки ги, хихикна в израз на пълно разбиране.

– Мога да ти гарантирам, Си, че с тези данни няма да си най-популярната личност на вечеринките!

С усилие на волята – това беше забележимо – Си изключи телепатичния си „апарат“. Етан облекчено въздъхна.

– Ако можете да предоставите убежище на мен, доктор Еркхарт, то защо да не можете да направите това и за потомството на Джейнайн? А ако не сте способни да го защитите, как предполагате...

Сега Етан въздъхна тежко. Но вече нямаше смисъл да лъже.

– Нищо не предполагам и изобщо нямам представа как самия аз ще се измъкна от тази бъркотия. – спокойно каза той. – Да не говорим пък за вас. Но не се отказвам от думите си.

Куин вдигна показалеца си, изисквайки внимание.

– Трябва да отбележа, господа, че преди да правим каквото и да било с тази прословута генетична пратка, трябва първо да я намерим. Но изглежда, че сега можем да съкратим уравнението. Ако търсеното не е нито при Милисор, нито у нас, то при кой може да е?

– При всеки, който може да разбере какво е това. – отговори Си. – Държави-съперници. Криминални групировки. Сили на галактически наемници.

– По-полека Си, не слагай всички на една дъска. – тихо каза Куин.

– Дом Бхарапутра, разбира се, е знаел. – вметна Етан.

– И той попада в две от трите категории, – Куин криво се усмихна, – явявайки се едновременно и държава, и криминална организация... Хм! Извинявам се за предразсъдците. Да. Някои в Дом Бхарапутра наистина са знаели какво е това. Но всички те са се превърнали в купчинки димяща пепел. Мисля, че Дом Бхарапутра не знае какви пиленца са се излюпили в техния инкубатор. Това е мое лично мнение, защото иначе барон Луиджи нямаше да ме посвещава във всички детайли. Но ми се струва, че ако той беше в течение на всичко, то заданието ми щеше да е да върна Милисор и компания живи за разпит, а не да ги превръщам в

трупове. – Тя улови погледа на Си. – Ти, без съмнение, познаваш обичаите им повече от мен. Убедителни ли са доводите ми?

– Да. – неохотно потвърди Си.

– Непрекъснато се въртим в кръг. – отбеляза Етан.

– Аха. – съгласи се Куин, продължавайки да усуква кичура.

– А ако някой е направил това сам? – предположи Етан. – Натъкнал се е на информацията съвсем случайно. Да кажем, някой от екипажа на кораба...

– О-о... – застена Куин. – Аз казах: да свием областта за търсене, а не да я разширяваме! Факти и още веднъж факти! – Тя скочи на крака и внимателно се вгледа в младия телепат. – Приключихте ли вече, господин Си?

Си се надигна, стискайки глава между ръцете си.

– Да, всичко свърши. Пълно изключване.

– Боли те главата? Силно ли? На някакво определено място? – разтревожи се Етан.

– Да, няма нищо, винаги става така. – Си, олюлявайки се, се добра до леглото, падна върху него и се сви на кълбо.

– Къде отиваш? – попита Етан наемницата.

– Първо, да проверя старите си информационни капани, второ, ненаатрапчиво да пообщувам с персонала на склада, макар че се съмнявам оператора на автоматичната система да е запомнил един товар сред хилядите, преминали за пет или седем месеца... Както и да е. Все пак е някаква нишка. А ти можеш да останеш тук: няма смисъл да търсиш безопасен покрив. – Млъквайки, тя посочи с пръст към леглото, което вероятно трябваше да означава: „И, между другото, ще наглеждаш нашия приятел“.

Етан поръча по линията за доставки три четвърти салицилова киселина с витамини от група „В“ и накара нещастния Терънс Си да изпие всичко. Си честно глътна таблетките и отново се строполи на кревата, демонстрирайки с целия си вид, че единственото му желание е да го оставят на мира. Скоро той се отпусна, изпъна се на леглото и заспа.

Етан го гледаше, потапяйки се отново в мъчителното усещане за собственото си безсилие. Той не можеше да предложи нищо. Той нямаше в запас и половината от тези хитроумни трикове, които като фокусник демонстрираше Куин. Нямаше нищо, освен твърдата увереност, че са започнали да разплитат кълбото от погрешната му страна.

* * *

Позвъняването на завърналата се Куин разбуди Етан, който беше заспал направо на пода. Мърморейки неясно, той стана и потривайки очите си, я пусна в стаята. Време беше отново да се избърсне... Може би трябваше да заеме някакъв депилатор от Си?

– Е, какво – запитва той. – разбра ли нещо?

Тя сви рамене.

– Милисор продължава да претърсва станцията. Рау дежури на наблюдателния пост. Бих могла да го предам на властите, обаждайки се анонимно в службата по безопасността, но ако той пак избяга от предварителния арест, после ще се наложи да го търся на друго място. А началник склада може да пие с литри чист спирт, с часове да дрънка за какво ли не, но абсолютно нищо не помни. – От Ели се носеше лека мизма на някакъв ликьор.

Си се събуди и седна на края на леглото.

– О-о... – простена той и отново внимателно легна по гръб, закривайки очи. След около минута пак се надигна. – Колко е часа?

– Деветнайсет нула-нула. – каза Куин.

– Мамка му! – скочи той от леглото. – Трябва да отивам на работа.

– Може би не си струва вече да ходиш? – грижливо попита Етан.

– Смятам, че той все пак трябва да поддържа легендата си. – намръщено възрази Куин. – Засега тя му върши работа.

– И поддържа състоянието на портфейла ми, – добави Си, – ако смятам да си купя билет и да се измъкна от тази консерва със скорпиони.

– Аз ще ти купя билет. – предложи Куин.

– Е, както искаш. – каза Си.

– Разбира се.

Си тръсна глава и се заклатушка към банята, а през това време Куин поръча по линията за доставки портокалов сок и кафе. Етан еднакво се зарадва и на едното, и на другото.

Куин се зае с чашката, пълна с димяща черна напитка.

– Моята обиколка завърши с пълен провал, докторе. А при теб как беше? Си каза ли още нещо?

Защо е целия този разговор? – помисли си Етан. И най-малкото му помръдване или хъркане сигурно бяха записани при нея...

– И двамата спяхме. – отговори той, протягайки се за кафето, което след проба се оказа някаква евтина синтетика. Етан реши, че такова кафе обикновено е поръчвал Си, и премълча коментарите си. – Обаче не преставам да мисля за преместването на пратката ни. И продължава да

ми се струва, че се опитваме да разплетем кълбото от погрешния край. Спомни си какво точно пристигна при нас, на Атон.

– Боклуци, както ти каза, във всички контейнери.

– Да, но...

Някакъв звук, приличащ на писък на уловено пиленце, се разнесе от измачканата куртка на Куин. Тя пхна ръка в джоба, мърморейки си нещо.

– Какво по дяволите!... О, боже, Теки! Нали му казах да не ми звъни от работата...

Тя извади малко апаратче и хвърли поглед на светещите цифри.

– Какво е това? – попита Етан.

– Сигнал за спешно повикване. Само няколко човека имат този номер. Не смятам, че може да се открие, макар че Милисор има... хм, това не е Теки. Не е неговия номер.

Тя обърна стола си към хотелския интерком.

– Значи така, доктор Ерхарт. Пазете тишина и се дръжте извън обсега на видеоприема.

Над холограмната плоча се появи млада жена с кестеняви коси, облечена в син станционерски комбинезон.

– А-а... – с облекчение каза Куин и се усмихна. – ти ли си, Сара.

– Здравей, Ели. – без усмивка отговори Сара. – При теб ли е Теки?

Куин едва не се поля с горещото кафе, конвулсивно стискайки чашката. Усмивката застина на лицето ѝ.

– При мен? Казал ти е, че идва при мен?

– Не играй с мен тези игрички, Ели. – присвивайки очи каза Сара. – И можеш да му предадеш, че в бистротото „Сините ели“ пристигнах навреме. А аз не съм от тези, които повече от три часа ще седят да чакат когото и да било, дори и ако е с онзи снобски комбинезон! – тя хвърли завистлив поглед към сивата куртка на Куин. – Не съм толкова побъркана по парцалките, колкото е той. А аз се приб... аз отивам да се позабавлявам! Отивам да се забавлявам, и можеш да му кажеш, че вечерта ми няма да загуби нищо заради неговото отсъствие! – ръката ѝ се протегна към бутона.

– Почакай, Сара! Не изключвай! Теки не е при мен, честна дума! – Куин, която изглежда беше готова да скочи в екрана, се поотпусна когато момичето задържа ръката си. – Какво става всъщност? За последен път видях Теки, когато отиваше на смяна. Знам, че е стигнал нормално до Екослужбата. И какво, после е трябвало да се срещне с теб?

– Той каза, че ще вечеряме заедно, а после ще идем на истински

балет, по случай рождения ми ден. Представлението започна преди един час! – Сара раздражено изсумтя, опитвайки се да скрие разочарованието си.

– Ясно. – Куин хвърли поглед на хронометъра си. Ръцете ѝ се изплъзнаха омекнали от края на масата. – Звъня ли вече у тях или на някой от приятелите му?

– Позвъних на всички. Баща ти ми даде твоя номер. – Момичето отново се намръщи подозрително.

– Така... – пръстите на Куин забарабаниха по кобура на парализатора, в който сега имаше нов бляскав модел, цивилен образец. – Така... – Етан, напълно ошашавен от факта, че Куин явно има баща, се опита отново да се съсредоточи.

Куин сякаш изгаряше с поглед лицето на екрана. Гласът ѝ стана хрипкав, а думите ѝ зазвучаха отривисто и рязко, като единични изстрели. Тази госпожичка, неволно си помисли Етан, наистина е участвала в сражения.

– Звъня ли в службата за безопасност?

– В службата за безопасност?! – удиви се момичето. – Защо, Ели?

– Позвъни им незабавно и повтори всичко, което ми разказа. Нека регистрират Теки като изчезнал.

– Приятел, който просто не е дошъл на среща? Ели, та те просто ще ми се изсмеят. А може би ти сега ми се присмиваш, а? – объркано каза тя.

– Сега изобщо не ми е до шеги! Поискай да те свържат с капитан Арата. Кажу ми, че командир Куин те изпраща. Той няма да се смее.

– Но, Ели...

– Звъни веднага! Аз трябва да тръгна. Ще се свържа с теб веднага, щом мога.

Лицето на момичето се разтвори в порой от мигащи снежинки. От устните на Куин се откъсна едва чути ругатня.

– Какво става? – попита Си, излизайки от банята. Той закопчаваше ръкавите на работния си комбинезон.

– Страхувам се, че в момента Теки е на разпит при Милисор. – каза Куин. – А това означава, че легендата ми вече се е изпарила. Проклетие! Не разбирам за какво им е притрябвало да отвличат Теки, та това е пълен абсурд... С какво мисли този Милисор – със задника си ли? Не е неговия стил...

– Може би това е логика на отчаянието? – каза Си. – Той беше много разстроен от изчезването на Окита. Даже по-разстроен и от новото

появяване на доктор Еркхарт. Относно доктор Еркхарт той имаше ъ-ъ... доста странни теории.

– Заради които, – добави Етан, – ти положи сума ти усилия, за да ме намериш. Поднасям ти най-искрените си извинения за това, че не се оказах онзи суперагент, на когото толкова разчиташе!

– Престани! – каза Си, хвърляйки му странен поглед.

– Аз само исках да накарам Милисор да се поизнерви малко. – Куин впи зъби в края на нокътя си и го отгризна. – Но не чак до такава степен. Не съм им давала никакви основания, за да отвличат Теки. А може би... Ако той беше направил всичко както му бях казала и беше върнал пакета веднага... Да, никога не трябва да се замесваш с дилетанти. И защо ли тогава не послушах вътрешния си глас? Бедния Теки даже не знае защо му се стоварва всичко това на главата...

– Интересно защо когато „се свърза“ с мен, не те мъчиха такива угризения... – мрачно отбеляза Етан.

– Тебе така или иначе щяха да те набъркат в това. Освен това на теб не съм ти пяла приспивни песни в люлката, когато си бил още бебе. И още... – тя замълча, насочвайки към него поглед, не по-малко странен от този, който току-що му беше хвърлил Си, – ти се недооценяваш... – Тя скочи и се отправи към вратата.

– Ти къде?... – обезпокои се Етан.

– Смятам... – решително започна тя, но изведнъж, след кратко колебание, дръпна ръката си от бутона на вратата. – Смятам първо да обмисля всичко това.

Тя рязко се обърна и започна да измерва стаята с крачки.

– Защо го държат толкова дълго? – запита тя. Етан не беше сигурен накъде е насочен въпроса – към него, към Си или към стената. – Те можеха да измъкнат цялата информация от него буквално за петнайсет минути. След това ще се свести в някой тунел и ще реши, че е задрямал на път за вкъщи, и всичко е скрито-покрито...

– С мен се занимаваха не петнайсет минути, – напомни Етан, – а доста по-дълго.

– Да, но техните подозрения бяха предизвикани – в което си съвсем прав – от моя „бръмбар“, който откриха у теб. А Теки нарочно го оставих „чист“, та повече да не се случва нищо подобно. Освен това те просто можеха да сверят показанията на Теки със стационарното му досие. Докато ти беше човек без минало, или поне миналото ти трудно можеше да се провери, което оставяше доста простор за всякакви фантазии.

– И в резултат се наложи да се мъча цели седем часа. – измърмори

Етан.

– Но от момента, в който изчезна Окита, – намеси се в разговора Си, – те сигурно мислят, че наистина си суперагент, който може да издържи седемчасово мъчение. Сега те са много по-недоверчиви към отговори като „не знам“...

– И в този случай, – навъсено го подкрепи Куин, – колкото по-скоро измъкна Теки, толкова по-добре.

– Извинявай, – каза Етан, – но откъде?

– Колкото и да е странно, от шаб-квартирата на Милисор. Тази, в която те разпитваха. Същия този „покрив“, под който изобщо не успях да пусна „бръмбари“. – Тя си разроши косите и с двете ръце. – Но как, по дяволите, да направя това? Въоръжено нападение на укрепен обект сред куп невинни граждани? При това на космическа станция...

– А как измъкна доктор Еркхарт? – попита Си.

– Просто събрах търпение и чаках, докато излезе. А после дълго търсих подходящия момент.

– Да, доста дълго. – охотно се съгласи Етан. Те си размениха напрегнати усмивки.

Ели се мятеше из стаята като побесняла тигрица.

– Опитват се да ме изкарат на светло! Знам го. Чувствам го. Милисор иска да се добере до мен чрез Теки. А за него всички средства са добри. К.Н.И. – Куин – Некадърна Идиотка! О, богове! Без паника, Куин! Какво би направил в подобна ситуация адмирал Нейсмит? – тя се спря като закована и се втренчи в стената.

Във въображението на Етан вече изникваха пикиращи бомбардировачи, хиляди десантчици с насочени плазмотрони, платформи с тежкилъчеви оръдия, които плавно прелитаха от позиция на позиция...

– Никога не прави това, – промърмори Куин, – което някой специалист може да направи вместо теб. Ето какво би казал! Интелектуално жудо, школата на космическия магьосник. – Когато тя отново се обърна, лицето ѝ сияеше. – Да, точно това би направил той! Хитър дребосък, колко те обичам! – Тя отдаде чест на някой невидим и се хвърли към интеркома.

Си въпросително погледна Етан. Той недоумяващо сви рамене.

Над холограмната плоча се материализира напрегнатото лице на жена-служител, облечена в зелена униформа.

– Гореща линия на Екологичната и епидемиологична служба. С какво мога да ви помогна?

– Искам да съобщя за предполагаем преносител на инфекция. –

заяви Куин с най-деловития си сериозен тон.

Служителката придържа към себе си клавиатурен панел.

– Човек или животно?

– Човек.

– Транзитник или станционер?

– Транзитник. Но в момента той може би предава инфекцията на станционер.

Погледа на събеседничката ѝ стана още по-напрегнат.

– Име на заболяването?

– Алфа-С-Д-плазмид-3.

Ръката на служителката замря над клавиатурата.

– Алфа-С-Д-плазмид-2 е заболяване, предаващо се по полов път и изразяващо се в загиване на меките тъкани. За първи път е регистрирано на Варус Тертиус. Него ли имате предвид?

Куин отрицателно поклати глава.

– Това е нова и по-жизнеспособна разновидност на варусанския „червен чатал“. Доколкото ми е известно, още не са изобрели ваксина срещу нея. Нима не сте чували нищо за нея? Тогава направо имате късмет.

– Не, госпожо, за това заболяване чувам за първи път. – Служителката яростно печаташе, включвайки още някакви уреди към записващото си оборудване. – Име на вероятния преносител?

– Господин Харман Дал, сетагандийски агент по покупко-продажба на произведения на изкуството. Той има нова агенция в Транзитната Зона, лицензирана преди няколко седмици. Той общува с много хора.

Харман Дал е псевдонима на Милисор, досети се Етан.

– Така, така... – каза служителката. – Ние, разбира се, ви благодарим за информацията. Но... – тя замълча, подбирайки думите си. – По какъв начин узнахте за заболяването на този човек?

Куин отклони поглед от лицето на служителката и го прехвърли върху собствените си крака. После погледа ѝ заблужда по ъглите на стаята и накрая се спря върху неочаквано затреперилите ѝ ръце. Всичко говореше за това, че е силно смутена. Ако имаше време да задържи за по-дълго дишането си, тя би почервеняла. Но, въпреки, и това стигаше.

– А вие как мислите?... – смутолеви тя, обръщайки се към токата на колана си.

– О!... – почервеня вместо нея служителката. – О, в такъв случай сме ви много признателни, че сама ни се обадохте. Мога да ви уверя, че

подобна информация при нас е строго поверителна. Вие трябва незабавно да се обърнете към нашите лекари в Карантината.

– Разбира се! – съгласи се Куин, цялата в разкаяние и готовност. – Мога ли да отида там още сега? Но... много се притеснявам и вие да не закъснете. Заради Дал много скоро може да имате три пациента, вместо два.

– Уверявам ви, госпожо, че нашия отдел успешно се справя с такива деликатни ситуации. Ако обичате, поставете легитимацията си в чешмото устройство...

Куин така и направи, отново обеща незабавно да се отправи към Карантината, получи нови уверения за анонимност и купчина благодарности и прекъсна връзката.

– Дръж се, Теки. – въздъхна тя. – Помощта е на път. Е, наложи се да се представям с истинското си име, но тук не трябва да сме дребнави...

– Да си болен при вас престъпление ли е? – зашеметено запита Етан.

– Не, но лъжливо донесение за преносител на зараза е престъпление. Когато видиш какви сили ще бъдат пуснати сега в ход, ще разбереш защо не се поощряват такива игрички. Но по-добре да имам работа със съдебно дело, отколкото с изстрел от невроразрушител. Парите за глобата ще ги пиша за разход.

– А какво ще каже за това адмирал Нейсмит? – с удивление и възторг запита Си.

– Ще ме представи за награда. – Куин им намигна. – Е, добре. Екослужбата може да срещне неочаквана съпротива от страна на своите нови клиенти. Ами ако на нашите „умивачи на ръце“ им потрябва подкрепление? Ти можеш ли да си служиш с парализатор, господин Си?

– Да, командире.

Етан плахо вдигна ръка.

– Получил съм общовойскава подготовка в Атонската армия. – чу се да казва той.

ГЛАВА 11

В крайна сметка като резерв на шурмовата група Куин избра именно Етан, а не Си. Тя постави телепата при асансьорната шахта, в самия край на коридора на хотела, в който беше отседнал Милисор.

– Стой в сянка и не пропускай никой, който се опитва да избяга. – инструктира го Куин. – Стреляй без да мислиш. Когато стреляш от парализатор, винаги имаш възможност после да се извиниш.

Веднага след като Си се скри зад завоя, Етан погледна към Ели, с целия си вид изразявайки съмнение относно справедливостта на последното ѝ твърдение.

– Е, добре де, почти винаги. – отметна се тя и озъртайки се, придирчиво огледа укритието на Си, образувано от тропически растения, огледала и малки пейки. Съдейки по асансьорния хол, хотела, избран от Милисор, беше от такава класа, каквато Етан не можеше да си позволи.

В този момент Етан разбра, че в плана е допусната съдбоносна грешка.

– Ти не ми даде парализатор! – развълнувано прошепна той.

– Имам само два. – невъзмутимо отговори Куин. – Ето. Вземи аптекката ми. Ще бъдеш медик.

– И какво да правя с нея? Да удрям Рау по главата ли?

Ели се усмихна.

– Естествено. Ако, разбира се, ти се предостави такава възможност. Но най-вероятно от помощ ще се нуждае Теки. Сигурно ще се наложи да му направиш инжекция с антипента; ампулата е точно до суперпетотала. Ако, разбира се, нещата не са по-лоши, в който случай напълно се доверявам на лекарския ти опит.

– А-а... – проточи Етан, омоквайки. Това наистина звучеше разумно.

Тъкмо беше отворил уста, за да направи поредното предположение, когато Куин го бутна в някаква тясна ниша. По коридора откъм товарния асансьор се приближаваха трима души. След тях, като куче на кашка, плаваше пътническа платформа с ярката емблема на Екослужбата: зелен папрат в синя вода. Излизайки от тъмното в осветения коридор, тримата се превърнаха в един внушителен представител на службата по безопасност и двама екотехници – мъж и жена.

Жената, костелива и ъгловата, шестваше така, сякаш отдавна беше

стъпила на пътеката на войната и сега победоносно стискаше в ръка томахавка, обагрена с кръвта на враговете...

– О, Бог-Отец! – изхлипа Етан, приготвяйки се да се спасява с бягство. – Ужасната Хелда!

– Без паника! – изсъска Куин и бутна Етан обратно в нишата: – Бързо се обърни с гръб към нея и изобрази нещо естествено, тогава няма да те забележи. Ето така, обърни се, ръцете на стената зад гърба ми, – в скоропоговорка шептеше Куин, – наклони се към мен и говори много тихо...

– И какво трябва да изобразява това?

– Прегръдка. А сега мълчи, искам да ги чуя. И не ме гледай така, че няма да издържа и ще се захили. Макар че ако захихикам навреме, това ще придаде малко убедителност...

И това при тях се счита за естествено? Никога през живота си Етан не беше правил нищо по-противоестествено. По гърба го полазиха мравки; всеки момент от стаята на Милисор – по-точно от хола му – можеше да долети изстрел от невроразрушител. А това, че той не можеше да види нищо, не беше никакво утешение. Добре й е на Ели: не стига, че отлично виждаше всичко, ами и беше прикрита с тялото му като щит.

– Само един от службата за безопасност в цялата група? Брей! – промърмори Куин, широко опулвайки очи. – Направо късмет, че дойдохме.

От джоба на куртката й се чу приглушен писък. Тя мигновено изключи звука, извади комуникатора от джоба и без да го доближава до очите си прочете поредицата цифри. Устните й се изкривиха.

– Кой е? – шепнешком попита Етан.

– Номера на ком-пулта на копелето Милисор. – нежно прошепна тя в отговор, прегръщайки съвсем реалистично Етан през шията със свободната си ръка. – И така, той все пак е измъкнал от Теки номера ми. Мисли си, че сега ще му позвъня и ще започне да ме плаши. Е, ще има много здраве от мен.

Етан, напълно отчаян, се притисна към нея и облягайки се с рамо на стената, си осигури по-добра гледка.

Екотехник Хелда подпря с пръст звънеца на вратата на Милисор, едновременно проверявайки в листа с rapорта.

– Гем-лорд Харман Дал? Транзитник Дал?

Отговор нямаше.

– Той изобщо въкщи ли е? – поинтересува се втория техник.

Вместо отговор Хелда кимна към панела, монтиран в стената до

входната врата. Етан се досети, че цветните светлини носеха някаква информация, защото втория екотехник каза:

– Аха. Вкъщи си е. И не е сам. Може би всичко е вярно?

Хелда позвъни още веднъж.

– Транзитник Дал, безпокои ви инспектора по биоконтрол на станцията Клайн Хелда. Настоявам незабавно да отворите вратата. При отказ вие автоматично нарушавате член 1766 и допълнение 2а на Закона за Биоконтрол.

– Остави го поне да си obuе панталоните. – каза екотехникът-мъж. – Неудобно е някак...

– Е, нека му е неудобно. – късо отговори Хелда. – Този негодник и това не заслужава, ако ни е домъкнал тук някое... – тя пак натисна звънеца.

След като не получи отговор за трети път, тя извади от джоба си някакъв предмет и го доближи до вратата. Върху уреда замигаха светлини, но нищо не се промени.

– О, богове! – възкликна втория екотехник, опулвайки очи. – те са блокирали аварийната система!

– А това вече е нарушение на правилата за противопожарна безопасност! – радостно вметна представителя на службата за безопасност и бързо набра съответния доклад на ком-пулта си. Улавяйки въпросителния поглед на втория екотехник, той обясни:

– На вас, от биоконтрола, ви е достатъчен и анонимен донос, и вече можете да плюете на всички граждански права на транзитниците. – Той въздъхна завистливо. – А на мен ми се налага да доказвам всяка дреболия, за да не ми се стъжни после!

– Дал, незабавно разблокирайте вратата! – освирепяло закрещя Хелда в интеркома.

– Можем да му отрежем доставките на храна. – предложи втория екотехник. – Като огладнее, сам ще излезе.

Хелда заскърца със зъби.

– Не смятам да вися тук и да чакам докато това мръсно животно реши да ни сътрудничи!

Тя продължи по коридора, спря пред пулт с надпис: „ПОЖАРЕН КОНТРОЛ. САМО ЗА КВАЛИФИЦИРАН ПЕРСОНАЛ!“ – и мушна в четящото устройство легитимацията си. След това набра на разноцветната клавиатура някаква сложна комбинация.

От блокираната стая на гем-полковник Луис Милисор се чу приглушено свистене и нещо, което приличаше на викове. Хелда кръвожадно

се усмихна.

– Какво прави тя? – прошепна Етан на ухото на „възлюбената си“.

– Пожарен контрол. – злорадо се ухили Ели. – При вас, планетниците, при пожар се задействат автоматични разпръскватели на пяна. Много неефективна система. А ние херметизираме стаята и изтегляме въздуха от нея. Бърз и надежден метод. Няма кислород – няма горене. Милисор или е сглупил, или се е побоял да пипа пожарния контрол...

– А... а това не е ли твърде жестоко спрямо хората, заключени вътре?

– По принцип първо се евакуират хората. Но Хелда явно е решила да промени реда на действията...

Прибора за разблокиране, притиснат от втория екотехник към входния механизъм, замига.

– Сега Милисор и да иска да отвори вратата, не може – заради разликата в наляганията. – коментираше Куин.

Хелда умееше добре да задържа паузите. Най-накрая тя се умилостиви и върна въздуха. Вратата се отвори мигновено, като от взрив. Милисор и Рау, от чийто носове течеше кръв, залитайки се изсипаха в коридора със зейнали уста. И двамата трескаво преглъщаха, за да премахнат заглъхването в ушите си.

– Хелда даже не даде възможност на горките момчета да обявят, че имат заложник. – Ели доволно се ухили. – Решителна дама...

Милисор най-накрая възстанови дишането си.

– Вие какво, да не сте се побъркали?! – закрещя той, опитвайки се да фокусира погледа си върху офицера от безопасността. – Моят дипломатически имунитет...

– Тук тя е главната. – и офицера посочи с пръст Хелда.

– Къде ви е заповедта? – злобно заръмжа Милисор. – Платил съм за тази стая и живея в нея напълно законно. Между другото, имам дипломатически имунитет четвърти клас. Нямате право да възпрепятствате мен или моите действия без да ми предявите официално обвинение в извършване на криминално престъпление...

Етан вече нищо не разбираше: това истина ли е, или нагла лъжа? И въобще, кой беше пред него: дипломата Харман Дал или гем-полковник Луис Милисор?

– Правата на транзитните пътници, които цитирахте, се отнасят за службата по безопасност. – отрязва го Хелда. – В екстремни ситуации службата по биоконтрол е упълномощена да ги игнорира. А сега, ако обичате, се качете на платформата.

Етан и Куин се преструваха на любопитни наблюдатели. В този момент погледа на капитан Рау попадна върху тях; капитана леко стисна ръката на началника си, сигнализирайки му, че е открил причината. Милисор рязко обърна глава. Имаше нещо страшно в това, колко бързо овладя яростта си – сякаш я скри надълбоко, пазейки я за по-добри времена. В очите на гем-полковника се четеше напрегнат размисъл.

– Ей! – извика представителя на безопасността, поглеждайки в ста-
ята. – Тук има още един. Завързан за стола, чисто гол!

– Каква мерзост! – изсъска Хелда и хвърли изпепеляващ поглед на Милисор (който, между другото, не произведе искания ефект). Рау трепна и посегна към кобура но замря, улавяйки възпиращия поглед на полковника.

– Той е целия в кръв. – каза офицера по безопасността, хвърляйки бърз поглед към Милисор и Рау, който замислено махна ръката си от парализатора.

– Това е от носа. – небрежно отговори Хелда. – Винаги прилича на касапница, но мога да ви уверя, че никой не е умирал от това.

– Моя приятел тук е лекар. – като появила се от нищото подскочи към тях Куин. – Ако разрешите, ще ви помогнем?

– Ох, да. – с явно облекчение се съгласи представителя на безопасността.

Куин хвана Етан за ръката и го повлече към стаята, хвърляйки тържествуващ поглед към Милисор и Рау. Но ръката ѝ продължаваше да стои върху кобура с парализатора. Офицера още веднъж погледна Ели и благодарно кимна. Хелда, недоволно мърморейки под носа си, сложи пластмасови ръкавици и също влезе в стаята – лично да огледа жертвата на насилие.

Офицера клекна до стола и внимателно докосна проводника, който се беше врязал дълбоко в голите глезени на Теки. Всичките дрехи на нещастника бяха внимателно подредени на леглото. Китките на Теки бяха подпухнали и почервенели, а кръвта, струяща от носа му, беше заляла цялата му брадичка. Теки седеше, отпуснал глава. Очите му бяха отворени и излъчваха блаженство. Почувствал докосването, той се заля в неудържим смях. Офицера удивено се отдръпна, огледа с явно недоволство жертвата на насилие и извади ком-пулта си с вида на рицар, вадещ меч от ножницата.

– Не ми харесва всичко това. – констатира той.

Хелда, поглеждайки над гърба на Етан, застина в изумление.

– О, богове! Теки! Винаги съм знаела, че си идиот, но това е вече

твърде...

– Аз си почивам. – тихо, но с достойнство заяви Теки. – И аз не искам да почивам заедно с теб, Хелда. – Той се опита да стане от стола, но проводника се вряза в тялото му и Теки се принуди да се откаже.

Хелда онемя. Уви, не задълго.

– Ама какво му е? – тя разпери ръце и още веднъж, вече по-внимателно, погледна към Теки.

– С наркотици ли са го натъпкали? – попита представителя на безопасността Етан. – Какви точно? Това какво е... ъ-ъ... лични проблеми, които не ни засягат, или престъпление? – пухкавите му пръсти застинаха в очакване над клавиатурата на ком-пулта.

– Изтезания с използване на наркотични средства. – късо отговори Етан, отваряйки аптекката на Куин. – И освен това – отвличане.

В аптекката имаше виброскалпел. Едно докосване – и проводника с жалостив звън се разлетя на парчета.

– Изнасилване?

– Едва ли.

Чувайки гласът на Етан, Хелда се приближи и вперя поглед в него.

– Ти не си доктор! – изсъска тя. – Ти си онзи малоумник от „Докове и Шлюзове“. В моя отдел много искат да си побъбрят с теб!

Теки вирна крак и се затресе от смях. Етан от изненада изпусна стерилната салфетка, която се опитваше да сложи на глезена му.

– Глупачка си ти, Хелда! Той наистина е доктор. – Накланяйки се към Етан и едва не прекатурвайки стола си, Теки изкрещя право в ухото му: – Само не признавай че си от Атон, докторе, че ще те заколи на място. Тя ненавижда Атон! – след което удовлетворено кимна, облегна се назад и отново наклони главата си настрани.

Хелда ужасено отстъпи, опулвайки очи:

– Ти си от Атон? Или това е някаква глупава шега?

Етан, погълнат от работата си, кимна към Теки.

– Питайте него, натъпкали са го със „серум на истината“. Всичко ще ви разкаже, като на изповедник.

Теки имаше силно сърцебиене, крайниците му бяха студени, но общото му състояние все пак не беше шоково. Етан освободи китките му. За всеобщо удивление Теки не падна, а продължи да седи стабилно на стола.

– Но за ваше сведение, госпожо, аз наистина съм доктор Етан Еркхарт от планетата Атон. Посланик доктор Еркхарт, с особено поръчение от Съвета на Населението.

Етан не смяташе че това ще произведе кой знае какво впечатление, но за негово удивление Хелда трепна и пребледня.

– Истина ли е? – попита тя с отслабнал глас.

– Не й казвай, докторе! – отново го посъветва Теки. – Откакто си-
нът й избяга на Атон, никой не смее да споменава вашата планета в ней-
но присъствие. Тя не може дори да се свърже с него – вашата цензура
забранява всякакво общуване с жени. Тя *изобщо* не може да го достигне.
– Теки жизнерадостно захихика. – А той навярно се е побъркал от
радост!

Етан се намръщи – предпочиташе да не го намесват в разни семей-
ни скандали. Офицера, който явно също не беше въодушевен от това,
все пак попита:

– А на колко години беше момчето?

– Трийсет и две. – хихикна Теки.

– А-а... – проточи офицера, незабавно загубвайки всякакъв интерес
към инцидента.

– Имате ли неутрализатор за този така наречен „серум на истина-
та“, *докторе*? – с леден глас попита Хелда. – Ако да, предлагам ви неза-
бавно да му го приложите, а с останалото сами ще се справим в
Карантината.

Етан се поколеба. Думите му бавно се отронваха от устните му, ка-
то тежки капки мед:

– В Карантината?... Където вие напълно владеее ситуацията и къ-
дето вие... – Той вдигна поглед и срещна нейните уплашени очи. Вре-
мето спря. – Вие...

Времето отново се понесе напред.

– Куин! – изрева Етан.

Куин незабавно откликна на повикването. Наистина, отначало в
стаята влязоха Милисор и Рау, побутвани от парализатора й. Етан скочи
на крака. Искаше му се да скача, да танцува или да си скубе косите, или
да хване Ели за яката на сивата й куртка и да я тръска, докато не затрака
със зъби. Думите и мислите му се тълпяха, изпреварвайки се едни
други.

– През цялото време се опитвах да ти кажа, но ти не ме слушаше!
Представи си, че си агент, или който и да е, на когото му е възложено да
отвлече от станция Клайн товар, предназначен за Атон. И изведнъж ти
идва на ум да подмениш културите. Знаем, че това е чиста импровиза-
ция, защото ако всичко бе предварително планирано, ти щеше да дока-
раш със себе си истински култури и никой никога нямаше да забележи

подмяната, нали? Но къде, къде в името на Бога-Отца ще намериш даже на станция Клайн четиристотин и петдесет човешки яйчника? Не, не четиристотин и петдесет. Триста осемдесет и осем човешки и шест кравешки! Не мисля, че би могла да ги измъкнеш от джоба, командир Куин!

Куин направи с устните си „ап!“ и се вгледа в него с напрегнато внимание.

– Продължавай, докторе.

Милисор вече беше престанал да се преструва на господин Харман Дал. Но дори когато Ели едва не изгърва парализатора от изумление, гем-полковника не направи никакъв опит за бягство. Той стоеше като статуя, ловейки всяка дума на Етан. Рау наблюдаваше командира си, очаквайки сигнал. Втория екотехник не разбираше нищо; затова пък представителя на службата по безопасност, макар че пребиваваше в същото недоумение, записваше всяка дума.

Гласът на Етан зазвня:

– Забрави за четиристотин двайсет и шестте подозрителни кораба. Мисли само за един кораб, пощенския кораб с товара за Атон. Логика, мотивация и възможности, ето какво! Кой има свободен достъп до всяко ъгълче на станция Клайн, кого във всеки момент без нито един въпрос могат да пуснат в склада за транзитни стоки? Кой всеки ден има работа с трупове? Трупове, от които може да се извлече нужната тъкан, и никой няма да забележи, защото след кражбата тялото незабавно се подлага на химическа преработка? Но труповете не са били достатъчно – нали, Хелда? А пощенския кораб вече е бил готов да се отправи към Атон. Затова са и кравешките яйчници, хвърлени от отчаяние в контейнерите само заради количеството, и недостигащите единици в контейнерите, и празния контейнер... – Етан млъкна, дишайки тежко.

– Ти си побъркан. – прошепна Хелда. Лицето ѝ ту почервеняваше, ту отново ставаше мъртвешки бяло. Милисор буквално я изгаряше с поглед. Куин блажено се усмихваше, като религиозен фанатик, най-сетне попаднал в царството небесно. Пръстите на офицера замряха над клавиатурата.

– Не по-побъркан от вас. – с достойнство парира Етан. – Какво се опитвахте да постигнете?

– Излишен въпрос. – вметна изведнъж Милисор. – Знаем какво е постигнала. Стига си вдигал акциите си, ами я попитай къде... – Командир Куин мушна гем-полковника с парализатора, напомняйки му, че сега не е неговият ред да задава въпроси.

– Сега всички тръгвате към Карантината... – започна Хелда.

– Играта свърши, Хелда. – прекъсна я Етан. – Сигурен съм, че ако добре поровя из вашата преработвателна станция, ще намеря там опаковъчна хартия.

– Разбира се! – с ентузиазъм възкликна Теки. – Запечатваме с нея съмнителните постъпления, за да направим анализ по-късно. Тя е под лабораторната маса. Веднъж даже си запечатах ботушите – заради махмурлука, сигурно... Опитвах се да правя от нея водни бомби – да ги хвърлям в асансьорната шахта, но не знам защо не искаха да се взривяват...

– Млъкни, Теки! – закрещя Хелда.

– Но това е нищо в сравнение с онова, което Верна направи с белите мишки...

– Стига де! – уморено каза Милисор. Теки се подчини и млъкна, мигайки бързо.

Етан разпери ръце и запита – настойчиво, но вече далеч по-меко:

– Хелда? Защо го направихте? Искам да разбера...

Цялата злоба, клокотеща в гърдите ѝ, най-сетне се изля навън:

– Защо? Ти ме питаш защо? Затова, за да не шамповате повече копелета, които да няма кой да възпитава! И смятах да постъпя така и със следващия товар, ако беше пристигнал, и с третия, и с четвъртия, докато... – Тя вече не можеше да говори, като че нещо я задушаваше. Ярост? Не, сълзи. Това беше победа. Но, неизвестно защо, Етан не се радваше. Изведнъж му стана много тъжно. – ...докато не измъкна оттам моя Сими, за да се опомни най-накрая и да си вземе жена. Заклевам се, че вече няма да му викам за всяка дреболия. А на тази мръсна, проклетата планета даже не ми разрешават да видя собствените си внуци... – тя се обърна и отдалечавайки се на няколко крачки, застина на място, бършейки сълзите от почервенялото си, изкривено от болка лице.

Сега Етан разбра какво усеща новобранецата, натъпкан с пропаганда, когато се сблъсква в първия си бой лице в лице с противника... В първия момент той изпитваше нещо подобно на ликуване. Но сега... Сега той стоеше напълно объркан и се чувстваше като последен идиот. Не приличаше много на геройство...

– О, богове! – с престолен ужас промърмори офицера. – Трябва да арестувам екополиция...

Теки захихика отново. Втория екотехник, явно зашеметен от изповедта на Хелда, изглежда не знаеше какво да прави – да се застъпи за началничката си, или да се престори, че го няма тук.

– Но с тях какво направи? – изсъска през зъби гем-полковника.

– С кои „с тях“?... – изхленчи Хелда.

– Със замразените яйцеклетъчни култури, които си извадила от контейнерите. – ясно и отчетливо каза Милисор.

– А... С тези... Изхвърлих ги.

На челото на сетагандиеца изпъкнаха всички вени – Етан като доктор можеше да назове всяка от тях. И изглежда, гем-полковника имаше проблем с дишането.

– Кучка безмозъчна... – задъхваше се той. – Имаш ли представа какво си направила?...

– Адмирал Нейсмит ще бъде във възторг! – засмя се жизнерадостно командир Куин.

В този момент желязното самообладание на полковника го напусна.

– Гадина! – закрещя той и се хвърли към Хелда с явното намерение да я удуши. Лъчите на два парализатора се кръстосаха на гърба му и сетагандиеца падна като подкосен.

Рау стоеше като вкаменен, клатейки глава и повтарящ като побъркан:

– Мамка му. Мамка му. Мамка му...

– Преднамерено нападение, – бързо пишеше представителя на службата по безопасност, след като прибра оръжието си, – на инспектор по биоконтрола при изпълнение на служебните му задължения...

Рау започна да се придвижва странично към вратата.

– Не забравяйте и бягство от предварителния арест. – добави Куин, сочейки капитана. – Ето този тип е онзи, който търсите. Той избяга от килия С-9. Обзалагам се, че ако претърсите тази стая, ще намерите пълен комплект оръжия и шпионски приспособления, забранени на станция Клайн.

– Но първо Карантината. – вметна втория екотехник, хвърляйки угоднически поглед към своята началника.

– Страхувам се, че посланик Ерхарт ще поиска съдебно разследване относно кражбата и унищожаване на имущество, принадлежащо на планетата Атон. – отбеляза Куин. – Така че кого смятате да арестувате?

– Сега ние всички ще се отправим към Карантината, а там вие ще поседите тихо, докато не се добера до същността. – твърдо заяви блюстителя на реда. – Човек може да изчезне от килия С-9, но от Карантината...

– Разумно. – подкрепи го Куин.

Рау само мълчаливо сви уста. На вратата, затваряйки всички

пътища за отстъпление, вече стояха сътрудници на службата по безопасността. Стаята изведнъж се напълни с множество непознати хора. Етан даже не беше забелязал кога офицера е повикал подкрепление. Изглежда, че не беше такъв дръвник, какъвто изглеждаше отначало...

– Слушам, сър! – изкряка един от новопристигналите.

– Карате ме да ви чакам. – сурово отбеляза офицера. – Претърсете този, – той кимна към Рау, – а после ще помогнете да придружим всички до Карантината. Към тези тримата е предявено обвинение в преднамерено разпространение на венерична болест. Този там е посочен като избягалия арестант от С-9. На онази е предявено обвинение в кражба от този тук, който незаконно носи стационарна униформа, а също твърди, че онзи, ето там, е бил отвлечен. А на този тук, който сега лежи на пода, сам ще съставя рапорт веднага щом се съвземе. Тези тримата имат нужда от медицинска помощ...

Етан, опомняйки се, подскочи към Теки и притисна към ръката му инжектора с антипента. Глупавата усмивка мигновено изчезна от лицето му. Сега Теки имаше такъв вид, като че ли току-що са го свалили от бесилото. През това време сътрудниците вадеха от джобовете на притихналия Рау непонятни блестящи предмети.

– ...а симпатичната дама в сива униформа, която изглежда знае всичко за всеки, ще привлече като свидетел. – завърши офицера. – Но... но къде е тя?...

ГЛАВА 12

Капитан Рау послушно се отправи към Карантината след носилката с парализирания си началник. Инспекцията по Биоконтрола настоя на незабавен преглед, отхвърляйки всички възражения. Понеже пътищата за отстъпление му бяха отрязани, на Рау му оставаше само едно – да стои близо до Милисор, изобразявайки вярно куче, следващо ковчега на стопанина си.

Етан не знаеше какви процедури са необходими за откриване на Алфа-С-Д-плазмид-2 или неговата митична разновидност, но по мрачния израз на лицето на Рау разбра, че изследването се е оказало твърде болезнено за капитанското самолюбие. Ако Рау имаше поне малко чувство за хумор, би му било по-леко. Но погледът, който капитана хвърли накрая на Етан, напомняше замах на наточен кинжал.

Етан, на свой ред, беше придружен до един кабинет за много дълъг разговор с властите в лицето на арестувалия ги офицер и жена, която по всяка вероятност му беше пряк началник. Някъде към средата на беседата към тях се присъедини трети офицер, представящ се за капитан Арата. Това беше мършав човек с азиатска външност, с права черна коса, бледа кожа и косо разположени очи. Говореше малко, но слушаше много.

Първия порив на Етан беше да разкаже всичко и да се предаде на милостта на правосъдието. Но спомена за инцидента с Окита го принуди да се въздържа от чистосърдечни признания. Настойчивия интерес на сетагандийците към него обясни с това, че „една от културите в това-ра, предназначен за Атон, е била обърквана на Архипелага Джексън с някакъв разнороден генетичен материал, откраднат от Сетаганда“. Той беше много внимателен и нито веднъж не спомена името на Терънс Си: от това всичко щеше да стане само по-сложно и по-объркано...

– В такъв случай, – обобщи жената-офицер, – екотехник Хелда, без да иска е направила услуга на Атон. На практика тя е спасила генофонда ви от заразяване.

Етан разбра намека – службата за безопасност се надяваше, че той ще се откаже от възбуждане на съдебно дело срещу Хелда – дело, което неминуемо би накърнило репутацията на станция Клайн. Той помисли за количеството товари на станцията, за складовете, славещи се с надеждността си. Осъзнавайки всички преимущества на положението си, Етан

се успокои и изрази готовност да се откаже от подаване на иск.

Представителите на властта моментално станаха пределно вежливи с него. Половината обвинения към него отпаднаха поради статуса му на посланик, а втората половина се изпари от протокола по чудодееен начин. Увериха доктор Еркхарт, че на станция Клайн никога повече няма да бъде допуснат подобен вандализъм. Самата Хелда вече беше на такава възраст, че излизането ѝ в пенсия нямаше да предизвика въпроси у никого. Посланик Еркхарт не трябва да се притеснява за господин Харман Дал, или както той нарича горепосочения „гем-полковник Милисор“: заедно с помощниците си той ще бъде депортиран с първия кораб по доказано обвинение в отвличане на човек.

– Между другото, господин посланик, – вметна капитан Арата, – случайно да знаете къде да намерим третия и четвъртия от подчинените му?

– Искате да кажете, че Сети още не е арестуван? – запита Етан.

– Работим върху това. – отговори Арата с непроницаем вид. Етан се замисли, но така и не разбра какво иска да каже Арата.

– По-добре попитайте гем-полковник Милисор, когато се събуди. А що се отнася до втория, то въ-в... по-добре питайте командир Куин за това.

– А къде е командир Куин, господин посланик?

Етан въздъхна:

– Вероятно на път към своята дендарийската флота...

И сигурно не сама, а заедно с вербувания телепат. Колко може да преживее този човек без род и племе, лишен от своята мечта? Във всеки случай, по-дълго, отколкото в компанията на гем-полковник Милисор, честно призна пред себе си Етан.

– Неуловима хитруша. – също въздъхвайки, промърмори Арата. – Трябва да проверим. Тя трябва да ми даде още малко информация.

Скоро Етан беше освободен. „Благодарим ви за оказаното съдействие, господин посланик Ако можем да направим нещо, за да бъде вашето пребиваване на станция Клайн по-приятно, моля, обръщайте се към нас“. Нито Етан, нито офицера споменаха повече за Хелда: скандалния инцидент с подмяната на товара беше изчерпан, а делото – закрито. „Приятен ден, господин посланик!“

В коридора, водещ към изхода, Етан изведнъж се спря.

– Между другото, капитан Арата, вие можете още сега да ми направите една услуга.

– Каква?

– Полковник Милисор е под охрана, нали? Ако се е съвзел, бих ли могъл да поговоря с него?

– Сега ще разберем. – отговори Арата, поглеждайки съсредоточено към него.

Заедно с капитана Етан напусна административния отдел и мина през два карантинни шлюза. Там те завариха екотехник, излизащ от остъклен бокс. Екотехникът изключи светещият на вратата надпис „Не влизай!“ и се зае да сваля от себе си защитното облекло. Въоръжения охранител от службата за безопасност му подаде отвътре подобен защитен комплект и екотехника с привичен жест го хвърли в контейнера за дезинфекция.

– В какво състояние е пациентът ви? – запита капитан Арата.

– В съзнание и комуникативен. – отговори екотехникът, поглеждайки към офицерските знаци на Арата. – Има някои остатъчни явления от шоквата травма, като главоболие например. Има хронична хипертония, гастрит на нервна почва, черният дроб е в състояние на предцирозно израждане и леко увеличена простата, която навярно ще се наложи да се лекува след няколко години. Общо взето, за човек на тази възраст здравето му е в норма. А това, което със сигурност няма, е Алфа-С-Д-плазмид-2, -3, -29 – и т.н. до безкрайност. И настинка даже няма. Преметнал ви е някой, капитане, с този рапорт за инфекция и се надявам, че ще изясните кой е той. А аз нямам време за такива глупости.

– Работим върху това. – каза Арата.

Етан го последва в помещението, вече отворено за посетители. Арата с жест заповяда на охраната да стои на пост до вратата, влезе в стаята и застина в стойка „мирно“, като някакъв почетен караул. Да го моли да се отдалечи явно беше безсмислено – помещението навярно се подслушваше.

Етан се приближи до леглото, на което лежеше гем-полковника, облечен в болнична пижама. Завързан – забеляза с облекчение Етан и се приближи до него. Милисор даже не трепна. Вероятно вече беше изпитал якостта на възлите и ги беше определил като достатъчно здрави. Гледаше посетителя си студено и оценяващо и Етан изведнъж се засрами. Като че ли пред него лежеше завързан хищник, заловен от по-смели ловци, а той предпазливо го мушка с пръчка...

– Ъ-ъ... добър ден, гем-полковник Милисор. – започна Етан, чувстввайки се като последният идиот.

– Добър ден, доктор Еркхарт. – с иронично кимване, но съвсем вежливо му отвърна Милисор. Външно не се забелязваше никаква

враждебност. Както би казала Куин, той се държеше професионално. Впрочем, когато изтезаваше Етан също нямаше никаква враждебност.

– Кхм... преди да си заминете, бих искал да се уверя, че сте разбрали: на Атон няма и никога не е имало генетичен материал, изпратен от Архипелага Джексън. – каза Етан.

– Да, по всяка вероятност наистина е така. – съгласи се Милисор. – Но, виждате ли, аз съм много недоверчив човек.

– В такъв случай, – каза Етан след като помисли малко, – навярно ви е много трудно да признавате грешките си.

– За щастие това се случва рядко. – сухо отговори Милисор и присвивайки очи, попита: – Е, какво впечатление ви направи Терънс Си?

– Кой?! – подскочи Етан като хванат на местопрестъплението.

– Стига, докторе. Знам, че е тук. Чувствам присъствието му в това разпределение на силите. Той е дяволски привлекателен, нали атонце? Мнозина смятат така. Понякога даже си мислех: може би неговия, така да се каже, дар, се проявява в няколко направления?

Проницателността на полковника беше крайно неприятна, още повече, че Етан наистина намираще Си за много привлекателен. А Милисор предпазливо погледна Арата, опитвайки се да улови реакцията му към този нов ход на беседата. Етан побърза да отклони опасната тема, докато сетагандица не е преминал в настъпление.

– Ако това ви интересува, не съм говорил с никого за господин Си.

– Направили сте ми такава услуга? – учуди се Милисор.

– Направих услуга на него. – поправи го Етан.

Милисор кимна, показвайки че приема тази корекция.

– И все пак Си е тук, на станция Клайн. Къде е той, докторе?

– Наистина не зная. – Етан поклати глава. – Ако искате вярвайте, ако искате – недейте. Ваша си работа.

– В такъв случай вашата очарователна телохранителка знае.

– Изобщо не е моя! – взриви се Етан. – Нямам нищо общо с командир Куин. Тя си е сама за себе си. Ако имате някакви проблеми, решавайте си ги с нея, не с мен!

– Ама какво говорите, какви проблеми! – усмихна се сетагандица.

– Аз направо съм възхитен от нея. Всичко, което досега не разбирах, вече стана ясно. Нямам нищо против да я превербувам.

– Хм... Не мисля, че би се съгласила.

– Всеки наемник си има цена. Това не е задължително да са пари. Звания, власт, привилегии.

– Не. – твърдо каза Етан. – Тя изглежда е влюбена в своя командир.

Наблюдавал съм подобно явление в армията на Атон – преклонение на младшите офицери пред своите командири. Някои от старшите се възползваха от това, други – не. Не знам към коя категория се числи нейния адмирал, но във всеки случай не мисля, че вашата цена би била по-голяма.

Арата кимна утвърдително и неизвестно защо пребледня.

– И на мен ми е познато това. – въздъхна гем-полковника. – Какво пък, има ги всякакви. Жалко... Трябва да призная, – продължи той, – че вие, докторе, много ме озадачихте. Ако не сте съучастник на Терънс Си, значи сте негова жертва. Не е много умно да го криете след онова, което той се опита да направи на вашата планета.

– Единственото, което той искаше от Атон беше да получи убежище. И аз не намирам нищо престъпно в това. При вас, в галактиката, вече се нагледах на такива неща, че напълно разбирам желанието му. Самият аз нямам търпение да се върна вкъщи.

Веждите на Милисор рязко скочиха нагоре – едно от малкото движения, които му бяха достъпни в момента.

– Боже мой, докторе! Започвам да подозирам, че вие наистина сте онзи наивен простак, който изглеждахте. А аз си мислех, че знаете какъв фокус беше направен с вашата поръчка...

– Да, Си е сложил в него материал от жена си. Избива го на некрофилия, вероятно. Само че, отчитайки възпитанието му, остава само да се учудваме, че по принцип е нормален човек.

Полковникът изведнъж се разсмя, и това беше така неочаквано, че на Етан, който не виждаше в думите си нищо смешно, му стана неловко.

– Разрешете да предложа на вашето внимание два факта. – заговори Милисор след като се успокои, – Две тайни, станали безсмислени след като онази идиотка извърши своята героична вредителска постъпка. Първо. Генния комплекс, ъ-ъ... за който вие знаете, – той хвърли поглед към Арата, – беше рецесивен и можеше да се появи във фенотипа само при наличието му и в двете родителски клетки. Второ. Всяка – чувате ли, *всяка* – от културите, изпратени на Атон, беше „заразена“ с този комплекс. Помислете върху това, докторе.

Етан се замисли.

В първото поколение яйцеклетъчните култури ще предадат скритите си рецесивни гени на децата; после – на всички деца, родени на Атон. Когато момчетата пораснат и станат бащи, телепатичния дар в резултат на повторното кръстосване ще се прояви статистически в половината от цялото население. При третото поколение във втората половина той ще

премине от скрито във функционално състояние, и т.н. до момента, в който телепатичното болшинство не започне активно да измества не-телепатите.

Но тогава дори не-телепатите ще бъдат носители на тези гени и следователно, потенциални бащи на синове-телепати. И в крайна сметка цялото население щеше да се окаже заразено от генетичния комплекс и вече нищо нямаше да може да се направи.

Въпросът „Защо Атон?“ мигновено стана риторичен. Разбира се, че Атон. И само Атон.

От смелостта, красотата и чудовищността на замисъла на Си на Етан му секна дъха. Всичко съвпаднаше със зашеметяващата убедителност на математическо доказателство. Сега дори беше ясно защо Си толкова бързо е изхарчил своя „куп пари“.

– Е, сега кой трябва да признае грешката си? – с леко издевателство се поинтересува Милисор.

– Да-а... – едва чуто въздъхна Етан.

– Най-коварното в това малко чудовище е неговото обаяние. – продължаваше Милисор, внимателно наблюдавайки събеседника си. – Ние нарочно го направихме такъв, без още да знаем, че поради ограничеността на дара си той не може да стане агент. Впрочем, съдейки по това което той успя да сътвори, може и да сме сгрешили. Но не вярвайте на обаянието му, скъпи докторе. Той е много опасен и напълно лишен от симпатия към човешкия род, към който той принадлежи само формално, по външните си признаци...

Интересно, помисли си Етан, следва ли от това, че човешкия род е Сетаганда?

– Това момче е просто вирус, който е способен да изкриви облика на цялото човечество. Вие като доктор трябва да разбирате, че разпространението на смъртоносна инфекция изисква незабавно предприемане на ответни мерки. Нашето контролируемо насилие не е нищо повече от хирургическо вмешателство. Не вярвайте на лъжливите му разкази. Ние изобщо не сме онези касапи, които той се опитва да ни изкара.

Милисор умоляващо погледна Етан.

– Помогнете ни. Трябва да ни помогнете!

Етан зашеметено погледна вързания сетагандиец.

– Извинете... – О, Бог-Отец, нима той наистина се извинява на Милисор? – Но аз наистина не мога, гем-полковник. Аз още помня Окита. Мислех, че съм способен да разбера психологията на наемния убиец. Но Окита имаше такъв вид, сякаш просто му беше скучно...

– Окита е само един инструмент. Скалпел в ръцете на хирурга.

– Значи службата при вас превръща човека в инструмент? – от патетата на Етан изплува древното пророчество: „По делата им ще ги познаете“...

Милисор примижа: той нямаше какво да каже. Хвърляйки бърз поглед към Арата, той се поинтересува:

– И какво направихте със сержант Окита, доктор Еркхарт?

Етан също погледна към Арата, искрено съжалявайки, че сам е заговорил за това.

– Нищо не съм правил с него. Може би го е сполетял нещастен случай. Или, което е по-вероятно, просто е дезертирал. – (Или, отчитайки посмъртната участ на Окита, е заминал за десерт). Етан побърза да прехвърли разговора на друга тема. – Във всеки случай аз не мога с нищо да ви помогна. Даже ако исках да предам Си – ако това сте имали предвид, – аз наистина не знам къде е той.

– Или накъде се е отправил? – подсказа Милисор.

Етан поклати глава.

– Накъдето си поиска, доколкото разбирам. Накъдето поиска, само не и на Атон.

– Уви, да. – промърмори Милисор. – По-рано Си беше свързан с този товар. Ако имах едното, бих могъл да намеря и другото. Но сега, когато товарът е унищожен, Си, чрез когото се опитвахме да го намерим, е абсолютно свободен. Където си поиска. – Милисор въздъхна. – Където си поиска...

Гем-полковника е завързан за леглото, а не ти – решително си напомни Етан. Изглежда, че сега беше най-подходящото време да си тръгне, докато тази сетагандийска лисица не е измъкнала от него още някаква информация.

На вратата Етан се обърна.

– Напускам ви, гем-полковник, и ви предлагам да помислите върху следното: ако още в началото на нашето познанство не бяхте направили с мен това, което направихте, а просто ме бяхте убедили, сега всичко щеше да е различно.

Милисор сви юмруци и задърпа завързаните си ръце. Най-накрая самообладанието му изневери.

* * *

И така, Етан се върна в стаята, наета в деня на пристигането му на станция Клайн и пустееща оттогава. Той се похвали за предвидливостта:

понеже жилището беше платено за седмици напред, никой не беше извърлил нещата му. Струваше му се че е излязъл оттук само преди няколко минути. Той взе душ, обръсна се, най-накрая облече собствените си дрехи и си поръча лека закуска.

Когато стигна до кафето, Етан въздъхна горчиво. Минаха вече две седмици – трябваше да уточни датата, защото в главата му всичко се беше объркало, – загубени за всякакви авантюри. В какви ли не роли не игра! Стръв за Куин, подвижна мишена за гем-полковник Милисор, покровител на Терънс Си, и изобщо – топче за пинг-понг. А какво получи в замяна? Житейски опит? Да, след като върна червения комбинезон и ботушите, не му останаха други трофеи. Етан извади кредитната си карта и внимателно я огледа. Някъде там все още стоеше миниатюрния „бръмбар“ на Куин. Може би ако закреши в картата, в лявото ухо на Куин ще прозвучи оглушителен писък? Но нали тя си замина и без съмнение, завинаги. А освен това на хората които разговарят с кредитната си карта се гледа с подозрение даже тук, на станция Клайн.

Етан легна, но беше толкова напрегнат, че не успяваше да заспи. Кое време е сега – ден или нощ? На станция Клайн дори това не можеше да се разбере. Той не можеше да определи за кое се беше затъжил повече: за денонощния цикъл на Атон или за свеж въздух. Той мечтаеше за дъжд, за студен пронизващ вятър, който би разкъсал паяжината, обгърнала мозъка му. Можеше, разбира се, да включи климатика, но това едва ли щеше да промени нещо...

Етан загуби цял час в безплодни размишления за това, какво трябваше да каже или направи, и за това, какво стана в действителност. Най-накрая той заряза това занимание, облече се и излезе. След като съня бягаше от него, трябваше да използва времето си за нещо смислено.

Той отново се отправи към онова ниво на Транзитната Зона, където се намираха посолствата и консулствата и пристъпи към щателно издирване на надеждни доставчици на биологична продукция. Изборът беше голям. Само на Колония Бета имаше деветнайсет различни износители – от чисто търговски предприятия, та до спонсорирания от държавата генетичен фонд в университетския град Силика – фонд, попълван с клетъчни култури от най-надарените и талантиливи донори. И въпреки че Етан изобщо не възнамеряваше да следва съветите на Куин, Колония Бета наистина му изглеждаше най-добрия вариант. Жената стояща зад компютъра с търговска информация увери Етан, че няма да бъде разочарован. Етан почувства прилив на сили: най-накрая свърши необходимата работа, при това бързо и качествено. И с жената-диспечер се държа

така непринудено, както с обикновен, нормален мъж. Нищо сложно, изглежда...

Той се върна в стаята си, хапна набързо и седна пред ком-пулта – да открие откъде може да купи най-евтиния билет за Колония Бета и обратно. Най-краткия маршрут минаваше през Ескобар. Освен това така можеше без излишни разходи да провери още един потенциален източник. Поне половината Съвет на Населението щеше да е доволна, ако успееше да икономиса поне малко.

Най-накрая всички решения бяха взети и умората си взе своето. Етан полегна за минутка...

* * *

Няколко часа по-късно настойчивия звън на интеркома го изтръгна от забвението. Етан се беше стоварил на леглото с обувките и беше заспал в много неудобна поза, от което единия му крак беше изтръпнал и сега започна тъпо да го боцка. Той се добра до масата и натисна бутона „Приемане“.

Над холограмната плоча се материализира лицето на Терънс Си.

– Доктор Еркхарт?

– Да. Не очаквах, че ще се обадите. – Етан потри очи. – Предполагам, че повече не се нуждаете от убежище на Атон. И двамата с Куин сте еднакво практични.

Си се намръщи: видът му не беше много щастлив.

– Наистина, скоро заминавам. – каза той с подтиснат глас. – И бих искал да се срещна още веднъж с вас, за да... за да ви поднеса извиненията си. Може ли да се срещнем на товарен док С-8? Веднага?

– Моля. – отговори Етан. – Значи заедно с Куин се отправяте към дендарийските наемници?

– Сега не мога да ви кажа нищо. Извинете. – Изображението на Си се смени с трепкащи снежинки и екрана изгасна.

По време на този кратък разговор Куин се мяркаше зад рамото на Си – вероятно, за да потвърди думите му. Етан подтисна недостойния порив да се свърже със службата за безопасност и да съобщи на капитан Арата къде да търси наемницата. С Куин бяха квит: от помощта и вредата се бе получило нещо средноаритметично. Етан получи отговора на загадката, Ели – разузнавателните си данни. Нека всичко си останеше така.

Когато Етан излезе от хотела, някакъв мъж, стоящ замислено до ба-сейна със златните рибки рязко се надигна и тръгна насреща му.

Етан едва не хукна напосоки по булеварда, издавайки параноидални вопли. Този човек не можеше да е неуловимия Сети. За сетагандиец външността му беше крайно неподходяща: висок, мургав, с извит нос и облечен в розова копринена куртка с алени бродерии.

– Доктор Еркхарт? – вежливо запита непознатия.

Етан се спря, спазвайки дистанцията. Ако това е още един проклет шпионин, Етан без колебания ще го бутне в басейна за храна на рибите.

– Да?

– Бих искал да ви помоля за малка услуга, ако разрешите.

– Никакви услуги. – сурово заяви Етан.

Мъжът извади от джоба си продълговат предмет, който се оказва миниатюрен холокристал.

– Ако случайно се срещнете с гем-полковник Луис Милисор, навярно няма да ви затрудни да му предадете тази капсула? Съобщението ще се появи след набиране на армейският му номер.

Не, право в басейна!

– Полковник Милисор е арестуван от службата за безопасност на станция Клайн. Ако искате да му съобщите нещо, идете там.

– Ах... – непознатия се усмихна. – Вероятно така и ще направя. И все пак, кой знае накъде ще се завърти колелото на съдбата? За всеки случай вземете кристала, а ако не ви се предостави възможност да му го предадете, просто го изхвърлете.

Той се опита да пхне холокристалата в ръцете на Етан, но той отскочи назад и се отдръпна. Въпреки очакванията му, кривоносият не го подгони. Той се спря, поклати глава и остави капсулата на пейката.

– Оставям това на вашата преценка, господине. – Непознатият галантно се поклони и се обърна, възнамерявайки да си тръгне.

– Няма да се докосна до нея. – решително заяви Етан. Мъжът, крачещ към най-близката асансьорна шахта, се огледа през рамо и се усмихна. – Ще я отнеса в службата за безопасност! – изкрещя Етан. Изкачвайки се по прозрачната тръба, мъжът доближи длан до ухото си и поклати глава. – Аз... Аз... – Когато розовата куртка изчезна от погледа му, Етан тихо изпсува.

Той няколко пъти обиколи пейката, поглеждайки малката капсулка и накрая, ръмжейки възмутено, я пусна в джоба си. При първа възможност ще предаде кристала на капитан Арата и нека капитана сам да се оправя с нея. Той погледна хронометъра си – трябваше да побърза.

До товарния док, разположен на противоположната страна на станция Клайн, Етан се добра на автокар. Този път той взе със себе си карта

и не направи нито един погрешен завои.

На дока беше подозрително тихо. Работеше само един от въздушните тунели, съединен с малък кораб – вероятно експресен куриерски, нает специално за извънреден рейс. Във всеки случай това не беше ба-вен товарен кораб. Изглежда бюджета на Куин е направо гумен, помисли си със завист Етан.

Терънс Си, все още в същия зелен комбинезон, унило седеше сам върху багажния контейнер.

– Бързо пристигнахте, доктор Еркхарт. – каза той, забелязвайки Етан.

Етан погледна към въздушния тунел.

– Мислех, че ще заминете с някой обикновен, планов полет. Даже не предполагах, че предпочитате да пътешествате в комфорт.

– А аз си мислех, че изобщо няма да дойдете.

– Защо? Защото съм разбрал цялата истина за онзи товар? – Етан сви рамене. – Не мога да кажа, че одобрявам постъпката ви. Но, отчитайки проблемите, стоящи пред вашата... пред вашата раса... между другото, предполагам, че с подобни трудности се сблъсква всяко малцинство... Да... Изобщо, мисля че съм в състояние да ви разбера.

На лицето на Си се мярна унила усмивка и веднага изчезна.

– В състояние? Впрочем, разбира се. Вие сте в състояние... – Той поклати глава. – Трябваше да се изразя по друг начин: аз *се надявах*, че няма да дойдете.

Етан погледна в посоката, към която кимна Си.

В сянката на решетъчната подпора стоеше Куин. Но това беше съвсем различна Куин – измъчена и разстроена. Универсалната ѝ куртка беше изчезнала някъде. Беше само по черна тениска и униформени панталони. И ботушите ѝ липсваха. И веднага след като излезе на светло, Етан разбра, че в кобура ѝ няма парализатор.

Куин вървеше, побутвана от непознат мъж, облечен в черната униформа на службата по безопасност на станция Клайн. И така, най-накрая я хванаха. Етан едва не се изхили. Интересно, как ли ще се измъкне този път Куин...

Но цялото му веселие мигновено се изпари като видя оръжието с което ниския, безметежно спокоен мъж я побутваше в гърба. Смъртоносен невроразрушител. И освен това забранен дори за сътрудниците на службата по безопасност.

Чувайки стъпки, Етан се огледа. С решителна походка към него се

приближаваха Милисор и Рау.

ГЛАВА 13

Сложиха Етан до Куин под дулото на невроразрушителя, държан от твърдата ръка на мъжа в униформа на службата по безопасност. Си го накараха да се отдръпне, държан на мушка от парализатора на капитан Рау. Това беше достатъчно, за да се оцени ситуацията. От обяснения нямаше нужда.

Куин изглеждаше даже по-зле, отколкото личеше на пръв поглед: бледа, нещастна, с разбита уста. Непрекъснато се тресеше – дали от болка, или от ярост и отчаяние. Без токовете си тя изглеждаше съвсем малка. Си приличаше на ексхумиран труп, който стои прав само защото още не е намерил къде да падне. Студен, застинал, с угаснали сини очи.

– Какво стана? – прошепна Етан. – Как са те открили, ако това не можа да направи даже службата по безопасност?

– Съвсем забравих за това дяволско сигнално устройство. – изсъска през стиснатите си зъби Ели. – Трябваше да го изхвърля в първия попаднал ми контейнер за боклук. Нали вече знаех, че са го засекали! Но тогава Си, както винаги, започна да спори с мен, аз се обърках, и... а, по дяволите – сега това вече не е важно!... – Ели отчаяно захвапа подпухналата си устна, но веднага трепна и внимателно я опипа с език. Погледът ѝ се метна към Милисор, после – на Рау и на непознатия в униформата на службата за безопасност. Изглежда Ели се опитваше да намери изход от положението и не намирайки, отново и отново превърташе в мислите си вариантите за бягство.

Милисор обиколи пленниците с пружинираща походка.

– Колко се радвам, че успяхте да дойдете, доктор Еркхарт! Вече смятахме да устройваме два нещастни случая, един за вас, и друг – за командир Куин, но след като и двамата вече сте тук... Да, сега имаме прекрасната възможност да икономисаме време и сили.

– Това отмъщение ли е? – с пропадащ глас попита Етан. – Но ние никога не сме се опитвали да ви убием!

– Не, какво говорите! – възрази Милисор. – Какво отмъщение? Просто вие двамата знаете твърде много, за да ви позволим да живеете.

– Разкажете им какво ги чака, полковник. – Рау се усмихна злорадо.

– А, да. Вие имате достатъчно чувство за хумор, командир Куин, за да оцените тази мила шега. Погледнете, ако обичате, към тези незадействани въздушни тунели. Само да затворите люковете и от двете страни,

и се получават едни такива малки уютни гнезденца, сякаш специално направени за някои двойки, обичащи приключенията. Наистина, много е печално, че докато трае непробудния сън, който ще последва след страстните прегръдки...

Рау приветливо помахна с парализатора, показвайки как именно може да се потъне в толкова непробуден сън.

– ...въздушният тунел, – продължаваше Милисор, – ще се изведе в космоса за скачване с трюма на товарен кораб. Доколкото ми е известно, един такъв трябва да пристигне тук веднага след като отлети моят куриерски кораб. Как смятате, струва ли си изцяло да ви събличаме? Или е достатъчно просто да ви смъкнем панталоните? Според мен, така ще е по-естествено: страстно нетърпение...

– О, Бог-Отец! – ужасено простена Етан. – Съвета на Населението ще реши, че съм паднал толкова ниско, че се занимавам с любов във въздушен тунел с жена!

– Не дай Боже, – като ехо повтори Куин, явно напласена не по-малко от Етан, – адмирал Нейсмит да реши, че съм била толкова глупава, че съм правила любов във въздушен тунел с кой ли не!

В този момент Терънс Си внезапно се напрегна, но в гърба му незабавно се опря дулото на парализатора.

– Дори не си го помисляй, мутант! – изръмжа Рау. – Нямаш никакъв шанс. Още едно неправилно движение и ще те доставим на борда парализиран. – Той се озъби. – Ти не искаш да пропуснеш шоуто което ще изнесат твоите приятели, нали?

Си ту свиваше, ту отпускате юмруци; отчаяние и ярост се бореха в него, и двете еднакво безсилни.

– Простете ми, докторе. – прошепна той. – Те опряха невроразрушител до слепоочието й и аз знаех, че това не е блъф. Надявах се, че може би вие все пак няма да дойдете. По-добре веднага да им бях позволил да я убият. Простете, простете ми...

Куин насмешливо се усмихна и от разбитите й устни отново потече кръв.

– Не си струва толкова жарко да му се извиняваш, Си. Дори и да беше отказал, това нямаше да го спаси.

– Изобщо няма за какво да се извинявате. – твърдо каза Етан. – Аз сигурно щях да постъпя по същия начин.

Непознатия с невроразрушителя с жест заповяда на Етан и Куин да се отдалечат към външната стена. Те послушно закрачиха към далечния край на дока.

– И все пак, кой е този? – тихо попита Етан. – Сети?

– Позна. Трябваше докато още имах възможност, да го застрелям в гръб и да си получа втората част от възнаграждението на Дом Бхарапутра. – гнусливо намръщена отговори Куин и след кратка пауза добави: – Как мислиш, ако сега скоча върху този идиот, ще успееш ли да дотичаш до най-близкия коридор и да се измъкнеш от парализатора на Рау?

Петдесет и няколко метра по пресечена местност.

– Не. – честно отговори Етан.

– А ако скочиш в онзи въздушен тунел там?

– И после какво? Да си стоя там и да им се плезя, докато не дойдат и не ме застрелят?

– Тогава, – спокойно обобщи Куин, – предлагам ти да измислиш нещо по-добро.

Етан машинално мушна ръка в джоба и напипа продълговат предмет.

– Може би с това нещо ще успеем да спечелим малко време? – попита той, вадейки кристала със съобщението.

– Това пък какво е?

– Ами някакво свръхтайнствено нещо. Докато идвах насам, някакъв човек се приближи към мен на булеварда и ми я връчи – каза, че там има информация за Милисор. Съобщението ще се появи след набиране на армейският му номер. Той каза, че трябва да предам тази капсула на гем-полковника, ако случайно го срещна...

Куин застина, хващайки Етан за ръката.

– Какъв цвят беше?

– Кой?

– Мъжът, разбира се, мъжът!

– Розов. Тоест, беше с розова куртка...

– Не дрехите, мъжът!

– Интересен цвят, нещо като кафе. Изглежда извънредно елегантно. Бих желал да намеря такъв генотип за Атон...

– Ей, вие! – Сети се намръщи и започна да се приближава, размахвайки невроразрушителя.

– Дай ми я, дай! – като скоропоговорка каза Куин, стискайки капсулата. – Как беше... 672–191, о богове, 142 или 124? – Треперещият й показалец като в агония се замята над малката клавиатура. – 421, господи, помогни ми! Ей, Сети, дръж! – извика Куин и хвърли капсулата към объркания сетагандиец. Той машинално я хвана с лявата си ръка.

– Лягай! – изкрещя Куин право в ухото на Етан, събори го и сама се

хвърли на пода.

За момент се възцари пълна тишина. След това, с тихо бръмчене във въздуха се появи холограма.

– О, мамка му! – простена Куин, отпусвайки се с цялата си тежест върху Етан. – Пак сгреших!...

Етан чак засъска от възмущение:

– За какъв дявол!... Нима мислиш, че аз...

Ударната вълна ги отхвърли на десетина метра. Отначало Етан не чуваше нищо освен звъна в ушите си. Пред очите му заплуваха тъмни петна, а костите му завибрираха като току-що ударена камбана.

– Не, този път не сгреших. – удовлетворено промърмори Куин. Тя се повдигна, падна, отново се надигна, отблъсна се от стената и премигвайки бързо, размаха ръце.

Воят на сирените долиташе от всички посоки. Нетърпимо ярката светлина на множество прожектори заслепи Етан. Шлюзовете започнаха да се затварят един след друг, тропайки като плочки от домино.

Но най-тих, най-близък и най-страшен беше друг звук – усилващо се свистящо съскане. През пукнатината в покрива на най-близкия въздушен тунел въздуха се измъкваше навън. Около дупката се кълбяха облачета от ледена мъгла.

Даже на Етан му стигаше ума да изпъзли по-далеч от пробойната. Изглежда че взривът беше засегнал гравитационните генератори и силата на тежестта бързо започна да пада. Мокротото петно на металната настилка още димеше и Етан внимателно го заобиколи. От Сети не беше останала и следа.

„О, Боже... – смътно проблесна в главата на Етан, – потресаващо умение да се избавя от телата...“

Вдигайки глава, той огледа безкрайната метална пустиня и видя Терънс Си, бягащ от капитан Рау със стремителността на елен. Но противника го настигна и с един удар на юмрука си го свали на пода. Милисор, скачайки към Си, замахна с крак, явно целейки се в главата му, но опомняйки се в последния момент, нанесе удар в по-малко ценна част от тялото – в слънчевия сплит. Без забавяне сетагандийците хванаха Терънс Си за ръцете и го повлачиха към още работещия въздушен тунел, зад който ги чакаше корабът им.

Етан скочи на крака и се хвърли след тях. Той нямаше и представа какво ще прави, като ги настигне. Само да ги задържи. Друг изход нямаше. „О, Бог-Отец, – простена той – по-добре да бях умрял и да получа награда на небесата, отколкото да правя такива работи...“

Той имаше преимущество пред Милисор и Рау, влачещи съпротивляващият се телепат. Етан осъзна това, когато застана пред входа на въздушния тунел, препречвайки пътя им. Идеална позиция за сражение, само че имаше едно „но“: враговете му имаха оръжие. „Помощ!“ – помисли си Етан.

– Спрете! – изкрещя той.

За негово огромно учудване те наистина спряха, оценявайки обстановката. Рау беше загубил парализатора си по пътя, но Милисор бързо извади малък блестящ иглен пистолет. Етан ясно си представи как малките стрелички се забиват в тялото му, пръскат се от удара и го превръщат в кървава каша...

Тогава Терънс Си се измъкна от здравите ръце на Рау и с вика „Не!“ застана пред Етан, разпервайки ръце. Много трогателен жест, но напълно безсмислен.

– Ти си мислиш, мутант, че трябва да те оставим жив само защото културите са изгубени? – яростно закрещя Милисор. – Щом искаш да умираш – умирай, за Бога, няма да ти преча. – Сетагандиеца вдигна оръжието си. – А, мамка му! – краката му се откъснаха от пода и той отчаяно замаха с ръце, опитвайки се да възстанови равновесието си.

Етан се вкопчи в Си. Струваше му се че коремът му мирно плува някъде напълно независимо от него. Етан разстроено огледа дока и видя Куин – стигнала до отсрещната стена, тя правеше някакви магии с контролния панел за инженерна защита, на когото беше успяла да махне капака.

През това време Милисор успя да свикне с непривичното положение. Възстановявайки равновесието си, той отново вдигна игломета. Куин изкрещя и запрати капака на панела към гем-полковника. Тежкия предмет разсичаше въздуха със свистене, но още на половината път се разбра, че Ели не е уцелила. Пръстът на сетагандиеца се напрегна върху спусъка и...

Милисор се озари от сияещ ореол, като светец-великомъченик, изгарящ не на клада, а в ослепително синия плазмен лъч. Етан инстинктивно се отдръпна. Вонята на горяща плът, тъкан и пластмаса стана нетърпима. Гем-лорда се оцвети в червено, после в пурпурно, трепна за последен път и изчезна в пламъка.

Игления пистолет отлетя настрана. Рау се опита да го хване, но не успя и се завъртя във въздуха, въртейки глава в търсене на неизвестния противник. Капакът, хвърлен от Куин, рикошира в стената и се понесе назад, изсвистявайки на няколко сантиметра от главата на Етан.

– Ето го! – закрещя Терънс Си, махвайки с ръка към мостчетата. Там отгоре се движеше розово петно и дулото на оръжието му сочеше сетагандийския капитан. – Не го пипай! Моя плячка! – Си нададе боен вик, отблъсна се от Етан и полетя към Рау. – Сам ще те убия, копеле!

Единствената полза от вдъхновения порив на Терънс Си беше, че инерцията отхвърли Етан назад и той се оказа до външната стена. Даже успя да спре без да си счупи китките.

– Не, Терънс! Недей! Ако някой стреля по сетагандиеца, по-добре да се махнеш от пътя им!

Но вятъра заглушаваше виковете на Етан. Вятър?! Значи пробойната се разширяваше. Във всеки момент всичко тук можеше да се взриви от декомпресията...

Куин плавно завъртя регулатора на гравитацията и двете преплетени в схватка тела започнаха бавно да падат към пода. Тялото на Етан също престана да плющи като знаме от вятъра и той увисна във въздуха – впрочем, не много високо. Основателно опасявайки се че Куин може да повтори трика на Хелда с птиците, Етан побърза да пропъзти надолу.

Схватката беше кратка. Леко отблъсвайки Терънс Си от себе си, Рау се хвърли към въздушния тунел, свързан с кораба. Две крачки – и той се разтопи като восъчна фигура в огнения поток плазма, излизаш вече не от едно, а от две дула някъде отгоре. Си, застанал на четири крака, зяпна широко с уста. Даже той не би пожелал на врага си такава смърт.

Етан забърза към телепата. На другия край на дока, по трапа бързо се спускаха двама души. Първия беше същото онова розово видение от булеварда, втория – мургав мъж в искрящо кафяви дрехи, плътно покрити с елегантни шарки. Те се доближиха до Куин, която вместо да посрещне спасителите си с отворени обятия, стремително полази по стената като паяк, бързащ по собствените си работи.

Тъмнокожите хванаха Куин за глезените и я дръпнаха надолу, явно без да се притесняват че може да си разбие главата. Точния удар от карате, с който Ели се опита да срази кафявия, попадна в празно пространство. Розовият изви ръцете й зад гърба, а кафявият със замах я удари в корема, изкарвайки заедно с въздуха и желанието за съпротива.

Хващайки Куин от двете страни, те я повлякоха към резервният изход. А през другите коридори в дока вече нахлуваха аварийните бригади.

– Те... те хванаха Куин! – извика Етан, помагайки на Терънс да стане. – Кой са тези? Какви са тези?

Си погледна към бягащите хора.

– Архипелага Джексън? Хората на Бхарапутра? Тук? Напред! Трябва да ѝ помогнем!

– И по-бързо, докато има какво да дишаме...

Пред шлюза им се наложи да почакаят няколко ужасни мига, усилено работейки с челюсти за да предпазят тъпанчетата си. Налягането в блокирания отсек бързо падаше. Да се натиска бутона или дори да се удря с юмрук по него беше безсмислено: шлюзът беше блокиран. Вратата се отвори едва след като оттам излязоха хората на Бхарапутра със своята пленница.

Си и Етан се хвърлиха вътре, но там отново им се наложи да чакат, докато се изравни налягането. Похитителите получиха още няколко минути аванс. Най-накрая Етан успя да поеме дъх с пълни гърди. Той разбра, че не беше прав – въздуха на станцията беше най-прекрасния в цялата галактика.

– И как, по дяволите, Милисор и Рау са успели да избягат от Карантината? – задъхано запита той. – Аз си мислех, че оттам дори вирус не може да се измъкне.

– Сети ги отърва. – отговори Си. – Неизвестно как се получи, че точно на него поръчаха да ги отконвоира до дока за депортация. Те спокойно излязоха през главния вход. Всички удостоверения и документи бяха в ред. Едва ли дори Куин осъзнава колко дълбоко са успели да проникнат в компютърната мрежа на станцията, докато са седели тук.

Най-накрая втората врата на шлюза със съскане се отвори и Етан и Си с всички сили се втурнаха по коридора след похитителите, които впрочем вече бяха успели да изчезнат. Още на първото кръстовище се наложи да спрат.

Си изпъна напред ръка и се завъртя няколко пъти около оста си като стрелка на развален часовник.

– Натам... – и той посочи наляво.

– Сигурен ли си?

– Не.

Въпреки това те се понесоха в указаната посока. И още на следващото кръстовище бяха възнаградени: отдясно се дочу познат протестиращ вопъл. Те се хвърлиха към вика и се оказаха в студено и влажно помещение до товарния асансьор.

Кафявият беше вдигнал Куин, притискайки лицето ѝ към стената и извивайки ръцете ѝ зад гърба. Тя протягаше пръстите на краката си, опитвайки се да достигне пода, но безуспешно.

– И така, командире! – каза розовия. – Нямаме много време. Къде

са?

– Ще рече човек, че само за това си мечтая – да се наслаждавам по-дълго на компанията ви. – сонна се Куин. Тя говореше доста неясно, понеже едната ѝ буза беше залепена за стената. – Ох! Не е ли по-добре още сега да се приберете в посолството, докато не е нахлула службата за безопасност? След взрива ще претърсват навсякъде.

Розовият рязко се обърна към звука от стъпките на Етан и Си и извади плазмотрона.

– Спри! – каза Си, хващайки Етан за ръката.

– Това са приятели! – извивайки се, запищя Куин. – Това са приятели, приятели, не стреляйте, всички тук сме приятели!

– Нима? – със съмнение попита Етан. Изведнъж се почувства много объркан.

– Наемниците, които вземат парите предварително и не изпълняват заданието си, нямат приятели. – поучително отбеляза кафявия. – А ако имат, то не за дълго.

– Работих върху заданието. – възрази Куин. – Вие, грубияни такива, не сте в състояние да оцените всички нюанси. Вие можете да разхвърляте навсякъде трупове, като боклук, и да се скриете под крилото на вашия консул. Не ви пречи, ако ви депортират от станция Клайн или ви обявят за персона нон грата ако ще и за вечни времена. А аз трябва да играя по правилата, за да мога да се върна някога тук. Представете си колко внимателно трябваше да действам!

– За внимателна работа имаше на разположение почти шест месеца. – каза розовия. – Барон Луиджи си иска парите. Това е единствения нюанс, който трябва да оценя.

Кафявият повдигна Куин с още няколко сантиметра

– Ох-ох-ох, добре де, няма проблеми! – изпищя Куин. – Вашата кредитна карта е в десния вътрешен джоб на куртката ми. Можете да си я вземете.

– А къде ти е куртката?

– Милисор ми я взе. Остана там, на дока. Ох! Честна дума!

– Изглежда е вярно. – замислено проточи розовия.

– На дока сега е пълно с агенти по безопасността. – отбеляза кафявия. – Май се опитва да ни излъже.

– Чуйте, момчета, нека да поразсъждаваме трезво, а? – започна Куин. – Договорът ми с барон Луиджи беше: половината предварително, половината накрая. И така, с Окита вече се справих. Това е четвърт.

– Това не е четвърт, а само думи. Къде са доказателствата? Аз

например не съм виждал тяло. – каза розовия.

– Нюанси, генерале, нюанси.

– Майор. – машинално я поправи розовия.

– И после, аз току-що премахнах Сети. Това вече е половината. Струва ми се, че сме на чисто.

– Бомбата, между другото, беше наша. – отбеляза кафявия.

– Вие какво, не сте доволни от резултата ли? Чуйте, в края на краищата съюзници ли сме или не?

– Не. – отрязва кафявия и я вдигна още по-високо.

От коридора се чува викове, тропот на крака и подрънкване на оръжия. Розовия побърза да скрие плазмотрона под куртката си.

– Време е.

– А с нея какво ще правим? – запита кафявия.

– Е, половината явно наистина си е отработила. – розовия сви рамене. – Ти левачка ли си или деснячка, Куин?

– Деснячка.

– Отчисли й неустойката от лявата ръка и да си вървим.

Кафявият рязко пусна Куин и с мълниеносно движение усуква левия ѝ лакът. Чу се хрущене. Куин даже не изохка, а Си отново се вкопчи в Етан, който скочи да ѝ помогне. Отмъстителите на Бхарапутра спокойно се отдалечиха и се скриха в най-близката асансьорна шахта.

– По дяволите, мислех че никога няма да се разкарат. – Куин въздъхна. – Хич не ми се искаше службата по безопасност да ги прибере и да им устрои кръстосан разпит. – Пребледнявайки от болка, тя се плъзна на пода. – Не, бойните задания са къде-къде по-добри. Страхувам се, че работата на разузнавач ми харесва по-малко, отколкото смяташе адмирал Нейсмит...

– Сигурно ти е трябва доктор, командире? – прокашляйки се попита Етан.

– Аха. – невесело се усмихна тя. – А на теб?

– Аха...

Етан тежко се отпусна на пода до нея. В ушите му още звънеше, а стените на стаичката изглежда пулсираха. Той се замисли над думите ѝ.

– Това случайно да не ти е първото разузнавателно задание?

– Аха.

– Ама че късмет извадих!

Подът като че ли приканваше към почивка; никога досега твърдото метално покритие не се беше струвало на Етан толкова меко и миротворящо.

– Службата за безопасност е на път. – отбеляза Куин и погледна към Си, който безпомощно се беше навел над нея. – Какво ще кажеш, ако им съдействаме малко, опростявайки сценария? Изчезвай, господин Си. Ако не хукнеш да бягаш, в този зелен комбинезон никой няма да ти обърне внимание. Заеми се там с някаква работа ли, що ли.

– Аз... Аз... – Терънс Си разпери ръце. – Как да ви се отблагодаря? На двама ви?

– Не се притеснявай. – намигна му Куин. – Все нещо ще измисля. А иначе никакви телепати не съм виждала тук днес. А ти, докторе?

– Нито един. – охотно се съгласи Етан.

Терънс Си объркано поклати глава, хвърли поглед по коридора и изчезна в асансьорната шахта...

Когато представителите на службата за безопасност най-накрая пристигнаха, те арестуваха само Куин.

ГЛАВА 14

Минавайки през детектора за оръжие без да предизвика звън, Етан облекчено въздъхна. Той се намираше в отделението за предварителен арест на службата за безопасност на станция Клайн. Всичко тук изглеждаше строго и делово: никакви цветя, фонтани, изкуствени пейзажи. Преднамерената строгост на помещението оказваше нужното въздействие – едва пристъпил вътре, Етан веднага се почувства като обвиняем.

– Командир Куин се намира в медицински изолатор номер три, господин посланик – информира го охранителя, прикрепен към него като придружител. – Насам, ако обичате.

Нагоре по асансьорната шахта и после по коридорите. Живота на станцията, помисли си Етан, сигурно трябва генетично да изработва у обитателите на Клайн прекрасно чувство за ориентация. Без да говорим за възприемчивостта към тънките различия в оттенъците... Далтонистът би бил инвалид тук. Униформата на службата за безопасност, както всичко останало на станцията, беше цветокодова: съотношението на черно и оранжево се променяха в зависимост от званието. Най-низшите охранители ходеха в оранжево с черни ивици; но придружителя на Етан се спря, за да отдаде чест на сивокос мъж в чисто черна униформа с едва забележима оранжева ивичка, който вяло отговори на поздрава. Цялата йерархия в станция Клайн можеше да се определи по цветовете и оттенъците.

Когато Етан и охранителя се приближиха към изолатора, оттам тъкмо излизаше Арата. Видът му беше леко озадачен.

– А, посланик Еркхарт! – той се отърси от дълбокия си размисъл и лицето му придоби малко иронично изражение. – Дойдохте да посетите нашата героиня? Нямаше нужда да се притеснявате: тя скоро ще е на свобода. Колкото и да е странно, кредитната ѝ карта е редовна, всички глоби са заплатени и сега остава само да получим разрешение от лекаря.

– А, не, капитане, не се притеснявам. – отговори Етан. – Просто искам да ѝ задам един въпрос.

– Аз също искам да ѝ задам въпрос. – Арата въздъхна. – И не един. Надявам се, че ще имате повече късмет с отговорите от мен. Последните няколко седмици, когато толкова исках среща, тя мечтаеше само за едно: да продаде информация. А сега дойдох за информация и какво получавам? Среща. – Той малко се ободри. – Но, разбира се, ние с нея ще се

спазарим. Ако успея да измъкна нещо от нея, ще мога да докладвам на началството, че ухажването се развива благополучно. – Той млъкна, сякаш очакваше отговор.

– Късмет. – неизвестно защо отговори Етан. Той избегна обяснени-ята с властите след вчерашното тежко произшествие само благодарение на това, че навреме си спомни за статута си на посланик и безжалостно преадресира всички въпроси към винаги находчивата Куин. От своя страна тя представи зашеметяващо безупречна история, в която нямаше почти нищо вярно и която не можеше да се опровергае по никоя точка, подлежаща на проверка. Според тази версия, гем-полковник Милисор и капитан Рау се опитвали да отвлекат командир Куин и да я направят двоен агент за внедряване в дендарийския флот в полза на Сетаганда. Наистина, наемните убийци от Архипелага Джексън се обвиняваха честно – за всички престъпления които са извършили, и нечестно – например, за изчезването на Окита. И сега службата за безопасност бодро се зае с консулството на Бхарапутра, където беше отседнал наказателния отряд. Уви, ставаше дума само за условията на депортация. Терънс Си изчезна от сцената, като че ли не беше съществувал. Никой не спомена името му, включително и Етан.

– Колко досадно, – промърмори Арата, – че именно аз се налага да ви помоля за разрешение да ви приложим суперпентотал...

– Уви. – Етан напрегнато се усмихна, те вежливо се поклониха един на друг и се отправиха в различни посоки.

Килията на Куин беше напълно неотличима, освен по ключалките на вратите, разбира се, от която и да е болнична стая – по-точно, от която и да е *космическа* болнична стая. Етан забеляза, че е започвал да тъгува по отворените прозорци – нещо толкова привично и естествено на Атон.

Затова започна именно с прозорците.

– А как се отнасяш към отворените прозорци? – попита той. – Тоест, исках да кажа, към отворените прозорци на планетите.

– Веднага ме хваща параноя. – без да се замисли, отговори Куин. – Винаги търся с какво да ги залепя. А не искаш ли да ме питаш как се чувствам?

– Е, аз и така знам, че всичко ти е наред. – Етан махна с ръка. – Ако не броем изкълчването и натъртванията. Говорих с доктора. Болкоуспокояващи, никакви резки движения, и след няколко дена всичко ще мине.

Тя наистина изглеждаше добре. Нездравата бледност беше изчезнала, останала беше само лека скованост на движенията – пречеха й

шините на лявата ръка. Куин беше успяла да се откаже от болничния халат – символ на болния – и сега отново беше в обичайната сиво-бяла униформа, макар и без куртката. И вместо ботуши – домашни чехли.

– Е, как изглеждам? – поинтересува се Ели, проблясвайки с очи. – И как се отнасяш сега към жените, доктор Еркхарт?

– Ами... – той се замисли. – Боя се, че горе-долу така, както ти – към отворените прозорци. Някога опитвала ли си да свикнеш с прозорците? Или да се научиш да им се радваш?

– Разбира се. Е, мен винаги са ме смятали за търсачка на приключения. – На устните ѝ заигра усмивка. – Никога няма да забравя първото си пътешествие на планета, след като подписах договор с дендарийските наемници – тогава това бяха все още хората на Озер, преди адмирал Нейсмит. Цял живот си мечтаех да живея малко на истинска планета. Мъгливи планини, океански вълни и други такива... В справочника беше казано, че климатът на тази планета е „умерен“, и аз помислих, че това значи „мек“. А кацнахме за аварийно зареждане наред ледена пустиня. Наоколо бушуваше виелица. Мина цяла година, преди отново да се включи в планетно задание.

– Мога да си представя. – Етан се разсмя и леко поуспокоен, седна на леглото.

– Да, – тя поклати глава, – можеш да си представиш. Това е едно от най-удивителните ти качества – сигурно още от дете си такъв. Тоест, имаш развито въображение и си способен да видиш всичко през погледа на друг човек.

Етан смутено сви рамене.

– Просто винаги съм искал да науча нещо ново, да разбера кое как е. Но повече от всичко ме увлече молекулярната биология. Между другото, теолозите не считат любопитството за добродетел.

– М-м, това е така. А как мислиш, съществуват ли добродетели не духовни, а плътски?

Тази неочаквана мисъл хвърли Етан в дълбок размисъл.

– Аз... не знам. Трябва да съществуват. Сигурно просто се наричат по друг начин. И въобще аз мисля, че няма нови добродетели под слънцето, впрочем както и нови грехове. – каза той и преди Куин да заяви, че тук не са под слънцето, а тъмната звезда около която се въртеше станция Клайн едва ли можеше да мине за слънце, побърза да продължи. – Между другото, за нещата, плътските... аз... да... докато не си се върнала при дендарийските наемници, исках да те помоля, ако... мм... е, сигурно ще го сметнеш за много необичайна молба. Ако, разбира се,

не се обидиш. – нервно завърши той.

Куин беше цялата във внимание. Тя наклони глава настрани и усмихнато го погледна с блестящи очи.

– Докато не ми кажеш какво искаш, как мога да ти отговоря? Но ми се струва, че всичко това вече съм го чувала. И така, по-смело!

Той седеше близо до вратата, освен това едната ѝ ръка, така да се каже, беше завързана, а отвън стои охранител, който ще може да го защити... Етан успокои дишането си.

– Аз все пак смятам да изпълня заданието си да осигурия нови яйцеклетъчни култури за Атон. Най-вероятно от Колония Бета, както ме посъветва. Прегледах каталога на държавния им фонд: те предлагат донорски материал от най-видните си граждани. Изглежда доста привлекателно.

Ели одобрително кимна, гледайки го любопитно-очаквателно.

– Но това не значи, – продължи Етан, – че не мога да започна събирането на образци още сега. Е, тоест, имам предвид редки, изключителни екземпляри. Искях да кажа... ъ... Ще подарите ли Атон единия си яйчник, командир Куин?

За миг в стаята се възцари оглушителна, като след земетресение, тишина.

– О, богове... – със слаб глас проговори Куин – *Такова* нещо не бях чувала никога...

– Операцията е абсолютно безболезнена. – разпалено я увери Етан. – И на Клайн има прилични апарати за култивиране на тъкани – проверих ги тази сутрин. Поговорих с някои хора и те са готови да ми помогнат. И помниш ли, ти ми обеща: ако аз ти помогна със заданието, ти ще ми помогнеш с моето?

– Обещала съм? Наистина, обещах...

– Имаш един излишен, нали? – изведнъж сякаш уплашено запита Етан. – Доколкото разбрах, жената има два яйчника, по аналогия с мъжките яйчници. Нали не си била донор преди? Или някакъв нещастен случай, в сражение... Не искам да ми даваш единствения си.

– Не, все още съм напълно окомплектована. – Тя се разсмя и Етан малко се успокои. – Просто малко се разстроих. Това не се оказа онова предложение, което очаквах, това е всичко. Извинявай. Боя се, че започвам да развивам хронично слабоумие.

– Е, с това нищо не може да се направи. – съчувствено каза Етан. – Все пак си жена.

Тя отвори уста, после я затвори и поклати глава.

– Н-да, болни мазоли. – промърмори Ели. – Добре... – Тя се наклони към Етан и шепнешком попита: – А кой ще може да се възползва от моя ъ-ъ... дар?

– Всеки, който поиска. – отговори Етан. – С времето културата се разделя на субкултури и те ще бъдат разпратени до всичките ни репродукционни центрове. След година може да имаш стотици синове... – Етан почувства, че се изчервява пред спокойния ѝ внимателен поглед. – Аз бих искал всичките ми синове да произлизат от една култура. След година сигурно вече ще заслужи четирима сина. Никога не съм имал брат-близък, от същата култура, от която съм и аз. А това придава на семейството вид на нещо здраво, истинско. Разнообразие в единството, така да се каже... – Той изведнъж разбра, че дрънка глупости и млъкна.

– Стотици синове... – замислено каза Ели. – И нито една дъщеря?

– Не. Нито една. Не и на Атон. – бързо отговори той и смирено попита: – Защо, дъщерите толкова ли са важни за жените, както синовете – за мъжете?

– Не знам. Във всеки случай това би ми било приятно. – призна тя. – Впрочем, в моята дейност не остава място нито за дъщеря, нито за син.

– Ето, сама разбираш...

– Да. Сама разбирам. – Очите ѝ, обикновено весели, изведнъж станаха сериозни и печални. – И аз никога няма да ги видя, нали? Моите сто сина? И те никога няма да разберат, коя съм аз?

– Само номера на културата. ЕК-1. Може би... може би ще успее да получи толкова висок цензурен допуск, че някога да успее да ти изпратя, например, холограма – ако, разбира се, искаш. Но ти няма да можеш да дойдеш на планетата, нито да им предадеш съобщение... Във всеки случай, не и с твоето име. Виж, под мъжко име... – тук Етан си помисли, че явно твърде дълго е общувал с Куин, след като толкова леко започна да дава противозаконни предложения и млъкна объркано.

– Каква революционна идея! – възхити се Ели и в очите ѝ отново загоря насмешливото пламъче.

– Сама знаеш, че не съм революционер. – не без достойнство отговори Етан и след кратка пауза, добави: – Макар че... Боя се, че като се върна къщи, много неща ще ми изглеждат другояче. Но изобщо не смятам да се променям заради това, което преживях.

Куин се огледа, сякаш можеше да види през стените цялата станция, своя бивш дом.

– Яйцеклетъчната култура, – отново заговори Етан, – може да

просъществува около двеста години, а сега, след като въведем усъвършенствани методи за съхранение, и значително повече. Твои деца ще се появяват на бял свят още дълго време, даже и след смъртта ти.

– Да умра можех и вчера. А мога и след месец, ако говорим за това. Или точно след година.

– Всички можем да кажем това за себе си.

– Да, само че аз имам шест пъти по-големи шансове, отколкото другите. Застрахователната компания ги оцени на нула точка три десети. – Ели въздъхна и изкриви уста. – А пък аз си мислех, че Тев Арата е най-нахалния... Доктор Еркхарт, ти надмина всички.

Етан разочаровано помръкна; ятото тъмнокоси синове с блестящи очи изчезна някъде зад границата на мечтите.

– Извинявай. – каза той, ставайки. – Не исках да те обидя. Ще си тръгвам.

– Много лесно се предаваш. – отбеляза Ели, гледайки към стената.

Етан побърза отново да седне и нервно стисна ръце между коленете си. Мозъка му трескаво търсеше нови доводи.

– Всички момчета ще получат прекрасно възпитание. Моите – без съмнение. Ние много внимателно подбираме кандидатите за бащинство. А на мъжете, които не се справят с родителските си задължения, могат да им отнемат синовете и да ги дадат на друг – срам и позор, който всеки се опитва да избегне.

– Е, и какво ще получи от всичко това?

Етан много сериозно обмисли въпросът ѝ.

– Нищо. – честно отговори той най-накрая. Мярна му се мисълта да предложи на Ели пари (все пак е наемница), но Етан бързо я отхвърли. В това имаше нещо неправилно, макар че не можеше да каже точно какво. Оставаше само да разпери ръце.

– Нищо... – тя тъжно поклати глава. – И коя жена може да устои пред „нищо“? Никога ли не съм ти казвала, че едно от хобитата ми е да си блъскам челото в тухлени стени?

Етан с удивление погледна безупречното ѝ чело – не успя да разбере веднага, че това е шега.

– А ти сигурен ли си, че Атон е в състояние да приеме стотици малки Куин? – отхапвайки последния си неизгризан нокът, попита тя.

– Не само сто, а доста повече, с времето. Може би малко ще ни пораздвижат... Току-виж и армията станала по-силна.

– Е, какво мога да кажа? – тя разстроено сви рамене. – Печелиш, доктор Еркхарт.

Етан едва не подскочи от радост.

* * *

Както се бяха уговорили, Етан се срещна с Куин в малко кафе, на границата на жилищната и транзитната зона. Ели беше пристигнала по-рано и седеше на масата, отпивайки от пластмасова чаша някаква напитка. Виждайки Етан, тя вдигна в знак на приветствие чашата си.

– Как се чувстваш? – попита той, сядайки до нея.

– Добре. – отговори тя, меланхолично прекарвайки ръка отдясно под корема си. – Всичко беше както каза: нищо не усетих. И сега не усещам. Даже белег не остана за да напомня за моята щедрост.

– От яйчника ще се получи отлична култура. – ободри я Етан. – Клетките се размножават прекрасно. След четиридесет и осем часа културата ще е готова за замразяване и транспортиране, и аз ще мога да тръгна за Колония Бета. А ти кога заминаваш?

Внезапното предположение – или надежда? – че могат да се окажат на един кораб, за момент го развълнува

– Отлитам още тази вечер, докато станционните власти не са ме докопали отново. – отговори тя, моментално изключвайки онази посока на разговора, която предварително замисляше Етан. Значи нямаше да успее да я разпита за всичките планети, които е видяла във военните си походи. – И после, бих искала да съм по-далеч от Клайн когато тук се появи наказателния отряд от Сетаганда. Макар че, според мен, те смятат първо да навестят Архипелага Джексън. Пожелавам им приятно изкарване. – Ели се изпъна и се ухили, точно като сита котка, вадеща перушина от зъбите си след успешен лов.

– Аз също не искам да се срещам повече със сетагандийци. – каза Етан. – Ако успея.

– Е, това не е толкова сложно. За твое успокоение мога да ти съобщя, че преди смъртта си гем-полковник Милисор успя да изпрати на началството си рапорт, че културите от Дом Бхарапутра са унищожени. Съмнявам се, че Сетаганда ще продължава да се интересува от Атон. Виж, господин Си е друго нещо, понеже в същия рапорт беше съобщено за присъствието му на станция Клайн. Но аз също имам една купчина рапорти, над които ще се наложи да поразмишлява адмирал Нейсмит поне два месеца. Какво щастие, че не трябва да решавам всичко сама! Не стига само едно нещо, за да го озадачим както трябва. А, ето го и не го. – Ели кимна към входа и Етан се огледа.

Към тях, заобикаляйки масите, се приближаваше Терънс Си.

Неговия зелен стационанерски комбинезон не привличаше вниманието, което не можеше да се каже за русата му коса. Етан забеляза, че Си го заглеждаше с интерес и по-възрастните дами.

Той седна на масата им, кимна на Куин и късо се усмихна на Етан.

– Добър ден, командире. Добър ден, докторе.

– Добър ден, господин Си. – усмихна се в отговор Куин. – Позволете да ви предложа нещо за пиене. Бургундско, шампанско, шери, бира...

– Чай. – каза Си. – Просто чай.

Куин мушна кредитната си карта в системата „авто-келнер“, монтирана направо в масата и набра поръчката. И веднага, покривайки с пара прозрачните стени на чайника, се появи това, което поискаха – ароматен черен чай, отгледан и преработен на станция Клайн. Етан също си поръча чай, опитвайки се да скрие неловкостта, която винаги усещаше в присъствието на Терънс Си. Сигурно той вече не се интересуваше от Атон.

Минутка или две всички старателно се преструваха, че са заети само с чашите си.

– Е, добре. – нарушавайки мълчанието, каза Куин. – Донесе ли ги?

Си кимна, отпи още веднъж и сложи на масата три диска с данни и малка кутийка. Всичко това мигновено изчезна в куртката на Куин. Етан въпросително я погледна и тя, свивайки рамене, каза: „Изглежда, всички тук търгуваме с тела“ – от което можеше да се заключи, че в кутията има обещания образец от тъканта на телепата.

– А аз си мислех, че Терънс ще тръгне с теб при дендарийските наемници. – удивено отбеляза Етан.

– Опитах се да го уговоря... Между другото, господин Си, предложението остава в сила.

Терънс Си поклати глава.

– Когато Милисор ми дишаше във врата, не виждах друг изход. Вие ми дадохте възможност за избор, командир Куин, за което съм ви много признателен. – Движението на пръста му в посока на пакета, скрит в джоба на Куин, указваше видимия знак на неговата признателност.

– Да, аз съм прекалено добра. – иронично каза Куин. – Но ако някога премислиш, не е трудно да ни намериш. Потърси голяма камара народ с малко хитроумно човече на върха и му кажи, че те праща Куин. Той ще те вземе.

– Ще запомня. – неопределено обеща Си.

– Както и да е, – Куин се усмихна хитро, – все пак няма да пътувам самичка. Вече си намерих доброволец за компания по пътя. Интересно момче, работник-емигрант, обиколил цялата галактика. Струва си да се

запознаеш с него, господин Си. Той е горе-долу с твоя ръст и е същия кльощав блондин като теб. – Ели вдигна чашата си и с думите „Да загинат всичките ти врагове!“ юнашки изля в себе си съдържанието ѝ.

– Благодаря ви, командире. – искрено каза Си.

– И сега... накъде, ако не при дендарийците? – попита го Етан.

Си разпери ръце.

– Варианти много. Даже твърде много, и всички са еднакво безсмислени... Извинете. – Той си спомни, че сега трябва да изобразява приповдигнато настроение. – Някъде по-далеч от Сетаганда. – Премествайки поглед върху Куин, той кимна към левия джоб на куртката ѝ. – Надявам се, че ще успеете безпроблемно да изнесете този образец. Трябва много скоро да го сложите в хладилна камера, макар и съвсем малка. И би било по-добре, ако не фигурира в митническата ви декларация.

Куин замислено се усмихна, подраска с нокът зъбите си – ноктите ѝ отново бяха акуратно обработени с пиличка – и промърмори:

– Много малка или... хм. Предполагам, господин Си, че намерих идеалното решение на този проблем.

* * *

Етан с интерес наблюдаваше как Куин поставя здравия пътен хладилник до бюрото на хранилище 287-С. Грохотът върна към действителността младата дежурна, която с вълнение следеше перипетиите на холограмната драма. Персонажите на пиесата се изпариха като дим и момичето бързо свали слушалките.

– Да, госпожо?

– Дойдох за тритоните си. – каза Куин и отивайки в другия край на бюрото, сложи в четящото устройство легитимацията си с отпечатъка на палеца.

– Да, да, помня ви. – каза момичето. – Кубометър в пластмаса. Искате ли да ги подложите на бързо размразяване?

– Не, благодаря, ще ги транспортирам замразени. – отговори Куин. – Иначе се страхувам, че за четири седмици път ще се превърнат в нещо твърде неапетитно.

Момичето смръщи нос.

– Според мен те са неапетитни при всякаква температура.

– Уверявам ви, стойността им расте право пропорционално на разстоянието до мястото им на произход. – ухили се Куин.

Вратата към коридора със съскане се отвори и в помещението

доплува платформа, натоварена с малки херметезирани кутии. Платформата се водеше от екотехник в зелено-син комбинезон. Етан и Си се отдръпнаха настрана.

– Извинете, госпожо, – каза дежурната, – но това е с предимство.

Етан беше приятно изненадан, разпознавайки в новия посетител Теки, който по всяка вероятност идваше от станцията си. Теки също веднага забеляза Етан и Куин, не обръщайки внимание на Си, когото не познаваше.

– А, брат'чед! – възкликна Куин. – Тъкмо смятах да отскоча до теб да ти кажа довиждане. Надявам се че вече си се съвзел след онова приключение миналата седмица?

– Аха. – изсумтя Теки. – Благодаря за доставеното удоволствие. Цял живот съм мечтал да бъда отвлечен от банда кръвожадни глупаци.

– А Сара? – усмихна се Куин. – Прости ли ти това, че не отиде в бистрото?

В очите на Теки проблеснаха весели искрици и той не можа да съдържи самодоволната си усмивка.

– Е-е, да. Когато най-накрая се убеди, че всичко това не са измислици, тя като че ли стана по-любвеобвилна. – Той отново се намръщи. – Но, дявол да го вземе, чувствах, че всичко не е толкова просто! Сега вече можеш ли да ми разкажеш, Ели?

– Разбира се. Веднага, щом мога. Когато го разсекретят.

– Това не е честно! – възмути се Теки. – Ти ми обеща!

Ели безпомощно сви рамене. Теки се нацупи, но изведнъж трепна, сякаш чак сега разбра какво му казва:

– Да кажеш „довиждане“ ли? Ти какво, заминаваш ли?

– Да, след няколко часа.

– Виж ти... – Теки изглежда искрено се разстрои и помълчавайки малко, се обърна към Етан. – Добър ден, господин посланик Много съжалявам за това което е направила Хелда с вашия товар. Надявам се не смятате, че всички в нашия отдел са такива. Хелда сега е болна – смятат, че има нервно разстройство. А аз временно заемам длъжността началник на Преработвателна секция „Б“. – добави той и гордо показа ръкава си: вместо една, на него вече имаше две сини нашивки. – Е, поне докато Хелда се върне. – При по-внимателно разглеждане се оказа, че втората нашивка бе само тропосана към ръкава.

– Можеш да не се притесняваш. – каза Етан. – И заший втората поздраво: увериха ме, че началничката ти ще боледува до края на живота си.

– Наистина ли?! – Теки засия целия. – Чуйте, аз сега ще изхвърля тези боклуци, – той посочи кутиите, – ще се върна и ще ви заведа за две минутки при мен на станцията, става ли?

– Но само за две минутки. – предупреди Куин. – Не мога да остана повече, че ще закъснея за кораба.

Теки разбиращо вдигна длан.

– Искате ли да видите? – покани ги той, водейки платформата към вратата на шлюза, услужливо отворена от дежурната.

– А, не, чакам си багажа. – отказа Куин.

Етан, воден от неизтребимото си любопитство, го последва незабавно.

– Кажете ми за Хелда. – помоли Теки. – Вярно ли е, че е изпратила на Атон всякакви отпадъци?

– Вярно е. – кимна Етан. – Макар че още не разбирам защо ѝ е притрябвало да прави това. Сигурно и тя едва ли го е разбирала. Може би просто за да запълни контейнерите: празни щяха да изглеждат много подозрително, дори при най-повърхностен оглед. В крайна сметка ѝ се удаде да сътвори много тайнствена история, макар че това не влизаше в плановете ѝ.

Теки поклати глава, сякаш още не можеше да повярва.

– А какво носиш тук? – кимна Етан към платформата.

– Образци от един заразен товар, който днес конфискувахме и унищожихме. Ще се съхраняват в случай на съдебен иск, ако потрѣбват доказателства.

Те влязоха в прохладна бяла стая с въздушен шлюз и множество работи. Теки бързо набра на ком-пулта данните за товара, пхна вътре дискета, сложи една от кутиите в здрав пластмасов плик с лепенка-код и го предостави на робота. Автомата грабна плячката си и отплува в отвората на шлюза.

Теки натисна един бутон на стената; панелът се плъзна настрани и през малък прозорец, подобен на огромните панорамни стъкла в Транзитната Зона, се видя открития космос. Впрочем, струпаното отвън оборудване пречеше на добрия изглед. Теки внимателно проследи как роботът напусна шлюза и заплува във вакуума покрай ярко осветените редици от метални стойки, плътно окичени с пакети и кутийки.

– Най-големия килер във вселената. – гордо каза Теки. – Какво ли няма тук! Изобщо ние отдавна трябваше да поразчистим и да унищожим всичко старо, изхвърлено още през Година Първа. Макар че, от друга страна, мястото в космоса засега стига... Но ако наистина ме

назначат за началник на преработвателната станция, ще мога да измисля нещо... Отговорност... Никакъв безпорядък...

Думите на екотехника се превърнаха в неясен шум някъде отзад – цялото внимание на Етан беше ангажирано от прозрачните пластмасови чували, висящи на една от близките „закачалки“. Всеки чувал беше натъпкан с до болка познати малки кутийки – именно такава кутия той подготвяше тази сутрин в стационарната лаборатория за пожертвованията на Куин. Колко са във всеки чувал? Повече от двайсет, това е сигурно; даже повече от трийсет. Затова пък преброяването на чувалите не беше проблем: те бяха девет.

– Изхвърлени... – прошепна Етан. – Изхвърлени?!

Роботът се добра до края на решетката и закачи товара си на указаната стойка. Вниманието на Теки беше напълно погълнато от процеса; когато автоматът доплува до шлюза, Теки се върна при монитора. Етан на бегом се върна в приемната, хвана Си за ръката и след като го завлече в стаята, мълчаливо посочи през прозореца.

Си погледна натам веднъж, погледна втори път – и застина, отваряйки уста. Телепатът гледаше така, сякаш с един поглед можеше да преодолее и разстоянието, и преградата. Притискайки длан към прозрачната повърхност той замърмори нещо, но толкова тихо, че Етан не можеше да разбере нито дума.

Етан се вкопчи в рамото му.

– Това те ли са? Нима това са те?

– Виждам фирмения знак на Дом Бхарапутра. – издиша Си. – Нали аз контролирах опаковането.

– Вероятно тя лично ги е изхвърляла. – трескаво бърбореше Етан. – И никакъв запис в компютъра – обзалагам се, че това място е отбелязано като празно. Тя наистина просто ги е изхвърлила!

– Дали са се запазили? – запита Си.

– Замразени до абсолютната нула – защо не?...

Те се втреничиха един в друг, мислейки за едно и също нещо.

– Трябва да кажем на Куин. – започна Етан.

– Не! – пръстите на Си се сключиха около китката му. – Тя си получи своето. А Джейнайн е само моя.

– Или на Атон.

– Не! – Си затрепери, а сините му очи потъмняха като небе преди буря. – Моя.

– Едното, – внимателно каза Етан, – не е задължително да изключва другото.

В настъпилата тишина лицето на Си изведнъж се озари от надежда...

ГЛАВА 15

У дома... Силно развълнуван, Етан гледаше през илюминатора на кораба и почти не мигаше с очи. Ще познае ли той тази земя, разграфена на квадратчета от фермите, ще може ли да назове градовете, реките, пътищата? Плътните облаци, разперили се над Южната Провинция, скриваха релефа, само усилвайки съмненията. Но не – ето го острова с формата на полумесец, а ето и сребърната нишка на реката, прорязваща извивката на брега.

– Рибната ферма на баща ми е ето там, в онзи залив. – привлече той вниманието на Терънс Си, който седеше до него. – Точно зад онзи сърповиден остров.

– Аха, виждам го. – проточил шия, каза Си.

– Севарин е на континента, не се вижда оттук. А космопорта, на който ще се приземим, е северно от Севарин, в столицата.

Си отново се отпусна на облегалката на креслото; видът му беше замислен. Чу се шум – корабът навлизаше в атмосферата. За Етан това звучеше като истински химн.

– Сигурно ще те посрещнат като герой? – попита Си.

– А, не, едва ли. В края на краищата заданието ми беше секретно, макар и не в онзи строго военен смисъл, с който си свикнал. Всичко трябваше да се направи тихо, за да не предизвикаме всеобща паника и да не подкопаем доверието към Репродукционните Центрове. Не, предполагам, че ще ни посрещнат само няколко души от Съвета на Населението. Бих искал да те запозная с доктор Деброучес. Е, и роднините ми: свързах се с баща ми от станцията, затова знам, че ще ни посрещне. Казах му, че пристигам с приятел. – добави Етан, опитвайки се да ободри явно разстроения Си. – Стори ми се, че му беше приятно да чуе това.

Самият той също нервничеше. Как да обясни на Янос появата на синеокия красавец от неведоми краища? По време на двумесечния полет от станция Клайн той успя вече сто пъти да произнесе встъпителните си думи, докато не се обърка окончателно. Ако Янос реши да ревнува или започне да прави глупости, то тогава по-добре да заминава да работи и да си заработва статус на семеен партньор. Може би точно такъв ритник не му достигаше, за да го подтикне към действие: отчитайки нрава на Янос беше невъзможно да се надява той да повярва, че Си демонстрира

всички склонности на кандидат за Братството на Непорочните. Етан въздъхна.

Откъсвайки замислен поглед от ръцете си, Си погледна към Етан.

– И как ще те нарекат после – герой или предател?

Етан хвърли поглед към салона на пощенския куриерски кораб. Скъпоценния товар – девет големи бели хладилни камери, които той не се реши да остави в товарния отсек на кораба – беше привързан за седалките около тях. Другите хора в салона – статистикът по преброяване на населението с неговия асистент и тримата членове на екипажа, получили разрешение за излизане – седяха един до друг в далечния край и не можеха да ги чуват.

– И сам бих искал да зная това. – каза Етан. – Моля се за това по цели дни. От детството си не съм се молил на колене и не знам дали това ще помогне сега.

– Няма ли да премислиш, да поискаш да промениш всичко в последната минута? Тя ще настъпи много скоро.

Да, веднага след като кораба се приземи. Сега те минаваха облачния слой; бялата мъгла покри с бисерни капки илюминатора. Етан помисли за другия товар, надеждно скрит в личния му багаж – за четиристотин и петдесетте яйцеклетъчни култури които той купи на Колония Бета, за да убеди окончателно както възможните преследвачи от Сетаганда, така и Съвета на Населението, че културите от Бхарапутра не са намерени. Си помагаше на Етан да извърши подмяната, като прекара дълги часове в багажния отсек на кораба в презалепване на етикетите и в подправяне на документацията. А може би беше обратното – Етан помагаше на Си. Във всеки случай сега те бяха здраво свързани.

Етан поклати глава.

– Все някой трябваше да вземе решение. Ако не аз, то Съвета на Населението. Само че... е, всъщност си помислих, че те няма да са в състояние да вземат решение и ще загубят години в празни дрънканици. Ти както винаги си прав в догадките си: боя се за нашето бъдеще. Но макар че ми се свива корема от страх, аз все пак искам да видя какво ще стане после; това би трябвало да е много интересно.

– Но все пак ти остана правото да промениш решението си. – отбеляза Си, кимайки към товарния отсек.

– Страхувам се, че съм прекалено голям скъперник за това. – Етан виновно се усмихна. – Понякога даже си мисля, че от мен ще излезе добър стопанин. А тези бетански култури са твърде добри, та просто да ги изхвърлим в космоса. Но ако получа обратно стария си пост, или още

по-добре – ако стана началник на Репродукционен Център, а такава вероятност има, бих искал да им присада телепатичния комплекс и незабележимо да ги включа в генофонда на Атон. А когато стана по-опитен в тази операция, то и тази култура – също. – Той вдигна от коленете си малкия контейнер ЕК-1, подържа го в ръката си и внимателно го остави обратно. И вече не го мъчеше съвестта. – Та аз обещах на командир Куин стотици синове... А като началник на Репродукционния Център ще стана член на Съвета на Населението. Или дори председател, някога...

* * *

Въпреки строгата секретност на заданието на Етан, в космопорта се беше събрала малка тълпа. В по-голямата си част тя се състоеше от представители на деветте Репродукционни Центъра, които нямаха търпение да получат дългоочакваните култури. Цялата тази публика дружно се хвърли към хладилните камери като едва не събориха Етан. Но тук беше и председателя на Съвета на Населението, и доктор Деброучес, и баща му...

– Е, какво, трудно ли ти беше? – попита председателя.

– А, не, нищо – Етан стисна по-здраво ЕК-1, – с което не можех да се справя.

– Нали ти казвах. – усмихна се Деброучес.

Етан прегърна баща си, при това не веднъж, сякаш искаха да се убедят, че и двамата са живи и здрави. Бащата на Етан беше висок и загорял, с обветрено лице; даже в гънките на официалния му костюм Етан чувстваше мириса на морето.

– Нещо блед ми изглеждаш, сине. – загрижено отбеляза баща му, прегръщайки го през рамото и взирайки се тревожно в любимия си първороден син. – Не, ей Богу, като труп, честна дума.

– Нищо чудно. – усмихна се Етан. – Нали цяла година не съм виждал слънце. На станция Клайн такова изобщо нямаше, на Ескобар бях само една седмица, а на Колония Бета слънцето е твърде горещо и през деня никой не излиза на улиците. Но те уверявам, че съм много по-здрав, отколкото изглеждам. И въобще се чувствам отлично. А къде... – той отново се огледа крадешком. – къде е Янос?

Баща му отклони поглед и Етан внезапно бе завладян от ужас.

Баща му тежко въздъхна и след кратка пауза каза:

– Много ми е тежко да ти говоря за това, сине, но ние всички решихме, че трябва веднага да научиш за това... – „Бог-Отец! – помисли си Етан – Янос се е разбил с моя скутер“. – Янос не е тук.

– Това го виждам. – Сърцето на Етан сякаш изскочи от гърдите и заседна в гърлото му, преграждайки пътя на думите.

– След като ти замина, той съвсем се разпусна. Спири все казваше, че не трябва да го обуздаваме, макар аз да смятам, че мъжът трябва да отговаря за постъпките си, а Янос е вече достатъчно възрастен, за да се държи като мъж. Ние със Спири даже се скарахме заради това, но сега всичко се нареди...

Земята се поклати под краката на Етан.

– Как се нареди? – успя да попита той.

– Е, накратко, месец-два след заминаването ти Янос избяга с приятелчето си Ник на Другите Земи. Съобщи, че няма да се върне. Там, казва, никой не чете морал и не промива мозъци. – Баща му изсумтя раздразнено. – Там няма никакво бъдеще, но на него явно не му пука за това. Но си мисля, че след десетина години той ще разбере, че вече е преситен от тази свобода. Не е първият... Да, за него – десетина години, не по-малко. Той винаги е бил най-инатливия от вас.

– Ето какво било... – едва чуто промълви Етан, опитвайки се да изглежда достатъчно опечален. Той се стараеше с всички сили, унило кривейки уста. – Какво пък, – каза той, прокашляйки се, – може да е за добро. Някои хора просто не са създадени за бащинство.

Той се обърна към Си и фалшивата скръб избяга от лицето му.

– Слушай, татко, искам да те запозная с някого. Ето, доведох с мен емигрант. Само един, но затова пък – какъв! Той е преживял много, за да заслужи това убежище. А през последните осем месеца ми беше добър спътник и приятел. Казва се Терънс.

Те се ръкуваха – високия силен рибар и крехкия пришьлец от галактиката.

– Добре дошъл, Терънс. – каза бащата. – Приятелят на моя син е и мой син. Добре дошъл на Атон.

През обичайната маска на отчужденост върху лицето на Си пробиха чувства – удивление и нещо, приличащо на благоговееен страх.

– Вие говорите това, което мислите... Благодаря ви. Благодаря ви...

* * *

Две от трите атонски луни изгряха тази вечер над Източното море. Леките вълни с тих шепот налитаха върху дюните. От верандата на втория етаж се разкриваше прекрасна гледка към водите на залива, примигващи на лунната светлина. Бризът охлаждаше пламтящото лице на Етан, а тъмнината скриваше цвета му.

– Разбираш ли, Терънс, – малко развълнувано обясняваше Етан, – най-бързия начин да заслужиш родителски права, а значи и синове на Джейнайн – е да посветиш цялото си време на обществен труд и да получиш достатъчно социални кредити. Работа има много – всичко, което поискаш: ремонт на пътища, поддържане на паркове, държавни предприятия – тук може да се приложи целия ти галактически опит. Или в благотворителните организации – приюти за самотни и стари хора, помощ на животни, грижи за пострадалите от катастрофи, макар че с това основно се занимава армията... Изобщо избора е неограничен.

– А как ще заработвам прехраната си? – попита Си. – Има ли някаква заплата?

– Не, длъжен си да живееш от собствените си средства. Работата за получаване на семейни права е допълнителен труд, който не се заплаща. Като профсъюзни вноски, ако така ти е по-понятно. Но аз си помислих... Ако нямаш нищо против, бих могъл да те издържам. Сега печеля напълно достатъчно за двама, а Деброучес намекна, че мога да получа поста на завеждащ в новия Център, който ще заработи след две години в Червените Планини. Дотогава, ако всичко потръгне нормално, вече ще имаш статус на семеен партньор и всичко ще може да стане по-бързо, защото... – Етан пое дъх. – защото в качеството си на семеен партньор ще можеш да станеш Първи Възпитател на синовете ми, а това на практика е най-бързия начин да натрупаш соцкредити за бащинство. Аз, естествено, разбирам, че в сравнение с онзи пълен с приключения живот, който си водил, всичко това може да ти се стори скучно. Да седиш в градината, да разхождаш детска количка – а и чужда при това... Макар че за теб това ще бъде добра практика, а аз, разбира се, ще съм щастлив да възпитавам твоите синове.

– Нима раят е скучен в сравнение с ада? – раздаде се в тъмнината гласът на Си. – Благодаря, на самото дъно на преизподнята вече бях. И нямам дори най-малкото желание да се спускам отново там в търсене на приключения. – Той саркастически подчерта последните си думи. – Твоята градина е точно това, което ми е нужно.

Последва дълга въздишка и мълчание. След това, като че ли сепвайки се, Си каза:

– Макар че... чакай малко. Останах с впечатлението, че семейното партньорство извън Братството на Непорочните е нещо подобно на брака. Значи това е свързано със секса?

– Ами... – проточи Етан. – не, не е задължително. Партньорски отношения могат да съществуват между братя, братовчеди, в тях се

въвличат бащи и дядовци – изобщо всеки, който е получил статус и иска да бъде баща. Бащинството на двойка любовници е просто най-разпространения вариант. Но в края на краищата ти се заселваш на Атон до края на дните си. Помислих си – може би с времето ще привикнеш към нашите обичаи? Не мисли, че те принуждавам, но ако изведнъж почувстваш, че си привикнал към тази мисъл, то... е, можеш да ми кажеш... – Етан се обърка.

– В името на Бога-Отца. – с невъзмутима усмивка отговори Си. Нима Етан си мислеше, че е способен да учуди телепат? – Разбира се, че ще ти кажа.

* * *

Преди да изгаси светлината, Етан се спря пред огледалото в банята, внимателно разглеждайки отражението си. Той мислеше за Ели Куин и ЕК-1. Атонците не познаваха майките си, но всяка яйцеклетъчна култура на Атон хвърляше сянка на жена – безименна, но неотстранима, въплътена в облика и личността на детето.

Каква ли беше тя, доктор Синтия Джейн Барух, починала преди двеста години? Отците-Основатели не са и подозирали колко са задължени на тази жена, наета да настрои производството на клетъчни култури. Тя е вложила от себе си във всяка от тях и плътта на Атон още пазеше чертите ѝ. Неговата плът.

– Здравей, мамо! – прошепна Етан и влезе в спалнята. Утре ще има нов ден и нови задачи.

КРАЙ

© 1986 Лоис Макмастър Бюджолд

Lois McMaster Bujold
Ethan of Athos, 1986

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1309>]